3 1761 07569104 8

619

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/undertropesolaft00chri

619

UNDER TROPESOL

Published April 3, 1909. Privilege of copyright in the United States, reserved under the act approved March 3, 1905, by Walter Christmas.

WALTER CHRISTMAS

UNDER TROPESOL

Af Torben Thals Roman

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI
1909

PT
8175
C5U64
1909

FØRSTE KAPITEL.

Her under hviler —

Det var sent paa Eftermiddagen. Skraat skød Solens Straaler fra Højderne bag St. Thomas By ned over de røde Tage, over Kirkespir og grønflossede Palmekroner, hen langs Bugtens blanke Vand. Skarp og skærende stod Solglansen over den spejlstille Havneflade, indrammet af blødtbølgende Bjærgrygges blaadisede Omrids.

Ovre ved Tyskeværftet laa en Hamborgdamper og fyldte Kul; en norsk Bark spejlede sit sorte Skrog midt paa Bugten. Ellers var intet Skib at øjne. Ikke en Baad, ikke engang en ringe Kystsejlers spinkle Rig livede op langs Kajen, hvis lange Række solide Stenboder laa døde og tomme ud mod den tavse, glemte Havn.

I en Krog af den lille, firkantede Have, der soler sig midt imellem det gamle, forfaldne *Commercial-Hotel* og Baadhavnen, svingede Musik-

dirigenten sin Taktstok mellem den vestindiske Bataillons uniformerede Messingblæsere. I svedmatte Slag tvang Taktstokken en søvnig *Washington-Post* ud af de skrattende Instrumenter til Fryd for en Snes halvnøgne Negerunger, som under Hyl og haardhændet Skæmt jog om mellem *Emancipation-Gardens* stive Kaktus og dekorative Smaapalmer, ganske upaaagtede af Mødrene, der, sorte i Fjæsene og brogede i Tøjet, stod fnisende i Ring rundt om en yngre Negerkvind, Havens Klovn. Med et fjoget Grin om den dyriske, tyklæbede Mund og med et skident, ildrødt Bomuldsskørt udspilet mellem de sorte Næver, udførte hun nogle kluntede Dansetrin, alt mens hun vred og vrikkede sin tykke Mave og Bagdel paa den uanstændigste Maner.

Et typisk Folkelivsbillede Søndag Eftermiddag fra vort fjerne Ejland.

Hotellets store, aabne Pergola laa i kølig Skygge. Aargammelt Snavs dækkede tykt og jævnt Gulvets sorte og hvide Stenfliser, hvorpaa værkbrudne Gyngestole og ormædte Træborde stod samlede i faa, beskedne Grupper.

For Enden af det centrale Table d'hôte Bord sad en hvidklædt Mulat med Koralring om Pegefingeren og stangede sine solide, gullige Tandrækker med en Jærngaffel, ventende paa Middagens anden og sidste Anretning: den uund-

gaaelige, seigt stegte Høne, som Hotellets eneste Opvarter, den ældgamle, duknakkede Neger, Sam, hentede ud fra et ildelugtende Køkken i Baggrunden.

Den tandstikkende Mulat og jeg havde hele Pergolaen for os selv; der var ikke Andre.

Jeg sad og rokkede i en Gyngestol, skuende ud mellem de hvide Stensøjler, der afslutter Pergolaen mod Haven og Havnen. Jeg stirrede ud over Træerne og Folkelivet dernede, tværs over Bugten, hvor Øens eneste Livskaber, den ensomme, tyske Damper, solede sig, ironisk vidnende om dansk Foretagelsesaand og kolonial Stræben.

Mat af megen Varme og træt af megen Talen med stedligt Bureaukrati laa jeg med halvlukkede Øjne og overvejede, om den nødvendige Eftermiddagsopstrammer burde nydes i Form af en Cock-tail, eller om Sherrybitter ikke var at foretrække — —. Men inden Beslutningen fæstnede sig, gled Bevidstheden ud i døsig Taage, i hvilken Lysstraaler og Lydbølger smeltede sammen til et kaotisk, fjerntvirkende Virvar.

Jeg sov ind, men Musikkens Ophør vækkede mig atter; en Gyngestols Knirken lød tæt ved. Jeg drejede Hovedet og blev lysvaagen i et Nu — der sad et Lig og vippede i Stolen ved min Side. Et levende Lig, thi venstre Fod rørte sig,

og de skeletmagre Fingre krummede og strakte sig i uhyggelig ormeagtig Bevægelse rundt om Gyngestolens Arme.

Ellers var der ikke Liv at spore i Skikkelsen. Det hulkindede, indfaldne Ansigt med de fremspringende Kindben og den skarprykkede, krogede Næse var ligblegt, Øjeomgivelserne og de lukkede Øjenlaag tegnede sig som to store, brune Klatter; Huden spændte stramt om den runde Pandeskal, der kun sparsomt dækkedes af askeblonde Tjavser; Læberne laa smalle og blodløse om en tandløs, sammenbidt Mund. Kun Hagen fik Farve fra gullige Skægstubbe.

Jeg tog Øjnene til mig, uhyggelig tilmode.

„Hischhischhisch!" lød det som et hvislende Latterudbrud fra Liget; det sad og saá paa mig med opspilede, lysblanke Øjne:

„Jeg ser nok ikke tiltalende ud?"

Stemmen lød sprukken og hæs. Manden talte dansk.

„Naa — næ — meget rask gør De jo ikke Indtryk af at være."

Jeg ledte efter mit Cigaretfutteral for at skjule nogen Forlegenhed.

„Jeg troede ellers, vi var Dus. — Men naar man er gaaet ad Helvede til, og Paaklædningen er sløj, saa — —".

Hans „Paaklædning“ var en falmet, halvsnavset Sovedragt af blaastribet Bomuldstøj.

„Aa Snak,“ svarede jeg ærgerlig og noget flov, „har vi før været Dus, saa er vi det endnu, ligemeget hvad De — du — har paa Kroppen eller i Lommen. Men jeg maa tilstaa, jeg har ikke fjerneste Anelse om, med hvem jeg taler.“

Han lukkede Øjnene, og en rød Plet tegnede sig hurtigt og skarpt paa hvert Kindben.

„Jeg er Torben Thal,“ kom det hviskende.

Min Hjerne arbejdede vildt. Stirrende paa Mandens Ansigt gennemrodede jeg min Hukommelses Pulterkammer. Thal — Torben Thal! vist kendte jeg Navnet; og Ansigtet — — Saa paa én Gang var jeg med.

„Hjælper det? — Kan du huske mig?“ Hans Øjenlaag plirrede, mens han spændt iagttog mit Ansigt.

„Jo, nu har jeg fat i mine Erindringer om dig.“ Jeg trak min Stol lidt tilbage. „Der er andre af mine tidligere Venner jeg hellere havde mødt.“ Han blev ved at stirre mig ind i Ansigtet, og Fingrene krøb som Orme om Stolearmene. „Jeg forstaar ikke, du tør sætte Foden paa dansk Grund — under eget Navn i det mindste.“

Han lukkede Øjnene og lagde sig tilbage i Stolen: „Jeg skal jo bare dø her — selv en

Hund har vel Lov til at finde et Hul, hvor den kan ligge i Fred og krepere." Han talte saa sagte, at jeg maatte læne mig mod ham for at høre:

„Jeg har haft Berri-Berri, den slog mig halvt ihjel; nu har jeg Saar paa Tarmene — Kræft i Maven, hvad véd jeg? — Kan hverken spise eller drikke mere. — — Det Par Dage, jeg har igen, kan I vel unde mig Fred — hvad jeg end har gjort."

„Herregud, er det saa snavs med dig?"

„Og Ingen kender mig her; jeg er Mr. Dale og — vil du ikke vide af mig, saa —".

Han trak de spidse Skuldre i Vejret og rejste sig med Besvær. Saa stavrede han paa sine klaprende Tøfler tværs over Pergolaens Stenfliser, usikkert styrende mod Dør Nr. 4 og var borte.

* * *

Jeg gik til Middagsselskab hos gode Venner. Vinen var god, Maden taalelig og Stemningen paa Højde med Varmegraden. Og den var høj!

Sent sad vi endnu paa den brede Veranda med stærke Cigarer mellem Læberne og kølige Drikke ved Haanden, laa i magelige Rørstole og saa' ud over al den vidunderlige Skønhed: Bugten, Bjærgene, Legetøjsfortet — halvt hyllet

i Nattens Mørke, halvt overgydt af Maanens Sølv — den herligste Teaterdekoration, blot til Lyst. En slumrende Tornerose, saare vanskelig at vække.

Vi lo og vi snakkede, drak Skaaler for Øens Dejlighed, for Havnens Fremtid, for det fjerne Fædreland, som Alle elskede, men som Ingen stolede paa.

Ør af Tobak og Vin og af livsglade Menneskers Virvartale stavrede jeg op ad Hotellets slidte Stentrappe og naaede den store, øde Pergola, hvortil mit Værelse vendte ud.

Mørkt var der og uhyggeligt. Maanen hang udenfor og slængte sorte Søjleskygger tværs over det tavlede Gulv. Tyndbenede Borde og skævarmede Gyngestole stod allevegne, sære at se til som Spøgelsedyr i Leg. Af og til svirrede Flagermus ind og ud gennem Natskygger og Maanelys, usynlige Faarekyllinger peb i Kor som et Troldtøjs Orkester —

Midt paa Indervæggen hang en sur Olielampe, der kastede et halvdødt, rødligt Skær ned over Gulvet. Dér, nedenunder Lampen, var det levende — et myldrende, kravlende Liv af kæmpestore, sorte Kakelaker. Som boblende Tjære saa' de ud. Det var Oliedryppet fra den sure Lampe, der skabte det natlige Stævne af lyssky Dyr —

alle de Hundrede flade, sorte Tingester vilde æde Dryppets fattige Draaber.

Jeg stod, ilde tilmode, og famlede ved Døren med min Nøgle i Haanden. Saa lød der tungtslæbende Skridt fra Køkkendørens gabende sorte Hul. Negeren Sam gled frem i Maanelyset mod mig.

„Kaptain! syge Massa meget svag, Doktor ryste paa Hovedet, ham give ganske op, ham ønske tale med Kaptain."

„Hvem — Lægen?"

„Næ, Minister Dale, *ham* ønske tale."

Hvorpaa Gravmørket indenfor Køkkendøren atter opslugte den gamle, udslidte Neger.

Iført min Sovedragt og med et tændt Lys i Haanden stilede jeg mod Dør Nr. 4. Af og til varslede et dæmpet Kvas, at jeg havde sat Foden paa en Kakelak. Det gøs hver Gang i mig.

Værelse Nr. 4 var mørkt. Sengen lignede med sit hvide Moskitonet et uhyre Flueskab. Under Nettet var der tomt, men saa opdagede jeg den sammensunkne Skikkelse henne ved et aabentstaaende Vindu.

Jeg satte Lyset fra mig paa Servanten og fik tændt et andet, der stod halvt nedbrændt paa det lille trebenede Bord tæt ved Stolen, hvorpaa Torben Thal sad. Hans Mund var halvaaben,

og ud af den kom en gurglende Lyd, hver Gang han trak Vejret.

Efterhaanden rørte han lidt paa sig, Lysene spejlede sig i de opspilede Øjne. Han maatte være vaagen. Paa Gulvet foran ham stod en gammel, slidt Bøffellæders Kuffert. Den var aaben. Imellem noget Lærredstøj og Strømper laa et brunt Læderbælte med vedhængende Revolverhylster; i et Hjørne stak en firkantet Geneverflaske sin korte Hals i Vejret. Ellers var der kun Papir at se, sammenrullet gult Papir, Notesbøger, løse Blade og et Par Hefter.

Jeg saa' paa alt det og hørte et Suk. Thal løftede sin højre Skelethaand og strøg sig over Mund og Øjne:

„Giv mig Flasken dér," stønnede han.

Saa fik han Geneverflasken mellem de rystende Hænder og drak; skar en frygtelig Grimasse og spyttede, drak saa igen.

„Jeg dør inat," kom det hæst fra ham, „den rødskæggede Kvaksalver mente ikke, jeg saa' Solen mere. — — Skidt, i værre Helvede end dette kommer jeg vel ikke."

Vi sad lidt og saa' paa hinanden.

„Vil du have, jeg skal hjælpe dig hen paa Sengen?"

„Giv mig en Cigaret — et Par Drag maa jeg

sluge. — Tak! — Gør mig saa en Tjeneste, bare én. — Tag alt det Papir, der ligger i Kufferten, hver Stump og bring det ind til dig selv."

Jeg lagde mig paa Knæ og samlede sammen, hvad der var —

„Bøgerne med — alt."

Det gjorde jeg, løftede Bunken op og saa' paa ham.

„Gem det altsammen og kom ind igen."

Da jeg atter stod hos ham, vinkede han mig nærmere:

„Jeg maa hen i Sengen, der kryber Kakelaker paa mine Fødder. — Troede ikke, jeg havde Følelse i dem mere, men —"

Saa hjalp jeg ham derhen, næsten bar ham; strøg Moskitonettet op over Sengehimlen og fik ham lagt tilrette.

„Hvad kan jeg gøre for dig? — Hente Lægen — give dig noget at drikke?"

Han svarede ikke; dér sad jeg ved Siden af Sengen og spejdede efter, om det sorte, flade Kryb skulde komme listende hen mod mine Fødder, der stak nøgne i Tøflerne.

Saa hviskede han i afbrudte Sætninger, hastigt og stønnende:

„Jeg ejer ingen Ting — fem Dollars gav jeg Værtinden, da jeg kom, en Dollar fik Sam — —

ikke en Cent mere — han bliver snydt, den rødskæggede Kvaksalver — —."

„Aa Snak, Thal, ham skal jeg nok klare."

— — — „Jeg dør —. Om et Døgn begynder min elendige Krop at raadne. — — Papirerne og de Hefter — der er Dagbøger og Optegnelser — noget af mit Liv — du kan jo skrive. — — Sæt det sammen; lad dem vide, hvordan jeg var — de Andre — godt og slet."

Han laa udmattet og stønnede. Flere Gange troede jeg, det var Dødsrallen, men saa fik han sig væltet om paa Siden:

„I Stumper og Stykker — mit hele Liv — — De var onde mod mig — onde — onde mod mig — —"

Han faldt om paa Ryggen igen, Lemmerne rystede, som blev en elektrisk Strøm ledet gennem hans Legeme.

Jeg aabnede Døren og raabte paa Sam; det var altfor uhyggeligt at være ene derinde. Saa stod Sam og jeg og stirrede paa den døende Mand. Da det var forbi, lod jeg Moskitonettet falde ned over Sengen og slukkede Lyset. Derefter gik Sam og jeg hver til sit.

Ude paa Kirkegaarden staar et lille Trækors, hvorpaa jeg lod male Navnet: *Torben Thal.* Næppe andre end Hotellets gamle Værtinde har

undret sig derover. Der skulde jo have staaet „Dale“, mente hun.

Denne Bog er skrevet til hans Minde: *Torben Thals Saga.*

ANDET KAPITEL.

Diamond Hill.

Mindes De et gammelt Nürnberger Uhrværk med alle dets halvskjulte Hjul og Tridser, Blylodder og Snore. Det gaar Tik—Tak — Timen lang, stilfærdigt, tyst. Men naar den store Viser peger ret mod Loftet, tager hele Uhrværket paa at snurre og kogle: Lodderne synker, Slagene hamres ud i Luften, smaa bitte Dukker marscherer hen over Skiven; en Gøg kukker, en Hane galer, en Hjort springer frem, Jægeren lægger an —

Med saadan pludselig, livbringende Kraft virker Solen hver Morgen, naar den stikker sit gloende Hoved op over Horisonten og spreder Lys over Tropelandene. Der er knap Tid til at faa Øjnene ordentlig fri af Nattesøvnen, før det er høj, lys Dag. Saa er Klokken sex, det passer næsten for Vinter og Sommer, Arbejdstiden er inde. Ingen behøver at se paa Uhret. Og det er

heldigt, for der er ikke ret mange Uhre fordelt mellem de gule, brune og sorte Mennesketrældyr langs Jordens Tropebælte.

Ildkuglen løftede sig op af det karaïbiske Hav og rystede St. Croix' sorte Væsener ud af deres trygge Søvn.

Det luede rødt langs de hvide Hussider paa Plantagen *Diamond Hill* og op ad Sukkermøllens stumpe Kegle; det flimrede som Guld mellem Kokuspalmernes dugvaade Finneblade, mellem Bananbuske og Mangotræer og ind imellem de lave, graabrune Negerhytter.

Og mens det gyldne Lys svøbte sig om „Diamanthøjen", fyldtes Luften med allehaande Lyde: fra Hønsegaarden lød Hanegal og ivrig Kaglen, Snadren og forskrækket Rappen; et Par Hunde vekslede Glam, Køer og Okser satte i Brøl ude paa Græsmarken, tungt trampende mod det runde Vandhul, tæt nedenfor Plantagen; to langørede Muldyr fulgte skrydende efter.

Som Solen steg, svandt det gyldne Skær; den skarpe, hvide Solglans lagde sig tungt og fast over Huse og Træer. Dagen var inde med Slid og Stræb, med alle de brydsomme Pligter.

* * *

For fire Generationer tilbage byggede Vestindieætten *de Thals* Stormand Diamond Hills Hovedbygning.

Til Toppen af den brede Bjærgryg lod han Slaver bære Sten og Kalk og svære Mahonitræs Bjælker. Med alentykke Mure rejste sig det lange, lave Stuehus. Taget var fladt og sænkede sig paa Midten, dannende Nedløb til en favndyb Cisterne, hvori det kostbare Regnvand samledes.

Foran den hvidkalkede Hovedbygning ryddedes en rummelig Gaardsplads. Kun ét Træ blev staaende, en rødbarket Terpentinstamme. Den blev afsavet i Mandshøjde, en svær Ringbolt rammedes ind i Vedet. Til den Pæl blev Slaverne bundet, naar Piskestraffen skulde eksekveres.

De Thal byggede tilvenstre for Huset Øens største Sukkerværk: Møllen, hvori Sukkerrørene knustes, Kogehuset og Kølepanderne, Sukkerskure og Melassegruber. Paa modsat Side af Gaardspladsen laa Vognremiser, Hestestalde og halvaabne Skure til Kvæg og Faar; bag disse Udhuse, længere nede langs Højens Side, blev Slavebyen klinet op: en Samling lave, sivtækkede Træhytter, indhegnede af spidspælede Palissaderækker.

I den rige de Thals Tid husede Slavebyen tre Hundrede sorte Sjæle, Mænd og Kvinder. Strængt

maatte de arbejde, og haardt faldt Piskeslagene over Negerryggene ved den mindste Forseelse; men Føden var rigelig og Livet taaleligt for Slaveflokken. Derfor avledes der mange Børn; det gode Tillæg gav stor Fortjeneste. De Thal var baade klog og rig.

Over fire Tusind Agre Land strakte hans Selvherskerrige sig, fire Barkskibe tonede hans Vimpel fra Stortoppen under stadig Fragtfart mellem Vestindien og København, og med fire blanksorte, meksikanske Blodshe-te, kørte han tværs over Øen for at hilse paa Guvernøren i Christiansted.

Det var Tider, hvor „vestindisk Plantageejer" var en Titel med lødig Dukatklang. Men saa gik den Klang rabundus, som al anden jordisk Herlighed. Der gik Humanitet i den danske Regering: en skønne Dag blev Slaverne sluppet løs, de sorte Trælle vaagnede som frie Mænd, havde Lov til at ligge og drive Aaret rundt. Det galdt bare om at se sit Snit at stjæle til Livets Ophold af hvide Mænds Bananer, Kokusnødder og Sukkerrør og saa arbejde et Par Ugedage; for Rommen maatte betales.

Men Regeringens Humanitet strakte sig ikke til de hvide Borgere, der havde købt og betalt eller arvet den hele Negerstyrke, hvormed Plantagerne dreves. Det var mange Millioner Dollars,

der blev Slaveejernes Tab. Men hvem brød sig om det; blot Menneskerettighederne fejrede en billig Triumf.

Efter at Danmarks Selvhersker havde berøvet de vestindiske Landdyrkere deres Arbejdskraft og Ejendom, skød en anden truende Fare frem: Roesukkeret. Og hvad der sluttelig berøvede de haardt trængte Plantageejere alt Mod og Haab var den Omstændighed, at det „tempererede" Sukker beskyttedes paa det „tropiskes" Bekostning gennem vanskeligt overskridelige Toldmure.

Fra Rigdom og Storhed styrtedes St. Croix' Godsejere gennem alle Slags Pengevanskeligheder til haabløs Ruin. De fleste gamle Slægter forsvandt fra Øen, og de enkelte Medlemmer af Plantagearistokratiet, der endnu hang ved Ejendommene, gjorde det paa Kreditorers Naade og Angst for selv at give sig ikast med den elendige Sukkerindustri, luddovne Negere og ruinlignende Plantagebygninger.

* * *

Det var over Resterne af svunden Storhed og Rigdom, at Solen sendte sit ubarmhjertigt hvide Lys.

Drabelig nok saa de Thal'ernes Bolig ud med dens fireogtyve buede Vinduer i Række, kun afbrudt af en bred Stentrappe med beskyttende

Halvtag foroven. Men mange Aars Vanrøgt havde skæmmet den storstilede Façade, brudt Kalk og Stenhjørner af, væltet det nederste Trappetrin og slaaet Halvtaget i Splint. Og lidet hjalp det, at Naturen havde søgt at bøde paa Manglerne ved at pynte Taget med alskens malerisk Ukrudt og ved at indhylle det vestlige Hjørne i en Sky af grønbladede, blaablomstrede Ranker.

Døren skreg paa rustne Hængsler, og ud paa Stentrappens brede, øverste Afsats vaklede Plantageejerens ludende Kæmpeskikkelse. Det tynde Haar stod uredt og vildt om en rødtblussende Pandeskal; et graasprængt, filtret Fuldskæg flød ned over Brystet. Den lasketfede Krop var dækket af en graastribet Flonels Sovedragt, og Fødderne stak i et Par skidne Sejldugstøfler.

De Thal lænede sig mod en af Stenpillerne, der bar Resterne af Halvtaget. Han drejede de tunge Øjne og den sværtbyggede, svedperlende Næse fra Staldene tværs over Gaardspladsen og henimod Sukkerskuret. Saa tog han sig sammen og aabnede Munden til et hæst Brøl:

„Da !“

Længere kom han ikke, thi et mægtigt, ukueligt Opstød kvalte Resten af Raabet. Han spyttede og tog igen fat.

„Daniel — —“

Atter sejrede indvendige Magter. De Thal satte

sig paa det øverste Stentrin med Albuerne støttet mod Knæene, klemte Fingrene om den brede Pande og rokkede med Overkroppen som i stor Pine.

Ovre fra Hestestalden lød dæmpet Klirren og Tramp af Hestehove; en Negerdreng trak en mager, skarprygget Pony ud. Drengen var kun iført et Par flossede Kakhibenklæder; paa Ponyens Ryg laa en ældgammel, blankslidt Saddel. Begge skridtede, ludende med Hovederne og trækkende paa Benene, som var baade Dyr og Menneske allerede trætte af Morgenens Anstrængelser, tværs over Pladsen hen til Pryglepælen. Over den blev Tøjlen kastet.

„Samuel!" lød det som anstrengt Grynten fra Plantageejeren paa Trappen, „Samuel — din sorte Abe — kald paa Danielsen!"

Samuel stod lidt og gloede i Retning af Stentrappen med de tykke Læber skudt frem under den flade Næse, saa strøg han sig ned ad Laarene med Haandfladerne, trak Munden op til et dumt Grin, slentrede uden Hast henimod Sukkerskuret og forsvandt om Hjørnet.

De Thal fulgte ham sløvt med Øjnene, men vendte atter Hovedet, for bag Staldene, dér hvor Negerhytterne laa, hørtes Pludren og Snakken. Og saa kom otte Negre og tre sorte Fruentimmer frem i Gaarden med Solstraalerne glimtende

mod deres hvide pjaltede Bomuldsdragter og mod Kvindernes røde Hovedklæder. Forrest gik en gammel, krumbøjet Fyr med snehvide Krushaar og Skægtotter om Hagen.

De Thal mandede sig op, rejste sig tung og værdig:

„Hvad Djævlen, kommer I drivende her midt paa Dagen! Kan I se at faa fat i Lugejernene! — Herut i Rørene i en Helvedes Fart! — Hannibal, din gamle Stodder, hvor er Jim og Cæsar?"

Den hvidtottede Gamling slog ud med Armene og klynkede:

„Jim og Cæsar, dem beggeto gik ud til Kre'turet, Master; beggeto. Lige da Sol gik op, det gjorde de, Master."

„Og hvor er Forvalteren? — Danielsen!!" brølede han og greb i det samme med begge Hænder om Sovebenklæderne, der truede med at glide ned. Negerne skubbede til hverandre og fnisede.

Rundt om Sukkermøllens Hjørne smuttede en væver, lille Mand i hvid- og bruntærnet Dragt og med en gul Korkhat bag i Nakken:

„Javel, javel — her æ jai, Hr. Thæl. — Go'maaren Hr. Thæl," flød det fra ham i den mest uforfalskede, københavnske Trommesals-Jargon. Saa tog han Hatten af med et Sving. Det sorte

Haar laa fladtklistret mod Hjerneskallen, Skilningen endte i to sirlige Spytkrøller ned over Panden; og under den rødtippede Braknæse skød et stærkt vixet, sort Overskæg de snoede Ender i Vejret.

Bag ham, stadig grinende, kom Negerdrengen Samuel slentrende.

„De skal, Fanden dundre mig, være første Mand paa Pletten, Danielsen; sætte Folkene i Arbejde! — Tror De, jeg betaler en Forvalter for at ligge og svine i Sengen til op ad Formiddagen?“

Danielsen skød fornærmet Underkæben frem:

„Je ve' ikke, hva' Hr. Thæl mener med, a jai sku' ha' lagt og svinet i Sengen. — Je' er ikke med paa den, Hr. Thæl. Man har væt ude og gort sin Ronde paa Ejendommen fra Sol sto' op. — Og hva' Betalingen angaar, saa skal jai tillaje mai den Ulejlighed at komme og hente Salæret for de tre sidste Maaneder, saadan omkring efter Frokost — hvis det passer Hr. Thæl?“

Danielsen slog atter et koket Sving med Korkhatten, stak begge Næver i Buxelommerne og gik, svajbenet og med Taaspidserne stærkt udad, henimod Negrene:

„Ka' I flytte Poterne, I sorte Puddelhunde? — Gi' dem Lugetøjet, Hannibal. — Hele Sektionen højre Sving og ut i Puddersukkeret!“

Og mens Negerstyrken grinende sjokkede afsted med gamle Hannibal i Spidsen, besteg Danielsen den magre Pony ved Pælen, daskede Hælene i dens Sider, luntede ud af Gaardspladsen og ned ad Landevejen, der snoede sig rundt om Diamanthøjen, bort imellem de flade Sukkermarker ved Bjærgskraaningens Fod.

Som trukket efter Lineal stod de maanedgamle Sukkerplanter i Rad og Række, løftende deres lysegrønne Kimblade over den sorte Muld. Men Ukrudtet voksede ligesaa livligt, det galdt om at holde rent, akkurat som i en dansk Roemark.

Danielsen red sin Pony tværs over Marken, ubekymret om Dyrets Hove kvasede Sukkerplanter eller Ukrudt. Tæt op mod Bjærgets Fod løftede et mægtigt Tamarindetræ sine krogede Grene og sit blanke Løv. Under det var der dejlig, kølig Skygge. Forvalteren bandt Hesten til Træet, strakte sin tærnede Krop paa det vissentgule Græs, tændte en kulsort Negercigar og fulgte med Øjnene Plantagens Arbejdere, der, med Lugeredskaber i de sorte Hænder, fordelte sig mellem Planterækkerne og rensede Ukrudtet bort uden Hastværk og Iver men under ustandselig Pludren og Latter.

Kun Hannibal løftede nu og da sit hvidkrusede Hoved for at spejde efter Ejeren. For der sad endnu Slaveskræk i den gamle Fyr; han

var den eneste af Flokken, som havde smagt Pisken op ad Gaardens Pryglepæl.

* * *

De Thal stod endnu øverst paa Trappen, efter at Forvalteren og Folkene var forsvundet. Onde, spiritusholdige Safter fra den foregaaende Aftens Drikkelag sydede i hans Mave og Indvolde; Raseri over Danielsens frække Hentyden til ubetalte Maanedslønninger, Had til de grinende Negre og Væmmelse over sin ydmygende Mangel paa Kontanter kæmpede i hans Sjæl, mens han strøg de dirrende Fingre ned ad sit svedperlende Ansigt og gennem det lange Skæg.

Denne Danielsen! — En forsviret københavnsk Bølle, der havde tjent sin Tid ud som vestindisk Soldat, og som de Thal havde antaget til Forvalter. Vestindisk Soldat — snart sagt den mest foragtede Type blandt hvide, danske Mænd! Og saadan en Paria var nu Forvalter paa Diamond Hill! — Men de Thal kunde ingen anden faa, han var jo den sletteste Betaler paa Øen.

Den svære Mand stampede arrigt i Stenflisen, gjorde omkring og gik ind i Huset.

Ovenfor Trappen, med tre Vinduer paa hver Side af Døren og strækkende sig gennem hele Husets Bredde, laa den store „Hall", et anseligt

Rum med Flisegulv og fremspringende, forgyldte Rokkokoornamenter under det høje Gibsloft. Forgyldningen var ægte nok og skinnede stadig lige saa pragtfuldt, som den Gang Hallen stod i al sin importerede, franske Luksus. Men nu var der øde og tomt. Spindelvæv skjulte alle fire Loftshjørner, Firben varmede deres grønne Kroppe op ad den vestlige, solbadede Væg. Ikke et eneste Møbel brød Gulvflisernes tavlede Mønster.

Gennem den aabne Fløjdør ud mod Haven saas et Virvar af lysspillende grønne Farver i alle Nuancer. Det var Toppen af Havens Træer, thi her, bagved Huset, skraanede Bjærgryggen sagtelig ned mod det lave Land ved Diamond Hills Fod. Som et tætpakket Vildtnis, spredende over en Snes Tønder Land, laa nu den tidligere saa berømte Have. Som i kaad Leg skød det hele Mylder af brogede Tropeplanter frem, saasnart den ordnende Gartnerhaand for en Menneskealder siden havde nedlagt Arbejdet. Palmer og Kaktus, vild Bomuld og Agaver, Tamarindebuske og Baytræer trængte sig om hverandre, kæmpende om Plads for Rødder forneden, om Lys og Luft foroven. Slyngende Ranker vævede sejge Stængler og Stilke mellem Stammerne og henover Bladkronerne.

De Thal lod de sløve Øjne glide hen over al den vilde Plantepragt. Han stod midt i Hallen,

holdt Sovebenklæderne oppe med den ene Haand, mens han med den anden famlede gennem det lange Skæg. Dernede paa det flade Land laa hans største Sukkermark. Rørstiklingerne stod halvkvalte af Græs og Ukrudt, der maatte renses ud; tredve Negre var den mindste Arbejdsstyrke til den Mark. Tredve Negre à tyve Cents om Dagen i seks Uger, det blev op imod tre Hundrede Dollars. — Forvalterens Gage og Plantagearbejdernes Ugeløn — Penge, Penge — —

Fra Værelset ved Siden af lød vrede Ord fra en skældende Kvindestemme; nu blev den afbrudt af et ligesaa højstemt Udbrud fra en Drengerøst. Det gav et Sæt i de Thal, arrigt stampede han gennem den halvaabne Dør.

Derinde laa Spisestuen, et langt, smalt Rum med Vinduer ud til Haven. Op ad de rødmalede Vægge stod højryggede Stole og saa ud, som om de var faldet i Søvn. Den ene Ende af Værelset beherskedes af en tre Alens Mahonitræs Skænk med snoede Søjler og Spejlfyldinger — en Paradeplads for et Dusin store Glaspokaler i dobbelt Række med en rummelig, forsølvet Iskøler paa højre Fløj og en Whiskydunk paa venstre. Det svære, runde Bord midt i Stuen syntes, som under Indflydelse af spiritistiske Manipulationer, at svæve i Luften; thi ingen af de tre Ben naaede Gulvet, medens det fjerde ganske

manglede. Fænomenet forklaredes imidlertid, saasnart Blikket forvildede sig nedefter: en solid, jernbeslaaet Pakkasse, der var sat paa Ende under Bordet, bar den tunge Mahoniplade.

Med Ryggen til Skænken stod et tykt, kulørt Fruentimmer med oppustet Ansigt og uformelig udvæltende Barm indenfor den halvskidne, blomstrede Sirtseskjole. Hun var af den Slags Blandingsprodukter, som i Tropelandene gaar under Benævnelsen „Kvadroner", fordi de ved løseligt Overslag vurderes til at indeholde en Fjerdedel Negerblod. Omtrent ligesaa blandet var det Sprog, hvori hun udskældte en fjorten Aars Dreng, der sad ved Bordet, spiste Majsgrød og drak Mælk dertil.

„Og min Polly skriger, og jeg komme ud, og hun siger, Torben slaa mig paa Tæve — —"

Mellem to Skefulde Majsgrød lod Torben det Spørgsmaal falde:

„Vil du ha' én med, Laskeso?"

Kvadronkvinden satte Tonen en Oktav højere op:

„Han kalde mig Laskeso! — Han true stakkels Sarah! — Oh, megoe! Det Mister de Thal skal høre!"

Torben lagde Skeen, lænede sig tilbage i Stolen og holdt Hænderne for Munden som en Raaber.

„Ka' du la' mig spise i Fred, din gamle, beskidte Laskeso?"

Torbens Stemme var i Overgang og knækkede over et Par Gange; men han brugte den ogsaa, saa det klang i Stuen.

Sarah slog sin flæskede Haand klaskende mod Laaret:

„Din Djævelsdreng! — Din hvidhaarede, uterlige — —"

I dette Øjeblik fyldte Plantageejerens tunge Krop Døraabningen. Hans Ansigt var fordrejet i et saadant Udtryk af Raseri, at Torben uden et Sekunds Betænkning rejste sig fra sin Stol, sprang hen til det nærmeste Vindu og svang sig over Karmen ned i Haven. Saa dukkede han ind under de nærmeste lavthængende Grene og forsvandt saa hurtigt og sporløst som en Rotte under et Rendestensbrædt.

Men oppe i Spisestuen bragede Uvejret løs:

„Kan du holde Fred, din fordømte Mær!" — Et Næveslag mod Bordpladen fik Pakkassen nedenunder til at sukke i Sammenføjningerne. — „Jeg vil ha' Fred her i Huset, eller du kan rejse ad Helvede til med alle dine beskidte Unger!"

Udmattet støttede de Thal sine rystende Hænder mod Bordet og stirrede med de blodskudte Øjne paa Sarah. Saa sank han ned paa en Stol, og tørrede det svedvaade Ansigt med begge Hænder.

Eksplosionen havde udtømt al hans Energi og med træt, tilsløret Stemme spurgte han:

„Er Badet i Orden, Sarah?“

Sarah stod lænet mod den mægtige Mahoni Skænk, Næverne sad plantet i de runde Hofter. Ikke et Ord svarede hun, men de tykke Læber mimrede, som om de ustandselig fremmalede en uhørlig Ordstrøm.

De Thal rejste sig med Besvær, sjokkede tungt gennem Stuen og ned ad Trappen, der førte til Kælderen.

Men i Spisestuen stod Sarah endnu lænet op ad Skænken. Hun fægtede vildt i Luften med den højre Haand, mens den venstre stadig sad plantet i Hoftens Fedtpude:

„Oh, gamle Svin! Oh, din uselige Drukkenboldt, Oh, megoe megoe!“ — Tungen slog Sludder i bare Raseri — „Du jage mig fra Diamond Hill med alle mine Unger! — Hvem er Fader, Mister de Thal? Du svare mig paa det — —!“

Sarah fik et Hosteanfald og maatte hen til Vinduet for at spytte. Det tog Kræfterne fra Raseriet; saa lød der et dæmpet men tydeligt Tilraab ude fra Haven:

„Laskeso!“ — Hallo, Laskeso!“ Atter sydede Forbitrelsen i Sarahs kulørte Sjæl, og hun svingede truende en knyttet Næve i Retning af Stem-

men. Den kom fra Torben, der sad i Toppen af et Mangotræ og skar Ansigt som en Abe.

Den Torben! Kunde han blot falde ned og brække Halsen! — Sarah hadede ham, for han var ligitim, og det var hendes Afkom ikke. Hvad kan det nytte, at Faderen er den samme, naar —

De Thal stod i Badeværelset nede i den køligfugtige Kælder. Marmorkummen, nedsænket i det røde Flisegulv, var halvfyldt af krystalklart Cisternevand, der afspejlede Væggenes blaa og hvide Kakler. Med Velbehag smøgede han den gennemsvedte Sovedragt af og satte sig paa Hug i Karret. Kuldegysningen bragte alle Nervebundterne i dirrende Bevægelse; helt op i Nakken skød der som en elektrisk Strøm; i et Nu syntes Hjernen frigjort for slørende Alkoholdunster. De Thal stønnede af Velbehag. Greb saa om Kalabasskaalen og gød Vand over Hoved og Hals og ned ad Nakke og Ryg, plaskede det ind under Armhulerne og mod det haarede, gulligfede Bryst. Som en Albinosgorilla i et Vandhul i den halvmørke Urskov boltrede han sig i stigende Velbefindende. Blev ligefrem kaad og strittede en Vandstraale mod en uhyre, lodden Edderkop, der sad oppe under Loftet og kiggede ondskabsfuldt ned til ham.

Men det var ogsaa hans sidste Udslag af Livsglæde. De Thal kom i Tanker om de Penge, der *maatte* skaffes. Livsleden bemægtigede sig atter hans Sjæl, mens han kravlede op af Kummen. — Og nu havde han lagt sig ud med Sarah. Hvad kunde det nytte at kalde? Selv maatte han tørre sig af, og det var saa besværligt. Navnlig Benene, fra Knæet og nedefter — det var slet ikke muligt at naa derned for den svære Hængemaves Skyld.

Aa, hvor Livet dog var forbandet! — Og mens han halvtør og atter næsten svedende af Anstrengelse stavrede op ad Kældertrappen, mærkede han, hvorledes Hjernen atter taagedes. Saa var der jo ikke andet for end at tage den Morgenbitter, som Lægen paa det strængeste havde forbudt.

Spisestuen var tom. De Thal stænkede Angustura ned i Bunden af en af de store Pokaler, hældte en god Pægl Whisky oven i samt en Antydning af Vand fra Køleren. — Hu, hvor det sved! Ned gennem Svælg og Strube rev det og sled. Der maatte skylles efter med mere Vand, og Hænderne rystede, saa det flød langs Skænken.

Et Øjeblik stod han afventende. Et Par Krampehik fór svuppende gennem den ludende Krop, og saa kom det: han mærkede, hvorledes Ryg-

raden blev stivere, Hænderne sad fastere paa Haandleddene, Fødderne traadte sikkert i Gulvet. Ad Helvede til med Lægen; Whisky var det, han trængte til. De Thal rettede sig i Vejret og greb atter om Dunken — nej, først i Tøjet og saa en Cock-tail. Penge skulde han skaffe, og det inden Frokost!

Støt og værdigt skred Plantageejeren ind i sit rummelige Soveværelse, hvor den dobbeltbrede Mahoniseng løftede de fire Himmelsøjler op mod Loftet, indhyllet i en hvid Sky af Moskittomusselin.

„Samuel!“ lød det rungende ud over Gaardspladsen — „spænd for, din Abe, og kvikt skal det være!“

Et Kvarter senere stod de Thal, iført et skinnende, velstivet hvidt Sæt Tropetøj, friseret og med det lange Skæg redt vifteformet ud over Brystet, foran Spisebordet og blandede sig en „Diamond-Cocktail“. Det var en Drik, hvis Sammensætning skyldtes den hedengangne store de Thal, og som havde vundet Berømmelse over hele St. Croix: en kvart Flaske Gin, en Æggeblomme, et Snapseglas Absinth, nogle faa Draaber Angustura samt det tilbørlige Kvantum Kokosmælk. Portionen var oprindelig bestemt for to Personer, men naar de Thal ingen Kammerat

havde ved Haanden, drak han helst det Hele selv.

Sarah kom ind med en friskplukket, grøn Kokosnød, hvis Top var afhugget og som var fuld af kølig-syrlig Mælkesaft. Bag hende myldrede fire halvnøgne Børn. De var i Alderen fra to til ti Aar med forskellige Farvenuancer lysende ud gennem Hudens Lag af Sved og Smuds. En var Pigen Polly, Resten Drengene James, Frederik og John.

„Sig Godmorgen til Papa!" kommanderede Sarah. Og i Kor lød det fra Ungerne: „Godmorgen Pa!"

Velvilligt smilede de Thal til sit Afkom, holdt et Øjeblik inde med Blandingsvirksomheden og bøjede sig ned. Alle fire Børn nærmede sig efter Tur og anbragte med mere Ængstelse end Ømhed et Kys paa den langhaarede venstre Kind. Hvorpaa de atter ilede ud.

Sarah hældte Kokosmælk i det store „Rystebæger", kastede Nødden ud i Haven og skvulpede Drikken stærkt og længe. Den fyldte næsten en af de store Pokaler.

De Thal satte Glasset for Munden, tømte det i ét Drag og snappede efter Vejret.

Nu havde han atter fundet sig selv, følte sig som den fødte Gentleman med de store Navne i Stamtavlen — Øens fineste. Støt og værdigt

skred han gennem Spisestue og Hall, satte den hvide Korkhat paa sit Hoved og nikkede tilbage til Sarah, i hvis sorte Øjne onde Funker glimtede omkap med Beundringsglød.

Det skreg i de gamle Fjedre, da de Thal besteg Vognen — en firhjulet Kalesche, aaben til Siderne, men dækket foroven med et sort Voksdugstag. Saa tog han Linerne fra Samuel, smækkede med Tungen, og afsted luntede den gamle, dovne Hoppe, tværs over Gaardspladsen og ned ad Vejen mod Frederiksted.

TREDIE KAPITEL.

Frederiksted.

Fra *Diamond Hill* er Vejen skrældet ud af Højdedragets Side, et skarpttrukket Z som tegnet med Kridt paa en Skifertavle. Plantagen selv laa saa højt, at man derfra skimtede en Strimmel diset-violet Havflade, der brødes af lavt liggende Bjærgrygge og Skovtoppe. Helt ude langs den nordlige Horisont dansede taagelette Silhouetter af St. Thomas, St. Jan og andre fjerne Øer.

Men snart dukkede Vejens støvslagne Stribe ind mellem Krat og Skov, helt ned til den dybe Dalslugt, *Croquis'et* kaldet. Her rugede Kølighed og Skygge det meste af Dagen lang; thi langs den smalle Vej trængte Stammerne sig sammen med højt løftede, brede Kroner. Slugtens stejle Sider hang fyldte med mørkbladet Bregnepragt.

Vognen skumplede henad den ujævne Vej; de Thal gav slappe Tømmer og lod sin brune Hoppe skridte magelig afsted. Selv sad han og

tyggede Enden af en sortbrun Portoricocigar, mens Tankerne brødes i hans ophidsede Hjerne — Pengene, Torbens Penge!

For der var nu ingen anden Udvej, Drengens Arv maatte han have Fingre i — blot en halv Snes Tusind Dollars.

Torben var rig. Det var Arven efter Bedstefaderen, gamle Købmand *Longwood* i Christiansted, 100,000 Dollars. Han og Svigersønnen havde altid været Fjender, og derfor satte den Gamle Pengene fast paa Dattersønnens Navn, da Mary de Thal døde. Og han udnævnte sin Broder, *Thomas Longwood* i Frederiksted, til Formynder for Torben. Saa var der sat forsvarlig Dobbeltlaas for Pengekassen, mente den gamle Købmand, dengang han lagde sig hen og døde. Men fra den Dag, Testamentet blev aabnet, betragtede de Thal sig som et Offer for en skændig Sammensværgelse; den Arv, der havde undermuret hans hele Eksistens blev snappet væk for Næsen af ham; Vennerne haanede ham, Kreditorerne truede, og hvem var Skyld i alt det — —?

„Damn that boy!“ Han trampede i Vognbunden, saa det skvat i Hoppen; den satte i Trav, indtil Forskrækkelsen var overstaaet.

En Gang havde han dog faaet pillet ved Arven — hans egen retmæssige Arv — Pokker staa i

Longwood! Otte Tusind Dollars havde han laant — laant af sin egen Søn — mod Panteret i Plantagen og en Livspolice som Sikkerhed. Det var fire Aar siden. Tre Gange slet Høst, stadig synkende Sukkerpriser — nu sad han næsten værre i det. — Ikke Kredit til en Kasse Whisky, hverken i Frederiksted eller paa den anden Side af Øen. Sidste Sending Spiritus fik han fra St. Thomas og skyldte Beløbet. — Næ, Longwood *maalte* denne Gang; han *skulde!* Damn the old beggar! — — Ellers maatte *Steen*, Prokuratoren, den Slubbert, finde paa en Rævestreg. — — Fem Tusind Dollars, det kunde klare Redeligheden; men Fanden ta' ham, heller ikke en Styver mindre!

De Thal skød Hatten bag ad Nakken, strammede Tømmerne med et Ryk; den Brune tog paa at flytte Benene, saa Vognen raslede ud af Croquis'et i strygende Fart.

Nedenfor Vejen strakte sig nu den blændende hvide Strand og det uendelige, blaa, solglimtende Hav, der i dyb og rolig Slummer aandede tunge, blanke Dønninger ind mod det skumfrynsede Koralsand. Gyngende og vuggende flød hist og her Flager af Sargassotang, der spættede Havfladen i gulgrønlige Farvetoner. Langt borte trak en Damper sin lette Røgstribe langs den violetdisede Horisont, hastende mod fjerne

Taageøer. Men mellem Vej og Kyst rejste sig den brudte Skranke af Strandskovens graagrønne Krat, nu og da isprængt de giftige Manshiniltræers bøgelignende, saftigfriske Blade.

Solen sved den skyggeløse Vej, og Straaleglansen skar i de Thals Øjne. Med Pisken tvang han den gamle Hoppe afsted i stedse raskere Fart, saa Sveden drev den over Hals og Kryds.

I det Fjerne skinnede Frederiksteds lysspillende Husflader gennem Støv og Varmedis; Vejen blev snart levende. Klynger af Negre traskede dovent mod By. De sorte Hoveder, Halse og Lemmer skød som Tuschklatter ud fra pjaltede, hvide Bomuldskjorter og stumpede Bukser; deres Stemmer blandede sig i højrøstet Skænden og raa Latterudbrud. Kun Faa hilste den velkendte Plantageejer; som oftest drejede de blot Ansigterne grinende mod ham; Tandrækker og Øjne skinnede som hvide Pletter i de sorte Fjæs.

En Træbro spændte over et lille Vandløb. Ude i Stranden, hvor det ferske Vand rislede over sorte, flade Sten, stod en Flok Piger bøjede over smaa Dynger Skidentøj, som de tampede rene mod Stenene med Trækøller. De stumpede Skørter var kitlede højt op over strittende sorte Ben. En og Anden rettede sig i Vejret og drejede Hovedet mod Vognen med et langtrukket

„Mor—ning, Mas—ter!“ Saa hamrede de atter løs paa Vasketøjet.

Varmen blev stedse mere trykkende, og ikke et Vindpust bragte Køling. Landevejens Støv pløjedes af mange slæbende Negerfødder, for nu laa Byen nær; det var Markedsdag og Omegnens Sorte søgte til Frederiksted.

Negerinder i alle Aldre med Byrder paa Hovederne og ranke Rykke skred sindigt henad Vejen. Nogle bar tunge, gulgrønne Bananknipper, andre Kurve fulde af friskplukkede Kokosnødder. Alle pludrede de, lo og snakkede, hvad enten de havde Nogen at snakke med, eller de gik alene. Sorte, halvvoksne Drenge drev smaabitte, skabede Æsler foran sig med Kæppeslag og Tilraab. Bure med Høns og Ænder hang over Dyrenes Ryg. Stærkttømrede Vogne, trukne af dorske Stude med de langhornede Hoveder ludende under Træaaget, flyttede møjsommeligt et Læs bruntsvedende Sukkerfade fra en fjern Plantage til Købmandsboderne i Frederiksted. Ved Siden af Læsset gik Negerkuskene og tærskede løs paa Studeryggene med lange Bambusstænger.

Muntre Tilraab, Eder og Forbandelser, raa Vittigheder og skraldende Latterudbrud skar gennem den støvfyldte Luft. De værkede i de Thals

ophedede Hjerne, hans Tunge laa tør og tyk, og det strammede ham i Svælget.

Nu var han naaet til Fortet.

Gennem Porten saa' han Soldaterne staa opmarscheret til Mønstring. Fortchefen, Premierløjtnant *Iversen*, skridtede op og ned med Sablen spændt indenfor den opknappede hvide Uniformsjakke. Officeren vendte sig: „Hallo, de Thal!" raabte han og vinkede ivrigt; men Plantageejeren raslede forbi, tungt sukkende, for Iversens Cocktails var ellers ikke af den Slags, man gerne lod gaa fra sig. — Men idag hed det Forretninger!

Dog, ved Svinget ind til Byen laa Macfarlans Rombod. Udenfor den standsede de Thal Vognen. Han knaldede med Pisken: „A Carlsberg, quick!" fik han gryntet frem fra sit indtørrede Taleorgan; og da han havde nedsvælget den skummende, perlende Drik, følte han, at hele Organismen atter havde passeret et Dødpunkt, Smørelsen virkede, Mekanismen arbejdede atter: skulde han nu tage Longwood først eller Prokuratoren?

* * *

Frederiksted vender sin langstrakte Façade mod Havet med den svære Bro som en graadig Fangarm strakt ud fra Kysten. En Gang om

Ugen eller saa ankrer en amerikansk Damper udfor Brohovedet, og da kommer der Liv i Fangarmen. Som Myrer paa en Pind kryber og kravler det med Negre. De triller Sukkerfade og skubber Smaakærrer, de hænger i Kraner og slæber paa Kasser. Ude fra Broen og ind til Land gaar Varestrømmen og derfra tværs over Strand og Vej mod Købmændenes Boder, Butiker, Stores. Og rundt om Broens Hoved flyder en Krans af Baade og Lægtere, fyldte med Varer: Tobaksruller, Bomuldsballier, Sukkerfade, Pakkasser, Melfustager, Petroleumstønder og kæmpemæssige, kurvindflettede, grønne Glasflasker. Længere inde lægger Kulprammene til. Losningen besørges af sorte Kvinder. I Hundredvis løber Negerinderne frem og tilbage mellem Prammene og Kulbunkerne. Med de fyldte Kulkurve paa Hovederne, Kridtpiberne i Munden og Kjolelaserne skørtet op til Hofterne iler de afsted, altid i Løb, altid snakkende og grinende, med Tobaksrøgen hvirvlende ud af Mund og Næsebor og halvt tilsløret af Kulstøvets Dunstskyer.

Tavse og anspændt iagttagende Negervrimlens travle Færd langs Kai og Bro sidder de hvide og kulørte Købmænd uden for deres Stenboder, mens unge Kontorister og Butiksdrenge farer ud og ind mellem Lager og Kontorer med Varefortegnelser, Fragtlister og Toldklareringspapirer

flagrende i Hænderne. Fra Chefen og nedefter er Alle i Skjorteærmer, Alle sveder, Alle ser anstrengte og ophidsede ud.

Det er Ugens store Dag — Damper paa Rheden! — I en Fart skal der losses og lades, for Barometret falder; og sætter det op med blot en Antydning af daarligt Vejr, med Skvalp og Dønning derude, saa Farvel Damper!

Et eneste Blik paa den amerikanske Fragtfarer og paa Myretravlheden i Land overtydede de Thal om, at det var en saare uheldig Dag at indlede Forhandlinger med Torbens Formynder.

Udenfor den bredeste, tungeste og hvideste af samtlige Købmandsboder sad gamle Thomas Longwood i en Sejldugs Klapstol. Ved Siden af Stolen stod et lille Bord og over hans panamadækkede Hoved spændte en kæmpemæssig Lærredsskærm de stærke Staalradier ud. Oven over Indgangsdøren prangede de Forenede Staters Konsulatsskjold, prydet med Stjerner og Striber, og endnu højere paa den hvide Mur brændte Firmaskiltet ind i Medborgeres og Fremmedes Bevidsthed, at her virkede Chas. *A. Longwood & Co. — Shipchandlers & Brokers.*

De Thal havde besluttet at køre Storen forbi og søge Raad hos Prokuratoren; ikke desto

mindre standsede han udfor den gamle Købmand:

„God Morgen, Longwood," han smilede kordialt.

„God Morgen, Mr. de Thal!" — ceremonielt og køligt.

„Travl Dag, ikke?"

„Saa tilpas, Hm!"

„Fem Minutter tilovers? — Forretninger!"

„Altid Tid til Forretninger. — Værsgod!"

Longwood viste med en Armbevægelse Plantageejeren indenfor, tværs gennem den varefyldte Stores og ind i Privatkontoret. Over Døren stod malet med store, sorte Bogstaver paa den kalkede Væg: „Laan til en Ven er Køb af en Fjende!" Inde over Kontorets mægtige amerikanske Pult var opklæbet en anden Sentens: „Tid er Penge, idag har jeg travlt!"

Disse mange Gange tidligere læste Fyndord undlod aldrig at virke paa de Thals letbevægelige Sind. Han sank mat ned i Rattanstolen, tørrede den vaade Pande og saa' hjælpeløst paa Longwood, der med et høfligt men iskoldt Smil strøg de tætstudsede, hvide Whiskers.

De Thal rømmede sig et Par Gange; men da det ikke blev til mere efter et godt Minuts Forløb, pegede Longwood, stadig smilende, med

Pultens Lineal paa Sedlen deroppe: Tid er Penge — —.

„Det kniber for mig, Longwood," brast det ud af de Thal, „det kniber rent forbandet med Mønten!"

„Robinson!" kommanderede den Gamle mod Døren, „Robinson! — Konto „Diamond Hill"!"

En rødhaaret, stærktfregnet, irsk Kontorist fløj forfjamsket ind, halede en lispundvægtig Hovedbog frem under Pulten, plantede den foran Chefen og slog Kontoen op, hvorpaa han atter tumlede ud til sin brogede Gerning i Storen.

„De mener altsaa —?" Longwood satte Briller paa Næsen og anbragte den tobaksfarvede Ende af en lang, mager Pegefinger under det nederste Tal af Debetkontoen —.

„De mener —?"

Synet af Talrækker overvældede altid den svære Plantageejer; nøgterne Tal var hans Tilværelses Rædsel — tavse, truende Nidruner, der manede ham til Selvbebrejdelser. Og saa begyndte igen Tungen at svulme, og Svælget at skrumpe ind. Men han mandede sig op:

„Det gaar ad Helvede til, Longwood, med Plantagen. Uden Penge *kan* den ikke drives. — Jeg faar ikke Hundrede Fade Sukker, hvis Markerne ikke holdes rene — og min Dampkedel er læk — Assurancen forfalden den første —.

Fanden staa i det, Longwood, laan mig fem Tusind Dollars af Drengens Penge, hvad? Bare fem Tusind — med Sikkerhed — naturligvis! — — Hvad Pokker, Torben kan sgu ikke staa sig ved at overtage en ruineret Ejendom. Det maa De da — det maa De dog — —" Her slog Tungen Sludder. „Giv mig en Sodavand, Longwood!"

„Robinson! — Robinson!! — En Soda!"

En Gulvlem blev smækket op med stort Rabalder, Robinson hørtes at falde ned af Kældertrappen derude. Et Øjeblik efter snublede han over Dørtærskelen ind i Kontoret med en Sodavandsflaske i højre Haand, mens den venstre gned et saaret Skinneben.

De Thal nedsvælgede Drikken, mens Longwood opremsede en ubarmhjærtig Række Tal:

„Saldo — — — — $ 6.500. Kontant Laan af Torben Joachim de Thal $ 8.000. Paaløbne Renter m. m. 2.566. Restancer for Livspolice 1.605 — — — —" Fingrene naaede atter det nederste Tal: „Saldo $ 22.511 — Hum! — — Ser De, de Thal, Deres Debet beløber sig idag til noget nær de 25.000, som er Diamond Hills Vurderingssum. Der mangler 2.499.

De Thal stønnede: „Fanden heller!"

„Disse 2.499 kan De endnu faa udbetalt — og ikke en Cent mere."

„Ikke en Cent mere?“

„Og kun paa Torbens udtrykkelige Opfordring og mod hans egenhændige Underskrift.“ Hovedbogen klappede i med et Brag. Longwood rejste sig. „Og hvis der næste Termin ikke bliver betalt Renter — nøjagtige Renter paa Dollars og Cents, forstaar De, saa erklærer jeg Dem Konkurs — paa Torben Joachim de Thals Vegne og som hans Formynder! — Godmorgen Mr. de Thal.“

De Thal havde rejst sig og stod med opspilede, halvt uforstaaende Øjne og gloede paa den gamle Købmand. Saa jog han sin tunge Næve i Pulten, saa den tomme Sodavandsflaske slog Saltemortale ned paa Gulvet.

„Gid Satan havde Dem, Longwood! — Gid den Onde — — —“

„Robinson! — Robinson!! — — — Følg den Herre til hans Vogn. — Har den Ære, Mr. de Thal!“ — Et stift Buk fra Longwood, en gryntende, halvkvalt Ed fra Plantageejeren. — Et Øjeblik efter luntede den Brune atter afsted med Indehaveren af den fornemste Stamtavle paa Øen St. Croix.

* * *

Det sidste danske Negeroprør sved en stor Del af Frederiksted ned til Grunden, og da de

fattige Byfolk manglede Penge til at bygge op igen, blev Brandtomterne liggende ubenyttet hen Aar efter Aar. Men Naturen har som bekendt en udpræget Afsky for bare Pletter — særlig i Troperne. Efter kort Tids Forløb vældede Planterigdommen op af Jorden: Palmer, Agaver, og Løvtræer skød tilvejrs overalt, hvor Have- og Gaardspladser havde ligget; helt inde i Beboelseshusene myldrede de frem, sprængte hullet og sodet Sparreværk, krøb udenom Bjælketag og gennem splintrede Loftslemme. Ranker og Lianer klatrede langs Mure og opad Skorstene, hængte deres Rigdom af grønne Blade og store gul- og rødbrogede Blomsterklaser dækkende ned over sortsvedne Huller i Vægge og halvt omstyrtede Hussider. Snart laa hver Brandtomt smykket som til Fest, smaa fredhellige Paradiser for Kolibrier, Sommerfugle, Edderkopper, Firben, Myrer, Tusindben og alskens andet flyvende, krybende og springende Smaatøj blandt Dyreverdenens lavere Rangklasser.

Den største Tomt, lige overfor den katolske Kirke, strakte sig over en hel „Blok“. Blandt Negerdrengene stod Stedet i stort Ry for de pragtfulde Mangotræer, der løftede sig højt over den øvrige lavstammede Frodighed; heller ikke Byens elskovhede Ungdom kastede Vrag paa dette Fristed, hvis underfulde og mangeartede

Smuthuller var som skabte til en fri og uhindret Kærlighedsdyrkelse.

Men fra det Øjeblik, *Jamse-Peter* valgte det firkantede Stykke Urskov til sit faste Opholdssted, sænkede Stilheden sig over Tomten. Vel var der Negerdrenge med Mod i Brystet, som turde vove en Del for at sætte Tænderne i svulmende, saftsøde Mangofrugter; vel var der kærlighedssyge Par, som længtes mod Ensomhed under dølgende Løvdække, men Jamse-Peter var der dog Ingen, som forstyrrede i sit Hi.

Elefantiasis er en kendt Sygdom paa vestindiske Øer, ofte angriber den Benene, der svulmer op til en fuldvoksen Kirsebærstammes Tykkelse. Et saadant unaturligt udviklet Lem kaldes paa de danske Øer „Jamsben", og af dem havde Jamse-Peter to halve. Naar han stod oprejst paa Jorden, lignede den halvgamle Kæmpeneger en kulsort Karyatide med sønderbrudt Sokkel. Begge Ben fra Hofter til Knæ var tykke som en Vandpost, men Resten var visnet bort ned til Foden og lignede korte Knortekæppe. Jamse-Peter havde bundet to flade Træklodser under Knæerne. Paa disse Slidesko bevægede han sig med en Gorillaabes Hurtighed, idet han oftest brugte Hænderne med.

Hans Tilværelse var mystisk som Varulvens; snart holdt han til i Omegnen af Christiansted,

men pludselig kunde han dukke op fire Mil derfra paa Øens andens Ende. Altid hang Mistanken om en nylig begaaet Forbrydelse ved den firbenede, sorte Djævel: Tyverier, Ildspaasættelse, Voldtægt af Negerinder ude i Sukkermarkerne; men aldrig lod han en Tilstaaelse vriste ud af sig, aldrig var der Vidner til hans lyssky Gerninger. Stærk var Manden som en vild Tyr og lodden som Orangutangen. Rettede han sig tilvejrs paa Knæstykkerne, var han ikke mange Tommer lavere end en almindelig velvelvoksen Neger.

Paa Brandtomten tømrede Krøblingen en Hytte sammen af Pakkasser og Tækkepap. Om Søndagen krøb han tværs over Vejen og tiggede ved Kirkedøren. Og om Aftenen, naar Taarnklokken ringede Dagen ud, forsvandt han atter bag Brandtomtens ildsvedne Murrester. Men Rombodens Ejer paa det modsatte velbebyggede Gadehjørne havde glade Blink i Øjet, for Jamse-Peter var en af hans allerbedste Kunder.

Saa en skønne Dag kom Steen, Prokuratoren, kørende fra „Bassinet“ — den populære Betegnelse for Christiansted. Steen blev en Dag, og han blev to; den lille vævre Mand med Rævefjæset og de plirrende, grøngule Øjne var paa Færde allevegne, smuttede langs solflimrende

Gader og forsvandt bag Hjørners sorte Slagskygger, blev borte og gled igen ud i den lyse Dag. Og da han omsider atter satte Kursen mod Bassinet, havde han købt den store Brandtomt, Jamse-Peters Fristed. Et Pigtraadshegn spændtes om Karréen, Murrester brødes ned; et halvt Aar efter havde den katolske Kirke faaet til Nabo et stensat, toetages Hjørnehus. *Rasmus Steen, Lawyer*, stod i Guldbogstaver paa Altanens Jerntremmer.

Spændingen var stor blandt Kvarterets fladnæsede Ungdom: nu skulde Jamse-Peter drives ud, naturligvis; og hvor vilde Kæmpekrøblingen flytte hen?

Lawyer Steen bragte Rub og Stub af Ejendele tværs over Øen, tog Huset i Besiddelse og aabnede Forretningen; men Jamse-Peter blev, hvor han var, viste endog Tegn til forøget Velstand i Form af en rødprikket Bomuldsskjorte og en Straahat uden Skygge. Og naar Nogen ytrede Forbavselse over, at Prokuratoren holdt sin Haand over Øens uhyggeligste Individ, spillede et rynket Smil om Steens lange Næse, og han trak de røde Øjenbryn skraat tilvejrs paa den vigende Pande:

„Enhver Ting kan bruges og benyttes, Højstærede. Jamse-Peter er god baade for Vogter og

Hund; han sparer mig en Tyveripolice, og den er dyr hertillands."

Forresten fandt de fleste Bedsteborgere i Byen, at den Sorte og den Røde passede godt nok for hinanden; men de sagde det ikke, naar Steen var i Hørevidde — han var ikke god at have til Fjende!

For syv Aar siden var Rasmus Steen landet i St. Thomas. En beskeden, halvlurvet Fyr, dansk Jurist, med et ydmygt, afvæbnende Smil under den lange Næse; men ovenover den lurede og glippede de grønne Øjne. Ilde var det gaaet ham i den lille, jyske Provinsby, hvor han havde virket som Sagfører; men en eller anden formaaende Mand derhjemme støttede ham med vag Protektion. Guvernementet stak ham ind i en underordnet Stilling ved Toldvæsenet.

Det er kun faa Danske, der trives i St. Thomas' negerlumre Atmosfære; men de Faa klarer sig ogsaa godt, hvis de da holder sig fra Spiritus'en. Steen groede svært de næste to Aar, blev finere i Tøjet, rankere i Ryggen og smilede nu kun, naar det passede ham. Hvordan han tjente de første Spareskillinger blev en uløst Gaade; men et Par Tusind Dollars var han værd, da han meldte sig fra Toldstillingen og sejlede over med den gamle Skonnert *Vigilant*

til Christiansted. Og dér groede han videre som Prokurator — *Lawyer Steen.*

Rasmus Ræv kaldte de Sorte ham. De var bange for Ræven som for den lede Satan; men kunde de ikke faa Penge andetsteds, kom de alligevel til Rasmus, og havde de blot været der én Gang, sad de godt fast i Rævesaksen.

Heller ikke Plantageejerne gik hans Dør forbi i trange Tider. Naar der var seks Maaneder til næste Høst, og Krediten løb tør hos Købmanden, saa var der snart ingen anden Redning end at gaa til Lawyer Steen.

Negrene peb, naar Steen klemte dem Betalingsdagen; Plantageejerne bandede og svedte; men der gaves ikke Pardon i den Forretning:

„Har *jeg* tigget Jer om at komme og laane mine Penge? — — — Tror I *jeg* la'r mig plyndre af en Flok fladhovede Puddelhunde? — Otte Dages Respit og Pengene paa Disken, ellers —." Og saa foretog Rasmus Ræv en afsluttende Haandbevægelse, som drejede han Halsen om paa en Kylling.

I Løbet af de næste fem Aar havde han vredet, hvad der overhovedet lod sig vride, ud af Kunderne i Bassinets nærmeste Omegn. Saa flyttede han sin Rævesaks til Frederiksted.

* * *

Der hang fem, seks Negre og kulørte Fyre rundt om Døren til Sagførerens Hjørnehus, da Plantageejeren lettede de sukkende Vognfjedre for sin svære Vægt. Allesammen gældbundne Stakler. Den Ene sagde ikke et Ord til den Anden, men flyttede uroligt paa Benene, nu og da skulende op mod Altanen paa første Sal. Dér foregik Eksekutionerne — i Steens Kontor.

De Thal fejede med en bred Haandbevægelse Plebejerne tilside. Uden for Kontoret standsede han og pustede. Indefra lød en halvgrædende Negerstemme:

„En Maaned, Mister Lawyer! — naar mig blot faar en Maaned —."

„Ikke min Salighed en Dag, ikke én," lød Steens tynde Fistel. Plantageejeren viste sig. „Goddag, Mr. de Thal — gaa indenfor. — Kald paa Susan og ta' en Drink." — Til den sorte Synder: „Hvad sagde jeg sidst, Mikky? Sidste Henstand, sagde jeg! — Jeg kender Jer, I stinkende Gorillaer; æde kan I, drikke Jer fulde, kan I, og svine kan I — men bestille noget — — —."

„Oh, Mister Lawyer, Dem ikke sige det. Jeg slide og slæbe — hver Dag, Mister Lawyer. — Fjorten Dage, sig fjorten Dage," bad Negeren med Graad i Halsen.

„Idag har vi den tolvte — den tyvende ligger

Pengene paa Disken. — Ellers ryger hele Hummelejen: Hytte og Jord og Æslet med. Brænd det ind i Hjernen, Mikky! Den tyvende, ellers —"

Steen vred Halsen om paa Kyllingen, og Mikky luskede ud.

„Naa, min kære de Thal," Steen gned Hænderne og gik ind i det tilstødende Værelse, „tag Dem en Whisky-Soda — — dér staar Cigarerne. — Forretninger, hvad? — Eller Frokost? — Skal vi sige begge Dele?"

„Jeg siger ikke nej." De Thal sad i næsten vellystigt Velbefindende i Rokkestolen og vippede tæt ved den aabne Altandør med en stor og velblandet Drik ved sin Side. „Alvorlige Forretninger, Steen. Sulten er jeg ogsaa. — Men lad mig bare sidde — her kan man da aande. — Der staar fuldt dernede."

Steen lænede sig over Altanens Gitter:

„Hallo, I Tobenede! — Klokken Tre, er I med?"

En dæmpet Mumlen fra Debitorflokken paa Gaden og en Lyd af listende, slæbende, sjokkende Fødder.

„Mine *Venner* blandt Plantageejerne venter ikke paa den Slags Rak, de Thal."

Steen kredsede om Kødbjærget i Gyngestolen, lutter Smil og Hændergnidning. De røde Øjenbryn flyttede sig op og ned paa Rævepanden, og indenfor dem arbejdede Hjernen: de Thal

var et interessant Emne; der laa Forretning i den Mands Forhold. — Steen kendte dem ud og ind. Han havde længe betragtet Diamond Hill og dens Ejer som en attraaværdig Kæmpepære, det gjaldt om at plukke i fuldmoden Tilstand. Var den allerede faldet ham i Skødet, og duede den noget? — eller var den pilraadden og ormædt?

„Penge, min kære de Thal, er der altid nok af — til en god Forretning.“ Han satte sig med Ryggen til Lyset og pudsede Lorgnetglassene. „Pengene staar i Stimer — ligesom Silden — er De med? — Sild og Dollars stimer altid mod Ynglepladsen — tænker ikke paa andet end at formere sig. — Gælder blot om at vise Vej, og saa holde Rusen klar. Hæhæ! — Har jeg Ret?“

De Thal tømte sit Glas og gryntede af Glæde.

Det var just et Billede, der passede for hans Fantasi: en Stime Dollars paa Vej til Diamond Hill, og han selv klar til at fange den ind.

„De er en smart Mand, Steen. Og kan De bruge mig og Plantagen som Ynglepladsen, saa maa De tage Profiten hjem — rigelig og rundelig.“

Døren gik op; det var Susan, der viste sine hvide Tænder: „Please Mr. Steen — please Gentlemen —!“

De Thal satte sig overfor Steen, lod Øjnene

glide paa Kryds og Tværs over Anretningens brogede Mangfoldighed. Hans Øjne dvælede med særligt Velbehag ved den duggede Lysholmerflaske i Iskøleren og den bredmavede Krystalkande, fuld af skummende Porter og Ale, der ligesom afmærkede Dugens tomme Midterplads. Og da den altid smilende Susan trippede ind med et stort Fad fede, isblinkende *Blue-points* Østers og anbragte det indenfor den afpælede Plads, gik der et vemodigt-taknemligt Drag over den sultne Planters Ansigt. Han sukkede og lagde sig tilbage i Stolen:

„Dette minder mig om gode, gamle Dage. — De er en lykkelig Mand, Steen!"

Prokuratoren lagde Hovedet paa Sned og betragtede Gæsten med sit mest indtagende Rævesmil:

„Hvad det materielle angaar, kære de Thal, saa klager jeg ikke. — Værs'god og forsyn Dem. — Næ, hvad det gælder om her ude i dette Negerland er at have det rart inden Døre. — Hvad mener De om en Lysholmer til at aabne med? — Ikke sandt, inden fire Vægge skal man ha' sine Glæder."

„Og sine Ærgrelser." De Thal tømte Snapsen og sendte sine egne fire Vægge en bitter Tanke. „Sikke Østers!"

„Hver Gang, *Beaver-Line* Damperen ankrer

udfor Frederiksted, har den ti Dusin Blue-points til mig — at De husker det, de Thal. Ti Dusin paa Is til mig — og mine *gode Forretningsvenner*. — Susan skænk op til Plantageejeren og gaa saa ud og se efter, at den Gamle ikke svider Karryen. — — Susan," raabte han efter hende — „Champagnen maa ikke være *for* kold, husk det!"

„Please, no Mr. Steen!"

„Satan til lækkert Pigebarn, den Susan; he, Steen?"

„Der *er* ikke noget bedre paa Øen, de Thal. — Forresten gamle Jørgensens Tillæg."

„Véd det nok, véd det nok," gryntede Planteren. „Moderen op af Dage." Og saa grinede han over til Steen: „Det gjorde De godt. — Satan til Prokurator, De er!"

Steen smilede selvbevidst. Vist havde han gjort det godt.

Gamle Jørgensen var en ruineret, alkoholiseret Plantageejer, der boede i Omegnen af „Bassinet", midt i en Rede fuld af uægte Unger og halvgamle, kulørte Fruentimmer. Steen havde gjort Manden Fallit, pudset samtlige Kreditorer, overtaget Ejendommen for en Slik og anbragt den Gamle som Forvalter paa sin egen Plantage for en billig Gage og mod som Vederlag at faa den smukkeste af „Tillæget", Susan, til

Husholderske. Det var et af Rasmus Rævs flotteste Kup!

Frokosten var bragt til Afslutning. Herrerne havde trukket i Skjorteærmer og sad nu i magelige Gyngestole og dampede paa et Par matbrune, tommetykke *Upmans Cassadores*, mens den vævre Susan puslede om dem med Kaffekopper og iskølet Guava-berry Rom, Aargang 78. Tiden til Drøftelse af alvorlige Forretninger var inde; de Thal havde naaet det bekvemme Fuldskabsstadium, hvor han var at ligne ved en aaben Bog, et Jammersminde. Steen behøvede blot at blade og sætte Fingrene dér, hvor han ønskede at dvæle under Læsningen.

„— — — Naa, saa Longwood vilde ikke?"

„Longwood! — Den pergamentgule, skotske Kvæker! — Har han ikke smurt op i sin fordømte Hovedbog paa Dollars og Cents, hvad jeg har brugt af mine egne Penge — jeg mener Arven efter min Svigerfader, gamle Longwood i Bassinet — paa Dollars og Cents og med blodige Renter og Restancer for Livspolicen og hvad véd jeg — min egen Arv — —!"

„Torbens Arv."

„Ja, for de snød mig jo — satte Drengen ind i Testamentet — gid Fanden havde ham!"

„Hvis Fanden tog ham, saa var Pengene vel

Deres — de 100.000 Dollars plus Renter, ikke sandt?"

„Selvfølgelig. Men hvad hjælper det mig. Hvalpen er fjorten Aar, og jeg Halvtreds."

„Jaja — man kan aldrig vide — —. Tag en Guavarom til, de Thal." Steen blinkede mod Loftet og fløjtede sagte, mens Hjernen indenfor den skraa, fintrynkede Pande fordøjede de opsamlede Data fra den aabne Bog. — „Man kan jo aldrig vide — —. Fjorten Aars Drenge kan dø — Sygdomme — Ulykkestilfælde — —." Steen rettede sig i Stolen og fikserede stift sin halvfulde Gæst. „Glem ikke Udskriften af Testamentet, de Thal," indprentede han med Vægt. „De er vel *sikker* paa at arve Drengen?"

„Dødsikker, Steen, dødsikker!" Han bøjede sig mod Prokuratoren, mens Stemmen dirrede, højstemt, hjertegreben: „Gud forbande mig, Steen, om jeg ikke griber mig i sommetider at ønske ham død, naar det saadan rigtig kniber. — Gud forbande mig, om jeg ikke gør!"

„Selvfølgelig."

„Hvadbehager — sagde De selvfølgelig? — Jamen det er sgu dog rent ud gement at ønske sin egen Søn død, hvad Steen?"

„Selvfølgelig. — Han skal være saadan en rar, elskværdig Dreng. De har vel megen Glæde af ham i det daglige Samliv?"

„Daglige Samliv? — naa—aa — —. Næ, jeg skal sige Dem, hvad jeg har, Steen. Jeg har forbandet megen Ærgrelse af den Hvalp — i det daglige Samliv. Det har jeg — Uforskammet er Knægten til enhver Tid. — Han véd god Besked med, at han er rig og jeg — hans Fader — er en Stodder. Det véd han, for det har Longwood lært ham.“ De Thal huggede Næven i Stolearmen: „Gid Fanden havde dem begge to!“

Han stirrede med blodskudte Øjne paa Steen og pustede stakaandet. Saa lagde han sig tilbage i Stolen, mens Rørelsen over Jammersmindet gylpede sig op gennem Halsen.

„De maa hjælpe mig, Steen,“ klynkede han. „De er den Eneste, der kan. Tænk, hvad det vil sige for en Gentleman at sidde i det, som jeg.“ Arrigskaben kom atter op i ham. „Og saa at vide, at Pengene er der — Penge til at klare baade det Ene og det Andet. Har jeg ikke liggende seks Hundrede Acres af det bedste Sukkerland paa Øen, naar bare jeg kunde faa det renset ud og beplantet. — — Penge, Steen, det er Penge, jeg maa have. — De kan, Gud forbande mig, gøre, hvad De vil, og tage hvad Fortjeneste, De vil, naar blot De skaffer mig Penge.“

Udmattet og dirrende over hele Kroppen af

Sindsbevægelse holdt han inde og lod Rokkestolen vugge den bævrende Fedtmasse frem og tilbage under skarpe Knirk, mens han pattede paa den halvtudgaaede Havanacigar.

Steen sad med lukkede Øjne og tænkte, mens de ræverøde Bryn kravlede frem og tilbage paa Pandens fregnede Affald. Saa gjorde han Facit op:

„Jeg ta'r Tjansen, de Thal!"

„Hvad ta'r De, Steen?"

De sad begge foroverbøjet. Steens staalkolde Øjne fastholdt Plantageejerens halvflydende Blik.

„Jeg ta'r Tjansen og spænder mig for."

„Ja — hva' — hvordan?"

„Generalfuldmagt maa jeg ha', forstaar De — for det er jo mig, der skal dirigere den."

„Ja — jovel. Det skal De faa."

„Jeg overtager Policen, dækker Gælden til Longwood — til Deres Søn, mener jeg — mod Panteret i Diamond Hill. — Vi sætter den lidt tilvejrs, forstaar sig — — —"

„Det gør vi. — Sæt den bare godt tilvejrs."

„Jeg kommer med Papirerne i Aften. — Den skal nok blive kørt rundt ad en anden Gade, de Thal. De skal faa Lov til at smide gamle Longwood hele Summen i Fjæset, og saa skal der tilmed ligge 2000 Dollars, cash down, til

at holde Forretningen gaaende Høsten over. Det maa være nok."

De Thal rejste sig og stivede den besværligt af henimod Steens Gyngestol:

„De er et Jern, Steen, en Hædersmand lige ned til — til — helt igennem. Det skal jeg ikke glemme Dem! — Tager De Pengene med — de 2000, hvad?"

„De skal ligge paa Bordet, naar *Papirerne er underskrevet* — senest om en Uge. — Men glem ikke Udskriften af Testamentet, de Thal. Det maa være dødsikkert, at De arver Drengen."

„Dødsikkert, selvfølgelig!"

En halv Time senere kørte de Thal ad Hjemmet til. Han følte sig stærk og stor. Smilende og vennesæl hilste han paa sine talrige Bekendte, mens han trillede forbi deres Boder og Stores langs Hovedgaden. Kun gamle Longwood var Luft. — Der herskede ophøjet Ro og Tillid til Fremtiden i de Thals Sjæl. Kun ét Sted sad en Torn og stak: hvorfor var Rasmus Ræv saa emsig efter at vide, hvem der arvede Torben. Hvad Fa'en kom det Prokuratoren ved?

Ræven havde strakt sin mødige Krop paa den brede Søjleseng under Moskitonettet.

„Susan, my honey," kaldte han. „Væk mig To præcis, og giv mig saa et Smask."

„Please, Mr. Steen!"

Susan stak det smilende Ansigt ind under Nettet og gav sin Herre og Mester et solidt Smækkys.

„Og saa kan du sige til Jamse Peter, at jeg vil tale med ham efter Middag."

„Please, Mr. Steen!"

Saa sov Steen de Retfærdiges Middagssøvn.

FJERDE KAPITEL.

Morgendont.

Torben Thal var en Dreng, der stod med begge Fødder paa Jorden, og som saa' med begge Øjne paa én Gang. Torben vidste, hvad han var værd for det lille Samfund, han groede i, hvad det betød at være gamle Longwoods Nevø, Ejer af 100,000 Dollars og den virkelige Indehaver af Diamond Hill.

Faderen betragtede han under samme Synsvinkel, som Tropemennesker plejer at anlægge overfor Jordskælv, Hvirvelstorme og den Slags Naturfænomener — Faren lurer altid, det gælder blot at hytte sig, naar det gaar løs.

Ligesom velkendte atmosfæriske Symptomer bærer Bud om en sig nærmende Orkan, saaledes varskoede Herren paa Diamond Hill sine Omgivelser, naar det trak sammen til Eksplosion. Torben tog Varsel af Spiritusforbrug, af Faderens Ansigtsfarve, Hændernes Rysten, Stemmens

Klang. Drengen vidste paa en Prik, naar den Gamles Sindstilstand bevægede sig mod et diliristisk Raseris Højdepunkt. Saa galdt det at salvere sin Person, indtil Barometret atter stod paa normal Sløvhed.

Men naar Ophavet var borte fra Plantagens Omraade, lagde Stamherren ingen kendelig Bremse paa sin foretagsomme Aand. Fra Mangotræets Top iagttog han Enspænderkøretøjets Bortfart, svang sig derpaa ned paa Husets flade Tag, hvorfra han havde den bedste Observationspost Højens Sider rundt.

Mod Vest nede paa det lave Land arbejdede Negerstyrken, og dér ved Træet stod Danielsens Kleppert bundet; Torben skimtede endda en Stump tærnet Bukseben under det mørke Løvtækkes yderste Blade. — Forvalteren var altsaa i rimelig Afstand fra sin Bolig, hvilket var af Betydning for Torbens Morgenplaner.

Saa kiggede han langt ud mod Øst, hvor Dale og skovlodne Smaabjærge vekslede. Dér laa Plantagen *Apple-Grove* og blinkede hvidt under en Skorstens tynde Røgstribe. Og dér skulde Torben være Klokken ti; men endnu var den knap otte, saa der var god Tid. Torben entrede ned ad den svære Ranke, der krøllede sig op ad Husets forvitrede, vestre Hjørne, og gik ind i Huset.

Fra et fjernt Rum i den anden Fløj lød et Kor af spæde Barnestemmer i Salmesang:

»Oh, my Lord, to Heaven's sky
hear the darling baby's cry — — —«

af og til afbrudt af Sarahs rettende Røst. Laskesoen opdrog sin Yngel i Tugt og Kristenandagt; Religionstimen var just inde.

Torbens to Værelser laa Vest for den tomme Hall — et Soveværelse og en Dagligstue med fine, gamle Mahoni Møbler og i Midten et rundt Bord, kranset af seks gule Gyngestole. Mellem de to Vinduer ud til Gaarden hang forskellige Skydevaaben, et Par Ridepiske, Tennisketchere og en peruansk Indianerbue med et Kogger fuldt af Pile; nedenunder denne Sportsdekoration bredte sig en Bogreol med et magert Indhold af franske og engelske Grammatiker samt Lærebøger af forskellig Slags; alle præget af en næsten jomfruelig Uberørthed. Og saa nogle lasede Marryat'er og Cooper'e.

Torben satte sig i Gyngestolen foran Vinduet, lagde Fødderne paa Karmen og aabnede en Verdenshistorie. To Minutter efter gled Bogen paa Gulvet, og Drengens Øjne heftede sig stift paa Staldtaget ligeoverfor. Der krøb en graa- og brunstribet Hankat skraat opover mod Tagskægget. Pote for Pote, med anspændt Forsigtighed

nærmede den sig en Gulspurv, der sad med Halen til og vippede, letsindigt kvidrende mod den blaa Himmel.

I et Spring var Torben henne ved Reolen og lettede Winchesteren ned fra sin Krog. Svap, sad Patronen paa Plads, og næsten samtidig laa Riflen i Anlæg mod Vinduesposten. Men Hankatten havde ogsaa Øjnene med sig, den var allerede paa vild Flugt; kun Halen var endnu synlig, da Skuddet rev Splinter af Tagspaanet.

Atter sad Torben og gyngede sig ti Linier af Henrik den fjerdes Historie ind i Hukommelsen, da lød der tværs over Gaarden nogle smaa, skarpe Tik-tik-tik! — Tik-tik-tik! akkurat som naar en Telegrafnøgle sættes i Bevægelse. Bogen drattede atter, Torben listede Hovedet ud af Vinduet og skævede over mod Kogehuset. Derfra kom Lyden — et Søm mod en Rude; men der var ikke noget at se. Saa gled Døren sagte paa Klem, og paa den solflimrende, kalkhvide Mur tegnede sig et kvart Sekundt et lysebrunt Ansigt under et højrødt Haarklæde. To Rækker Pragttænder lyste i et overdaadigt Smil, to Stenkulsøjne glimtede i Retning af Torbens Vindue — saa var der ikke mere; den lange Mur laa atter død og tom og lod Solen flamme mod sin hvide Flade.

Men Torben lod Bogen ligge. Han trykkede

Straahatten ned over Panden, og slentrede ud paa Gaardspladsen. Her stod han saa med Hænderne i Lommerne og mønstrede Udbygningerne med det ligegyldigste Udtryk, det var ham muligt at paatvinge sit kvikke Drengeansigt. Mens han stirrede paa Hønsehusets Gavl, følte han Sarahs Øjne i sin Nakke. — Hvordan skulde han nu spille Fjenden et Krigspuds? Og mon den væmmelige Sarah havde set Maggies Grin i Kogehusets Dør?

„Samuel! — Træk „Monkey“ ud!“

Negerdrengen, der havde siddet i Skyggen af det tomme Hundehus og vagtsomt fulgt Torben med Øjnene, forsvandt i Stalden. Straks efter lød en livlig Vrinsken, og ud sprang en kulsort, bredbringet Pony. Dens krushaarede Hale virrede bagud, som om den logrede; Manken stod i Purr om Hals og Øren. I hidsig Galop kresede den Gaarden rundt og standsede saa foran Torben, der varligt strøg dens bløde Mule.

Blot den nu vil gøre sine Kunster til ug+, tænkte Drengen og trak ved Pandelokken Monkeys Hoved i den rigtige Retning, nemlig mod Indkørslen. Saa slap han Taget, klaskede Dyret bag i og satte i et Hvin — „Uui“! Op røg Ponyens Bagben og afsted jog den under glad Vrinsken mellem Portpillerne og ned ad Vejen.

„Samuel! — Samuel!“ raabte Torben og løb

afsted med Negerdrengen i Hælene. Men neppe var han kommet ud af Gaarden, før han drejede skarpt tilhøjre, kilede forbi Kogehus og Sukkermølle henimod et lille rødtækket Hus med en lav Træveranda, der laa helt omgivet af en Bananplantage. Det var Forvalterens Hus; og paa en armløs Gyngestol udenfor Døren sad en syttenaarig Mulatpige med de bare, brune Fødder stemt mod Verandaens hvide Tremmeværk, mens hun skallede sorte Bønner ud af de lange Bælge og lod dem rasle ned i en Blikpøs ved sin Side.

Hun vendte Hovedet mod Torben og afleverede nøjagtigt det samme overdaadige Tandsmil, som da hun stak Hovedet ud af Kogehusdøren for lidt siden. Men hun sagde ikke et Ord, drejede atter Ansigtet bort og pillede Bønner.

„Maggie!“ Torben var lidt stakaandet. „Maggie, din Dævelstøs!“

„Gaa sin Vej, Master Torben. — Oh, megad! til uartig Dreng, den Master Torben!“

Hun sendte ham atter et Lynsmil over Skulderen. Torben fik røde Pletter paa Kinderne, hans Øjne begyndte at svømme. Han saa' sig om, stampede arrigt i Verandaens møre Trægulv og forsvandt i en Fart ind ad Døren.

I Værelset laa alt i dyb Skygge, for Skodderne var lukket til. Man anede Omridsene af et Skab, en Skænk, et Bord; kun én Ting straa-

lede usvigeligt frem af Halvmørket — en mægtig, opredt Sengs hvide Flade. Torben kylede Hatten henad Gulvet og smed sig paa Lejet. Udefra hørtes Maggies monotone Stemme:

„Aa, den Master Torben! — Han en meget uartig Dreng! — Oh, megad! — Det skulde Mister Danielsen vide. — Oh, Lord!"

Hun rejste sig uden Hast, strøg Skallerne fra Skødet, spejdede lidt omkring og gled saa ind ad Døren, som hun omhyggeligt laasede. Derpaa bevægede hun sig med langsomme, slæbende Skridt og med Albuerne i Siden hoftevuggende om i Stuen. Hun tog Torbens Hat op fra Gulvet og lagde den paa Kommoden i det mørkeste Hjørne. Stængede saa Skodderne fast og løste Forklædet.

„Det skulde Mister Danielsen vide! — Oh, my! — Til uartig Dreng, den Master Torben! — Oh, jeg har aldrig — —!" Og dermed hoppede hun op i Sengen, pludselig væver og rap som et Firben, der snapper en Flue.

* * *

Som et friskt, finbladet Skud, der gror frydefuldt ud af en stormvæltet, trøsket Stamme, saaledes tegnede sig Torbens Særtilværelse paa Diamond Hill.

Ligefra hans kostbare, blanktskinnende Mahonimøbler og ned til Ridestok og Leggings var alt hans Eje Tip Top efter St. Croix-Modens Krav. Var Plantageejerens Pengeskuffe skrabet ren for den sidste Ticent, saa raslede dog altid nogle Hel- og Halvdollars med dæmpet Klang i Stamherrens Bukselomme. Det var gamle Longwoods Stolthed at holde Myndlingen flot; en Følelse der fik rigelig Næring fra Had til Torbens Fader, Kærlighed til den døde Moder samt solid Købmandsforfængelighed.

„Monkey" trippede forsigtigt ned ad den smalle Sti, der mellem Krat og Kravl afkrydser Diamond Hills stejle Nordside, skraaede over Græsmarken, hvor en Snes Køer laa og gumlede, sprang derfra ind paa Landevejen, hvorefter den begyndte at bruge Benene, saa Vinden susede Rytteren om Ørene.

Monkey var en fem Hundrede Dollars „Crab-Islands' Pacer", hvorved i almindelig Sprogbrug forstaas en Pasgænger, opdrættet paa eller nedstammende fra den Øgruppe i det vestindiske Arkipelag, der har det største Navn paa Pasgænger-Stutteriets Omraade. Saadan en Ridehest bevæger sig med samme Hurtighed som en første Klasses Traver og uden at bibringe Rytteren større Rystelser, end om han sad i en solid Gyngestol.

Vejen mellem Diamond Hill og Apple-Grove tilbagelagde Torben paa Monkeys Ryg i Løbet af knap tyve Minutter, endda Afstanden var meget nær en dansk Mil. Hele den Tid laa Tøjlerne over Saddelbommen, højre Haand stak i Bukselommen, mens den venstre holdt en fransk Grammatik, hvis Subjonktiv-Regler det gjaldt at granske, op for Øjnene. Saadan red han gennem „Croquis'ets" frodige Skov Nord paa og svingede derpaa ind mellem lave afstumpede, kratbevoksede Bjærgskrænter, hvor Vejen steg mod Apple-Grove.

* * *

Fornemhed og Rigdom sidder sjældent paa samme Stol nutildags i Dansk-Vestindien, og i saa Henseende dannede Forholdene paa Apple-Grove ingen Undtagelse. *Stolpe*-Ætten havde ligesom de Thalerne mange Ahner bag sig, inden den satte Kursen mod St. Croix. Degenereret var Familien allerede paa det Tidspunkt, da Vaabenskjoldet med de to forgyldte Stolper mejsledes ind i Stenportalen over Plantagehusets Trappe; gammel Rom og unge Piger persede hurtigt den sidste Mandomskraft ud af Slægten. Nu var dens Saga ude: Forgyldningen var længst smuldret af Vaabnet, og som sidste Rest af Ætten var kun tilbage gamle Fru Stolpe og hendes

to Døttre, Kate og Kathleen — familiært kaldet Kat og Kis.

Longwood administrerede Ejendommen; Familien levede af hans Naade og en ringe Rentepenge fra et Familielegat. Fetalie faldt særdeles rigeligt fra Plantagen og Longwoods Købmandsbod, men det var de rede Penge, det kneb med til Pigebørnenes Dragter og standsmæssig Optræden ved Begravelser, Guvernørens aarlige Bal i Christiansted og lignende mondæne Sammenkomster. Dog herpaa bødede den energiske Fru Stolpe: hun fabrikerede Syltetøj, malede Konkylier og holdt Skole.

Havestuen var Skolelokale, Fru Stolpe og den katolske Præst i Frederiksted, Fader Macnolly, underviste. Men Elevernes Antal var desværre ved dødelig Afgang, Bortrejse og økonomiske Katastrofer svundet ind fra femten til fem. Disse fem var Døtrene Kat og Kis, Torben Thal, John Flipper — en rødhaaret, braknæset og stærkt fregnet irsk Dreng — samt Apple-Grove Forvalterens Søn, Jens Møller, fem Aar gammel.

Hovedbygningen var opmuret paa et solidt Bjærgs brede Ryg og paa et Hjørne af Øen, hvortil Jordskælv endnu aldrig havde haft Bud. Heldigvis; thi ved den mindste Rystelse var Hu-

sets hele Indmad uvægerlig bleven forvandlet til en Hob Træsmuld.

Røde Myrer var Skyld deri. Allevegne, hvor der var Træværk, havde de arbejdet energisk og skaanselløst de hundrede Aar og mere. Gulvplankerne svajede for hvert Skridt, som var det et Springbrædt, man traadte paa; Trapperne skreg og gav sig, blot en Hund entrede tilvejrs. Senge, Stole, Borde, Skabe — alt var underminеret, gennemgnavet, udhulet af de røde Smaadjævle. Ikke sjældent styrtede et Møbel omkuld uden ringeste ydre Foranledning, og saa viste det sig altid, at et af Benene var saa hult som et Pusterør og blev benyttet af Insekterne som Tunnel, hvorfra atter Myreveje spredtes gennem andre Møbler, langs Vægge, tværs over Lofter, og Gud maa vide hvorhen. Men Skallen, de polerede blankbrune Yderflader, lod Myrerne i Fred, og dette bevarede Havestuens Præg af gammeldags Velstand.

Liggende paa tværs i en hvid Bomuldstøjs Hængekøje gyngede Frk. Kate. Hovedet laa helt tilbage, hvilende paa de krydslagte Arme, Benene strakte hun stift ud. Foran hende paa Hug paa Gulvet sad en halvvoksen Negertøs med opstrakte Haandflader. Hvergang Kates slidte Atlaskes Tøfler nærmede sig Negerpigen, fik Skosaalerne et Klask af de sorte Hænder. Saaledes

holdtes Gyngen igang. Kates fuldt udviklede femtenaars Krop hylledes kun af et eneste Klædningsstykke, en forsjasket, nedringet, lysegul Balsilkekjole; ikke engang Strømper havde hun paa. Hun laa med lukkede Øjne, to mahonibrune Fletninger hang ned over Køjens Rand. Hvert Slag, Fødderne fik, forplantede sig som en elektrisk Udladning gennem Kates Legeme og fik de mørke Øjenlaag til at dirre.

„Haardere, Jemmina — haardere!“ hviskede hun.

Og Jemmina klaskede af al sin Kraft, saa Svedperler piblede frem paa den flade, sorte Næse; men de graalige, tykke Læber spredte sig i et stedse voksende Grin.

Ved det runde Bord midt i Stuen og saa nær hinanden, at Skuldrene mødtes, sad Kis og John Flipper. De fire Albuer stod plantet i Bordpladen, Ansigterne hang ned over to franske Læsebøger. Kis læste højt, John gentog Sætning efter Sætning med snøvlende Stemme, mens han uafbrudt kradsede sig i sit brunrøde Haar.

„Si tu m'aimes, prouve-le, intona le brigadier.“

„City même, brou —“

„Aa Sludder, Torsk — *si tu* — —“

„Tonen, Kis, Tonen!“ lød Fru Stolpes advarende Røst. „Hvad vilde Fader Macnolly sige, om han hørte — —“

„Det er ham, jeg har det fra," kom det rapt fra Kis. Hun løftede sit Ansigt og stirrede gennem Brillerne paa Moderen. „Han kaldte Johnny en Torsk igaar."

„Det er Løgn," kom det som et Aandepust fra Hængekøjen.

„Sæl' Løgnemalene!" riposterede Kis.

„Tonen, Børn — Tonen!" advarede Fru Stolpe atter.

Kis faldt til Ro og fortsatte Lektionen. Hendes Haar var kortklippet og hvidgult, det lignede Skindet af en hvid Silkepuddel; de lyse Øjenbryn og de pastelblaa Øjne dækkedes af stærktslebne Brilleglas; der var næsten ikke Antydning af Farve noget Sted i hendes hvide Ansigt. Hun mindede om en Mide, der stikker Hovedet op gennem et Hul i Osten.

Af Fru Stolpe saas kun den solide Ryg, klædt i blaablomstret Sirts; den dækkede Værelsets andet Vindushjørne. En grøn Papskærm, der værgede Øjnene mod den stærke Solglans, fastholdtes af en sort Elastik, som spændte om det graagule Nakkehaar. Foran hende paa et Bord stod en stor lyserød Konkylie, paa hvis Yderflade var malet brune Bjærge, en hvid Strand, indigo Hav og en Fregat, der for fulde Sejl styrede ind i Konkyliens indre Snoning.

Trappen derude skreg hjærteskærende, Stuens

møre Møbler tog paa at nikke, Døren gik op, og Torben buldrede ind.

„Goddag! — Goddag, Mrs. Stolpe!"

Han gik bagom de to Læsende, der ikke saa meget som drejede Hovederne, og hen mod Hængekøjen.

„Goddag, min kære Dreng." Fru Stolpe viftede ud i Stuen med den ledige venstre Haand. „Hvordan har din elskværdige Fader det? — Det bliver varmt idag, og ikke Spor af Udsigt til en Regndraabe. Ikke Spor af Rørelse i Barometret. Aa, Gud hjælpe os!"

Hun pustede astmatisk, bøjede sig atter ned over Konkylien, kiggede anspændt gennem et Forstørrelsesglas og anbragte en rød Vimpel paa Fregattens Stortop.

Torben svarede ikke et Ord. Da han var naaet hen til Negerpigen Jemmina, stak han Foden ind under hendes Knæhas og væltede hende med et behændigt Kast om paa Gulvet. Hvorpaa han stillede sig op ved Hængekøjen i tavs Beskuelse af Kate.

Hun havde trukket de nøgne Ben op under Kjolen, men laa ellers akkurat som før med lukkede Øjne. Bagom Torben kravlede Jemmina, smaahvæsende af Raseri. En Humlebi for brummende ind ad Vinduet, dunkede mod Hænge-

lampens hvide Kuppel og jog arrigt ud af Verandadøren igen.

„„Encore un bon coup d'epée, parole de gentilhomme"! ricana le brigadier — —", læste Kis med klar og rolig Barnerøst.

„Saa, nu er jeg Gudskelov færdig," stønnede Fru Stolpe, „og saa skal vi ta' fat paa Skolen."

Hun lettede paa sin svære Krop; Torben drejede sig mod hende. I det samme mærkede han Kates ene nøgne Fod op ad sin Ryg. Han greb bagud om Anklen og strøg Fodsaalen blidt. Jemmina hvæsede lydeligt. Men da Fru Stolpe var kommet paa Benene, havde faaet spændt den grønne Skærm af og vendt sig, stod de alle tre og saa' ud ad Vinduet med Ansigterne præget af barnlig Uskyld.

„Saa ta'r vi altsaa fat. — Men hvor er Jens?" Den pustende Dame bevægede sig tungt, men forsigtigt, henover de gyngende Gulvbrædder.

„Jeg sidder her!" lød en spæd Røst under Bordet, og ud krøb en barbenet, fem Aars Mandsling, iført blaa Skjorte og stumpede, hvide Lærredsbukser, selet op over Skuldrene med Bændler. I Haanden holdt han en kroget Pind, og fra Enden af den hang i en hvid Sytraad et lille grønt Firben, der sprællede vildt med Hale og Ben og flirede angstfuldt med sin sorte Tunge.

„Oh, my —!“ udbrød Fru Stolpe, idet hun forsigtigt firede Bagkroppen ned i en Gyngestol. „Smid den væk, Jemmina!“ Ud gennem Verandadøren røg Pind og Firben. — „Næsen, Jemmina! — Og sæt ham saa dér.“

Jemmina pudsede Jenses Næse i Fligen af sin rødstribede Nederdel, mens Drengen saa' sit Snit til arrigt at knibe hende i Benet. Saa blev han anbragt paa en Træskammel ved Siden af Fruens Stol, og en Tavle blev lagt over hans Knæ. Paa Gulvet ved hans Side satte Negerpigen sig og hjalp Drengen med at eftertegne Alfabetet, der stod malet med Hvidt langs ned ad Tavlens venstre Side. Samtidig holdt hun skarpt Øje med, hvad der foregik under Bordet.

Den fyldige Dame satte sig bedre tilrette i Stolen og klemte et Par Briller fast bag Ørene. Hendes Ansigt syntes modelleret med vage Fingertryk i en Klump Kagedejg, rullet i Mel; det eneste Træk, der fæstnede sig i Beskuerens Erindring, var Munden, den var tyklæbet og rund som hos Folk, der søger at lave Ringe af Tobaksrøg.

„Dette er altsaa Geografi — og hvor er vi, Børn?“

„Grækenland,“ oplyste Kis.

„Rigtig. — Altsaa — vil du, John Flipper, Grækenland —“

„Hvis — æ — hvis klassiske Jord munder — —“

„Sludder — grænser — —“, rettede Kis.

„grænser mod — æ — Syd til — æ — det — æ — æ — —“

„— gæiske, Torsk!“

„— gæiske Tor —“

„John Flipper, saml din Hjerne og begynd forfra! — Kis, ryk bort. I kan jo ikke trække Vejret for hinanden.“

Eleverne sad parvis klistret sammen, som om de havde taget hinanden tilbords: Kis og Johnny, Kate og Torben. Den sidste unge Dame sad tilbagelænet paa sin Stol med halvlukkede Øjne og hypnotiserede Bordkavalleren med sit stirrende, halvslørede Blik. Torben vrikkede uroligt paa Stolen, tørrede Panden i sit Lommetørklæde og søgte med Foden at fiske Kates; en Bestræbelse der uvægerlig fremkaldte en dæmpet Hvæsen fra Jemmina.

Johnny hakkede og æ'ede sin Lektie frem. Saa blev det Kis's Tur. Hun lagde Brillerne paa Bordet foran John, og mens Lærdommen flød fra hende, som naar Spunsen slaas fra Tønden, pudsede Drengen Brillerne blanke i et Hanskeskind, som opbevaredes i hans Trøjelomme.

Fru Stolpe slog Spunsen i:

„Meget godt, Kis. — Hvis du var ligesaa

flink, John Flipper, fik din Fader mere ud af sine tolv Dollars, som han betaler hver Maaned for din Skoleundervisning. — Torben, Grækenlands Hovednæringsveje og øvrige Hjælpekilder."

„Korender og Vin og — og — Olie — Olivenolie. Hm — Olivenolie — —"

„Det har vi nu haft tre Gange. — Hvad mener du om Fisk — —"

„Fisk? — Jo, der er mange Fisk, Fiskeri vil jeg sige, og — hm — Skibsfart i det hele taget samt Mar — —"

Her blev han stikkende, ildrød i Hovedet, og tørrende sig febrilsk over hele Ansigtet. Kate lænede sig nemlig frem over Bordet, og lod Balkjolen langsomt glide ned over venstre Skulder.

John skubbede til Borddamen, Kis satte Brillerne paa og rømmede sig skarpt, hvilket henledede Moderens Opmærksomhed paa Situationen.

„Anstand, Kate — Anstand! — Og ryk saa Stolen lidt bort. — Andre Næringsveje, Torben!"

Torben samlede sig med en Kraftanstrengelse og naaede midt ind i Grækernes Bjærgværksdrift. Saa sad han atter uhjælpelig fast, for han mærkede Kates nøgne Fod paa sit Knæ. Han greb efter den, men væk var Foden. Jemmina hvæsede som en arrig Kobra. Saa bøjede Fru Stolpe sig ned over den Femaarige, rettede sig

atter i Vejret, viftende Kartoffelnæsen med sin fede, hvide Venstrehaand:

„Jemmina, tag Jens Møller ud!“

Jemmina trak ud af Døren med Jens og løste undervejs hans Bændelseler.

Undervisningen fortsattes.

Varmen blev mere og mere trykkende. Den sivede ind ad Vinduer og Dør, lagde sig tungt over Hjernerne og pinte Fugtighed ud af alle Legemets Porer. Ude i Haven stod Palmer og Løvtræer stivnede med tørre, ubevægelige Blade, som var de klippet ud til en Teaterdekoration. Ovenover bredte Himlen sit blaaviolette Loft, som var ogsaa Æteren stivnet i evig Uforanderlighed. Fuglepippet var ophørt, selv Bierne holdt Middagshvil.

I Skolestuen sløvede Undervisningen afsted i langsomst muligt Tempo. To Gange var Jens faldet i Søvn og trillet ned paa Gulvet fra sin Skammel; Torben og Kate sad sammensunket i deres Stole og lod hinanden i Fred; unge Flipper støttede Braknæsen mod sin knyttede Haand og spilede Gluggerne op med vanvittig Energi.

Endelig sank Fru Stolpe tilbage i Lænestolen, lukkede Øjnene og trak Vejret med dybe Gurglelyde gennem den halvaabne, cirkelrunde Mund.

Da lød svagt og fjernt en Lyd som af Slag

mod slapt Trommeskind. I samme Nu stod samtlige Elever paa Gulvet med levende Øjne, Lærerinden ligesaa. Hvorpaa hun i hastig Elefantgang bevægede sig mod Verandadøren, fulgt af Elevernes Flok.

* * *

Husets Stueetage var Kælder ud til Gaarden, for Haven skraanede langs Bjærgsiden. Spisestuen, lang og lavloftet, laa i kølig, fugtig Skygge. Væggene var nøgne og hvidkalkede. Ved første Øjekast kunde man tro dem bygget af hvidt Marmor, spættet med rødlige Aarer. Men det var lutter overdækkede Myregange, der labyrintisk spredte sig fra Gulv til Loft. Ikke en Myre var ellers at se; men prikkede man Hul paa Væggenes svulmende Aarer, myldrede de smaa Insekter frem og reparerede hurtigt Skaden.

Et langt Bord midt i Værelset var halvvejs dækket med gult Voxdug; paa dette stod skaarede Tallerkener af amerikansk Oprindelse, en Skaal med svære Humpler hvidt Landbrød og en anden fuld af Bananer og Appelsiner. Paa Kaffeunderkopper, der med rund Haand var strøet over Voxduget, laa rigelig Forsyning af Salt, grønne og røde Peberfrugter og lignende Kry-

derier, der aldrig savnes ved Kreolermaaltider. En sær Blandingslugt, hvis Hovedbestanddel var Kældermug og Petroleum, fyldte Værelset; men af og til strøg en Bølge stærk Blomstervellugt ind fra den aabne Dør og fra Vinduerne.

Det var Myrerne, der nødvendiggjorde den flittige Brug af ildelugtende Midler. Hvert Bordben stod plantet i en Konservesdaase, halvfyldt med Petroleum — en praktisk Foranstaltning, der forhindrede de røde Smaadyr i at entre tilvejrs fra Gulvet og kaste sig over Menneskeføden paa det gule Voksdug.

Med stor Anstand præsiderede Fru Stolpe ved Bordenden og bødede paa Anretningens Tarvelighed ved udsøgt Konversation om højere Emner, mens hun samtidig søgte at vække Elevernes Interesse for fornemme Manerer og korrekt Behandling af Spiseredskaberne.

Jemmina og hendes Moder, Kokkepigen, vartede op: „Kongefisk" og Dueragout med Bønner. Fru Stolpe rettede an til hver især og fyldte mægtige Masser paa Tallerkenerne, som Kreolerskik er.

„*Kingfish*, kære Torben, det er jo en Ret, du holder af. Din salig Moders Yndlingsspise, mindes jeg. Vi fik den til hendes Bryllup og Dagen efter til den store Middag i Guvernementshuset paa Kongens Fødselsdag. Excellencen lod Fisken

servere lige efter den ægte Skildpadde, hvilket vi Alle fandt højst besynderligt. — John Flipper, Fisk hører *ikke* til de Retter, der fordrer Anvendelse af Staalknive — i det mindste ikke i denne Øs toneangivende Krese."

„Dér, brug den Brødskorpe," manede Kis og fjernede Skæreinstrumentet. „Det har jeg jo sagt dig Hundrede Gange."

„Onkel Longwood siger, der kommer en dansk Orlogsmand ud til Vinter, og maaske at Prins Valdemar kommer med." Det var Torben, der lancerede Nyheden; han sad og stak til Fiskemaden, der lugtede ufrisk.

„Naa, det *var* da heller ikke for meget, at et Medlem af Kongefamilien endelig engang besøgte Vestindien! — Kate, hvad er det dog i Himlens Navn du foretager dig?"

Kate havde fundet Vingen af en Kakelak i Maden og listet Fundet over paa Torbens Tallerken.

„Saa kommer der da lidt Liv i Selskabeligheden her paa Øen, og det kan nok tiltrænges. — Apotekeren gør naturligvis noget, og Mr. Longwood et Garden-party som han plejer."

„Far skulde gøre et Bal," mente Torben.

„Ja, der er saa god Plads i Hall'en," haanede Kis.

„Kære Torben, hvis din salig Mor havde le-

vet," sukkede Fru Stolpe, „men som Forholdene nu er — — —" Hun havde Laskesoen i Tankerne.

„Jeg elsker danske Søofficerer — i Gala," henaandede Kate med halvlukkede Øjne. „Jeg skriver til Tante Mikke om en Invitation."

Tante Mikke var gift med Toldforvalteren paa St. Thomas og førte Hus.

„Vi maa tænke paa Kjolerne." Fru Stolpe faldt i Tanker med fjerne Øjne. Torben benyttede Øjeblikket til at faa Tallerkenen byttet af Jemmina.

„De kan være meget gode saadan til at danse med og den Slags, de Søofficerer," henkastede han og skævede misbilligende til Kate.

„Hvad er „den Slags"?" spurgte Kis henvendt til John, der bare kradsede sig i Haaret til Svar.

„Tænk, at blive gift med en Søofficer og sejle til Danmark." Kate slog Øjnene helt op og drejede Hovedet mod Torben. — „De kommer paa Hofbal."

Det trak nervøst i Drengens Ansigt; han lagde Kniv og Gaffel fra sig og stak Hænderne i Lommerne.

„Gifte sig med en dansk Søofficer! — Hvad, Mr. Stolpe? De har ingenting."

„Ingen Verdens Ting," fastslog Damen. „Deres Koner gaar med i Køkkenet, har jeg hørt."

Kate spidsede Munden og saa mystisk ud: „Jeg kender En — —“

Kis haanlo og rakte Brillerne over mod John Flipper til Pudsning.

„Jeg véd, hvem det er! — Sekondløjtnant Johannes Petersen. Han har Filipenser og udstaaende Øren. Hahaha! Han var her i Forfjor med *Ingolf*.“

„En Sekondløjtnant!“ Torben lagde de knyttede Hænder paa Bordet og vendte sig indigneret. „Véd du, hvad saadan En har i Gage? — femten Dollars om Maaneden — femten! — Danielsen har fem og tyve.“

Kate bed Spidsen af en Banan og smilede overlegent:

„Atten. — Og saa har han en rig Tante paa Færøerne, han skal arve. — Gagen, den er kun til Cigarer og Glacéhansker, sagde han selv.“

En Vogn rullede ind i Gaarden, en stærk Stemme brølede paa „Joe“. Det var *Fader Macnolly* fra Frederiksted.

FEMTE KAPITEL.

Fader Macnolly.

Protestantismen har aldrig kunnet faa Overtaget over Katolicismen udenfor det fantasifattige, nøgterne Nord. Tropemenneskene især skal paavirkes gennem Sanserne, før de lader sig fange ind af Religionen; der skal Røgelse til, brogede Billeder, Sang og festlige Optog. Selv i protestantiske Landes Kolonier i Vestindien har katolske Præster fast Tag i Størsteparten af de sorte og kulørte Sjæle. Irske og franske „Fædre" — helst unge, kraftige Mænd med overlegen Fysik — besætter Hyrdepladserne rundt om det karaïbiske Hav; de holder godt sammen paa Hjordene og tumler Bestanden med Myndighed.

„Fader" Macnolly var én af den rette Type: seks Fod og to Tommer paa Strømpesokker, Lemmer og Brystkasse som en Sværvægtsboksers, en Stemme der kunde runge Død og Fordømmelse ind i fem Hundrede sorte Neger-

sjæle ad Gangen. Naar saadan en Mand oven i Købet med Frejdighed dyrker Kødets og Bugens Smaalaster og dertil gemytligt svinger Pokalen, saa kan han ikke undgaa at opnaa en uhyre Popularitet i Palmernes og de mørkhudede Menneskeracers Regioner.

Fader Macnolly bevægede sig ind i Stuen omtrent paa samme forsigtige Maade som en Linedanser henad et Tov.

„Mrs. Stolpe, det glæder mig at se Dem ved saa fortrinligt Helbred. De bliver yngre for hver Dag, Mrs. Stolpe, yngre og slankere."

„Aa hvor De smigrer, Fader Macnolly. Men De *er* et dejligt Menneske. Og nu skal jeg gaa lige ud og lave Dem en Tamarindesquash."

„Tusind Tak, kære Frue. Men vær lidt forsigtig. Jeg havde et Uheld med det tredie underste Trin; det eksisterer desværre ikke mere."

„Aa Gud, den Trappe! Det er de Myrer, Fader Macnolly. Men saa har man da den Trøst, at der ingen Kakelaker er — —."

„Undtagen i Fisken," indskød Kate.

„Næ, for Myrerne æder Kakelakerne, og — —" Resten af Sætningen klippede Døren over.

„Saa gælder det om at finde et Dyr til igen at æde Myrerne," fortsatte Præsten og satte sig i Gyngestolen.

„En Myresluger", foreslog Kis.

Men Fader Macnolly overhørte Vittigheden. Hans Opmærksomhed samlede sig om den Femtenaariges Person. Det var ikke noget Nyt. Baade Torben og Jemmina fandt sig i denne Kendsgerning uden Fornærmelse og uden Hvæsen.

„Miss Kate, du er bleg — bleg og træt. Hvis du var Katolik, skulde jeg have dig for i Skriftestolen."

„Jamen nu er jeg Protestant. — Hvad skal jeg saa gøre, Fader Macnolly?" Hun lagde Øjenvipperne ned langs Kinderne og lavede skælmske Mundvige.

„Det er lettere for mig at sige, hvad du *ikke* skulde gøre, Miss Kate!" Han saa' stræng ud.

Kate lettede Vipperne paa Klem og saa' langelig paa Prælaten. Samtidig kom den yderste Spids af en rød Tunge tilsyne i den Mundvig, der var ham nærmest.

Fader Macnollys Ansigt mistede øjeblikkelig sit Strænghedspræg, det trak sært i Ansigtsmusklerne om Næseregionen; saa gav han sig til at tørre Panden i Lommetørklædet.

„Det er Side en og tyve," oplyste Kis stilfærdigt.

„Rigtigt, Miss Kathleen. Maaske du selv vil begynde, min Ven. — Her er ganske umaadelig varmt — —. Hør, Master Torben, lad mig ikke glemme det: der er Ænder i „Smith's Pool";

jeg saa' ganske tydeligt fire, fem Stykker udenfor Sivene. Jeg mener, vi tager et Par af dem paa Vejen hjem. Jeg har Bøssen med."

„All right, Fader Macnolly. — Jeg laaner Mr. Stolpes!"

„Værs'god, Miss Kathleen. — Qu'est ce qu'il a fait aujourd'hui, le brigadier Fautcoulasse?"

„Le brigadier Fautcoulasse, n'étant pas content de sa matinée si peu sanglante, méditait déja un autre coup —" begyndte Kis med sin klare Barnestemme. Fem Minutter i Træk gled Undervisningen uden Afbrydelse sin jævne Vej. Da slog Fader Macnolly i Bordet:

„Master John Flipper! Vi Irlændere er alle fødte Gentlemen. Hvorfor saa søge at kaste Tvivl ind i den Kendsgerning ved ustandselig at grave i dit venstre Næsebor med en Tommelfinger, hvis Negl ikke engang er vel soigneret? — John Flipper, jeg er misfornøjet med min Landsmand. Læs videre — Det var meget flinkt, Miss Kathleen!"

Mens den braknæsede John lavede Dragonkorporalens Æventyr til Hakkemad under rungende Rettelser, forslog Kate Tiden med lidt Leg. Hun sad nærmest Læreren paa hans venstre Side og lod i stor Uskyldighed sine Fingre spille Klaver langs Bordkanten henimod Præstens store Haand, der laa fladt henad Bordpladen. Af og

til kom hun saa langt, at Fingrene mødtes. Den store Mand trak hver Gang Haanden til sig med et nervøst Ryk, men lagde den atter paa samme Plads.

Saa udbrød Kate pludselig: „Aa, de Myrer!“ og bøjede sig ned for at jage Smaadyrene fra sin Fod. Det tog lang Tid, Kjolen gled ned over Skuldren, gled og gled — —

Undervisningen gik helt istaa. Dødstilhed herskede i Værelset, Præstens Ansigt antog efterhaanden den fuldmodne Tomats Farve.

Saa rettede Kate sig atter i Vejret, og betragtede Fader Macnolly med store, uskyldige Øjne:

„Men Gud dog! De er da ikke daarlig? — Det er Varmen! — Her er rædsomt varmt, er her ikke?“

„Skal Torben ikke gaa videre?“ foreslog Kis stilfærdigt.

„Vist skal han saa. Læs videre, Master Torben. — Puh, her er rent ud lummert.“

„Og De har den lange sorte Frakke paa, stakkels Fader Macnolly. Tænk, jeg har slet ikke andet end denne her Kjole.“

„Naa ikke, hm!“

„Ikke Spor under den, ikke det allermindste.“

Fader Macnolly dunkede strengt i Bordet:

„Begynder du saa, Master Torben? — Og

maaske du vil lade være med at afbryde, Miss Kate!"

„Uf!" Hun lænede sig tilbage i Stolen. Straks efter sad den røde Tungespids og drillede i Mundvigen. Fader Macnolly tørte sig som rasende rundt i Ansigtet, borede Øjnene ned i Bogen og gav sig til at tromme med Fingrene mod Bordpladen.

En halv Time efter kom Fru Stolpe ind, fulgt af Jemmina, der bar Tamarindevand i fem høje Ølglas med en Theske i hvert. Den rare Dame snusede Glassene rundt, fandt det ud, der duftede af Gammelrom og rakte den læskende Drik til Fader Macnolly.

* * *

Skolen holdt Frikvarter. Eleverne styrtede ned ad Verandatrappen og ud i Haven; men Fader Macnolly drejede Stolen rundt, fiskede Pibe og Tobak op af sin dybe Frakkelomme og lod Røgen hvirvle tilvejrs, mens han sagtelig gyngede frem og tilbage. Fru Stolpe anbragte sig ligeoverfor paa Straastolen i Vindushjørnet. Saa trak hun en lang, brun Bomuldsstrømpe op af Sykurven, lod et hvidt Marmoræg glide ned gennem Skaftet og begyndte at stoppe.

Der herskede Stilhed i det store Værelse.

Under Loftet tumlede en gulvinget Sommerfugl. En sortbroget Huskat kom listende op ad Verandatrappen; den satte sig paa Halen og slikkede Poter, af og til opmærksomt skottende op mod Sommerfuglen.

„Hvad Slags Mand var Mr. Stolpe egentlig?"

„Næ, ham kan De jo aldrig ha' kendt, for han døde, da Kis var seks Aar gammel — det bliver altsaa fem Aar siden. — Aa Gud ja saamænd."

„Hvad Slags —"

„Naa det er sandt. Hvad Slags — — Ja, vil De tro, Fader Macnolly, at jeg knap kan svare paa det. Dels har jeg saamænd aldrig rigtig kendt ham, endda han er Far til mine to Smaapiger, og vi da var gift sammen elleve Aar saa nær, og dels er det jo saa længe siden."

„Jeg skulde tro, at Kate nærmest ligner ham; ligesom den yngste vel maa siges at være faldet efter Dem, Mrs. Stolpe."

„Ja, Kis det er mig — lige op ad Dage, naar undtages, at hun er et Nummer mere nærsynet. — Men Kate! — Gud fri os fra, at hun skulde slægte sin Far paa! — Det siger jeg til Dem, Fader Macnolly, som er en god Ven af Huset og saadan noget som vores allesammens Skriftefar, om vi da havde været Katoliker, at sige. — Næ, Frants Stolpe, hvad *han* havde for et

Renommé med Fruentimmerkommers og Køren omkring paa Plantagerne til Lhombre og Drikkeri, sommetider til Solen stod højt paa Himlen — — Og saa havde han jo ikke Helbredet til det."

„Svagelig?"

„Gud ja. Mangen Gang kunde han hverken krybe eller gaa og maatte ligge paa den dér Sofa eller i sin Seng Uger og Maaneder. Men ligesaa snart han saa' et Skørt — — Ork, Gud ja, Fader Macnolly, man burde jo aldrig fortælle noget om sin afdøde Mand, undtagen hvad som godt er — hvad jeg forresten ikke kan huske noget af, selv om jeg piner min Hjerne aldrig det — —"

Hun sad stille og pustede ud af sin runde Mund, mens Tankerne øjensynlig arbejdede paa at finde et Lyspunkt i det ægteskabelige Samliv med Frants Stolpe.

„Hvis jeg maa give Dem et godt Raad, Mrs. Stolpe — —"

„Véd De, hvordan han døde, Fader Macnolly?"

„Ulykkestilfælde, var det ikke?"

„Jo, det kan De godt kalde det. — Næ, han havde jo givet Dolly Jane Huset dernede ved Smith's Pool" —

„Dolly Jane fra St. Thomas? — Det er jo en af mine.“

„Ja, Katolik det er hun. Men jeg siger, det er saamænd lige fedt hvad Kirke, de gaar i, Fader Macnolly, naar de har *det* i Kroppen, som hun har. — At tænke sig, at en Mand kan gaa hen og foretrække saadan En — kulørt og fræk tillige — for sin Ægteviede! — Hvad Fader Macnolly?“

Præsten nikkede langsomt og værdigt, men saa' ikke overbevist ud. Han kendte ogsaa Dolly Jane —

„Dér holdt han til paa det sidste, Dag og Nat. Hun kom her til mig, den Ægteviede, paa Apple Grove med smaa Sedler og fik udleveret baade Mad og Vin og rent Tøj. Naa, Manden — *hendes* Mand at sige — sad i Fængsel paa St. Thomas for Knivstik og saadan noget. Og en Nat brød han ud og stjal en Baad og sejlede lige herover. Og næste Morgen kom Dolly Jane farende ind paa Fortet og fik halet Løjtnant Iversen ud af Sengen og hen til „Smith's Pool“ med fire Mand tilhest. — Dér laa Frants Stolpe kvalt ude i Æselstalden, og Manden — hendes Mand at sige — hang tværs over en Stol med flakt Hoved. Med en Sukkersegl havde hun gjort det. — Det var Nødværge, sa'e hun, saa hun fik ikke noget for det.“

Fru Stolpe lod Strømpe og Marmoræg falde i Sykurven og greb med begge Hænder om Stolearmen, mens hun virrede med Hovedet og pustede stærkt:

„Jeg ta'r altid saadan paa at ryste, naar det kommer paa Tale."

„Og Dinah, er det — —?"

„Gud nej! — Hendes Far var saamænd Købmand Lamberth paa St. Thomas; og han betalte da ogsaa ti Dollars hver Maaned, lige til han døde og ikke kunde mere."

Der blev en Pause. Fader Macnolly tømte sit Glas og balancerede ud paa Verandaen, hvor han bankede Piben tom over Rækværket. Saa satte han sig igen:

„De skulde sende Kate bort herfra, Mrs. Stolpe. Det er et skidt Sted for unge Piger, St. Croix. — Nederdrægtig demoraliserende."

„Det er saamænd vist og sandt, Fader Macnolly. Endskønt, naar jeg tænker paa mig selv i den Alder — — Og Kate er saamænd Uskyldigheden selv, gudskelov da!"

Præsten rømmede sig og stoppede Piben i Lommen:

„De skulde nu alligevel tænke over det, Mrs. Stolpe. De har jo Familie i København."

Saa gik han atter ud paa Verandaen, slog de

store Hænder sammen med svære Knald og raabte et rungende Hallo ud over Trætoppene.

* * *

Saasnart de fire Elever var naaet til Foden af Trappen, skiltes deres Veje. Kis og John Flipper løb langs Huset og ud i Gaarden, men de to Andre dukkede ind under det store Tamarindetræs Blade, fulgte saa en smal, slynget Sti, der førte tværs gennem den urskovlignende Have, indtil de naaede det yderste Hjørne, hvor tre Stensøjler, lidt Murværk og en Dynge røde Sten angav, at her havde i Apple Groves Velmagtsdage staaet en pragtfuld Pavillon.

De kravlede over Murbrokker, krøb gennem det grønne Rankevæv og hoppede ned paa Lysthusruinens Stengulv.

Der var god Plads derinde og kølig Skygge; Slyngplanter lagde Tække over Stenpiller og Mure, Træer og Buske trængte sig tæt om. Nedenfor veg Bjærgsiden stejlt mod en dyb, græsgroet Dal, sløret af dirrende Soldis. Og fulgte Øjet Dalen mod Øst, brød en stille Søs blanke Flade gennem Disen. Palmer og tæt Sivskov rammede den ind — det var „Smith's Pool".

I det mørkeste Hjørne af Lysthuset laa spredt

et alentykt Lag visne Sukkerrørstoppe, og over det var kastet en gammel, brun Bastmaatte. Paa dette Leje slængte Børnene sig.

„Du rører mig ikke, Tobby!"

„Et eneste!" bad han.

Hun brækkede en lang, sort Torn af Busken tæt ved, bed Tænderne sammen om den, saa Spidsen stak ud mellem de blegrøde Læber. Saa laa hun stille paa Ryggen med Armene spredt fra sig. Torben anbragte sig resigneret i lignende Stilling.

„Gifte sig med en Sekondløjtnant, puh!"

„Ti stille med det Vrøvl."

Pause.

„Jeg havde ellers noget at fortælle dig, Kat. — Men maaske du ikke bryder dig om at høre det?"

„Hm?"

„Jeg skal til Danmark. — Jeg skal til København og gaa i Skole."

„Er det sandt?" — Naar?" Kate tabte Tornen, drejede sig rundt mod ham og trak Armene ind.

„Til Efteraaret. — Onkel Longwood sagde det i Forgaars, men Ingen véd det endnu. Han vil ikke ha' mig gaaende derhjemme — Laskesoen, forstaar du."

Kates brune Øjne spillede:

„Jeg vil med, Tobby. Jeg *vil* med. Det skal

du sørge for. Jeg skal nok faa Fader Macnolly til at hjælpe mig. — Tror du, Onkel Longwood betaler Rejsen for mig, hvis jeg ber ham?"

„Jeg har da Penge nok selv, naar jeg bare kunde faa fat i dem. — Aa Kat, tænk om vi skulde paa samme Damper! — — Jeg skulde ha' Kahytten ved Siden af din og passe dig, hvis du blev søsyg, og saa skulde — —"

„Jeg har en Onkel i København. Han hedder ogsaa Stolpe — hvis jeg kunde bo hos ham. — Men Pengene? — For selv om jeg kunde bo frit — alle de Kjoler og Hatte — — chik skal man jo være."

„Aa, jeg faar Penge nok, for Onkel Longwood kniber vist ikke. Jeg betaler det altsammen, Kat, baade Kjoler og — —"

„Dér, den maa du ha', Tobby." Hun langede sin venstre, bare Arm over til ham. Torben greb om den med begge Hænder og kyssede den; først Fingrene og Haandleddet saa højere og højere op — lige til Skuldren og ned igen. Saa spredte han Haanden ud lagde sin Kind paa den, mens hans Hænder gled kærtegnende op og ned ad den let brunede, fastdrejede Arm.

Kate laa ganske stille med lukkede Øjne. Af og til sitrede Øjenlaagene; hun aandede tungt. Lidt efter spurgte hun sagte:

„Hvor rig er du, Tobby?"

„Det var Hundredtusind, da Morfar døde. Jeg tror, jeg har næsten syv Tusind i Rente. Og ser du, naar man bytter dem i danske Kroner, saa bliver det lige det firdobbelte — omtrent."

Kate lagde sin højre Haand paa hans Ansigt, klemte Munden til og Øjnene. Saa bøjede hun sig over Torben og kyssede ham paa Øret. Drengen slog Armen om hendes Nakke og trykkede hendes Mund mod sin.

Da lød der djærve Haandklap oppe fra Huset, efterfulgt af Fader Macnollys Hallo. De sprang op; Drengen stod, sitrende paa alle Lemmer og med røde Skjolder i Ansigtet, og rakte Armene ud efter Kate. Men hun rettede paa Kjolen og betragtede ham med kolde, misbilligende Øjne:

„Du løber ned i Køkkenet og stikker Hovedet i en Spand Vand, hører du? — Du ser komplet fjollet ud!"

Saa sprang hun afsted over Murbrokker og gennem Slyngplanter. Han fulgte langsomt efter, snublende, slap i Knæene.

* * *

Apple Grove var en Kvæg-Plantage; der dyrkedes ikke Sukker paa den. Alle Marker var lagt ud til Guinea-Græs og andet godt Kvægfoder; der opdrættedes Malkekøer og fededes Stude og

Kalve. Men det havde ikke altid været saadan, derfor laa Sukkermølle, Kogehus og den Slags Udhuse nu ubenyttede hen eller var omdannede til Stalde.

Selve Møllen med sin hvide, afstumpede Kegle var overladt til Kis og hendes Kammerat, John Flipper. Med stort Besvær havde de rammet Pæle ned rundt om Stedet og spændt Jerntraad imellem. Indenfor var der Hønse- og Kaningaard.

John og Kis var Kompagnoner. Johns Fader, „røde Flip" som han kaldtes, havde forstrakt Firmaet med ti Dollars. For nogle af Pengene blev der anskaffet tolv Perlehøner og to Haner, og med den Bestand var Avlen begyndt. Men der var ingen Held ved Bedriften, for Rotterne aad Kyllingerne, og „Mongoosen", en Art Tropelækat, gjorde det paa en eneste Nat af med de tre Fjerdedele af Fjerkræet. Fortvivlelsen var stor, Kis's pastelblaa Øjne svømmede ustandseligt i Taarer, og Johnny pillede Næse og kradsede Haar uden at kunne finde paa Raad.

Saa var det en Dag, at Jamse Peter dukkede op paa Plantagen til Skræk og Rædsel for Fru Stolpe og den hele Husstand. Men John var ikke det mindste bange for Kæmpen, skaffede ham et godt Maaltid Mad og en Hivert Rom, og fik saa Negeren over til Hønsegaarden. For det

havde Drengen altid hørt, at Jamse Peter nok var en slem Fyr i mange Maader, men samtidig den klogeste Neger paa hele Øen. Og han vidste Raad, lavede en Fælle, fangede en Mongoos, flaaede den og hængte Skindet paa Toppen af en Bambusstang i Hjørnet af Hønsegaarden. Det er et Syn, som ingen fredelig Lækat i Troperne staar for; Midlet slog heller ikke fejl paa Apple Grove.

Men Rotterne? — Jo, dér kunde Jamse Peter ogsaa hjælpe: Kaniner skulde der til. Kaniner lugter grimt, og har netop den Slags Stank, som er uudholdelig for Rottenæser. Desuden yngler Kaniner flittigt og betales med tyve Cents Stykket i ung, fed Tilstand. Og Jamse Peter vidste da ogsaa, hvor han kunde købe to Par, endda store, velvoksne Harekaniner. En Dollar skulde de rigtignok koste, og halvtres Cents var vel ikke for meget for Ulejligheden, naar man skulde slæbe sig tværs over Øen paa sine Knæ.

John Flipper og Kis var længe om at bestemme sig, for Kassebeholdningen var ikke stor, og deres økonomiske Sans stærkt udviklet. Men Johns Tillid til Negeren var rodfæstet, Handlen blev sluttet, og tre Dage senere blev der sluppet fire store, brune og langørede Harekaniner ind i Hønsegaarden og fik anvist Logis i en Ølkasse med Hø i Bunden inde i Sukkermøllen.

At Kaninerne stammede fra Kasernegaarden i Christiansted og var tilvejebragt ved et dristigt natligt Indbrud blev senere konstateret. Men det forandrede ikke den Kendsgerning, at Rotterne forsvandt, og at Firmaets Forretning trivedes over al Maade godt, baade hvad Perlehønseri og Kaninavl angik.

Kis og John Flipper sad i Sukkermøllens Skygge ovenpaa Kyllingeburet og betragtede Ynglen under den mest fagmæssige Synsvinkel, ganske blottet for Sentimentalitet.

De smaa graaklædte, perleplettede Dyr hører til Hønsegaardens mest udprægede Pessimister, altid klagende, klynkende, utilfredse. Selv naar de finder den fedeste Larve, selv naar en gavmild Haand øser Majskorn ud over Jorden, nok til at fylde Kraas og Kro fjorten Gange, er det ikke muligt for saadan en Perlehøne at udtrykke andet end den dybeste Skuffelse gennem sit Pip. Aldrig høres et frejdigt Gal, et Bask med farveprangende Vinger, et Brus af kæmpende, haleprydede Haner — —

Men Firmaet Flipper & Co. havde ikke Sans for Hønseromantik. De var tilfredse med deres evigbekymrede Smaakræ og regnede ud, hvad der af Bestanden skulde slagtes og sendes til Frederiksted næste Markedsdag.

„De dér med rødt Uldgarn om Fødderne, de

duer ikke, Johnny. Vi skulde helst sætte dem straks i Bur til Fedning."

„Er du vis paa det, Kis? — Der er syv, er det ikke mange?"

„Jeg har siddet her hver evigste Morgen i denne Uge, efter at jeg har sluppet dem ud — to, tre Timer mange Gange. Hanerne vil ikke saa meget som se til dem. Og hvad kan det saa nytte?"

„Næ, det duer ikke," bekræftede Johnny med Overbevisning.

„Saa er der Kaninerne. — Slagter Bell gi'r fire Cents for Pundet; han har sat Prisen ned siden sidst, og Skindet er ogsaa faldet."

„De æder jo svært, saa om det kan lønne sig — —"

„Vi kan se Tiden an en fjorten Dage. Skal vi sige det?"

John sad lidt og grundede:

„Far si'r, Apple Grove er en raadden Kasse."

„Det er den ogsaa, Johnny. En skønne Dag, naar vi sidder og læser med Fader Macnolly, falder vi allesammen ned i Spisestuen og brækker Benene. Det er Myrerne."

„Hvad kan det saa nytte, vi vil bo her, naar vi gifter os, hvad Kis?"

„Næ, naar Myrerne har ædt fire Aar endnu — —"

„Og hvor skal vi faa Plads, hvis Mrs. Stolpe ogsaa skal blive boende?“

„Vi kan jo tage mit og Kattens Værelser til Dagligstue og Sovekammer. — Men hvor skal vi saa gøre af Børnene?“

„Far si'er, at hvis Købmand Longwood vil sætte Huset istand, saa vil han starte os med fem Tusind.“

„Lad Næsen være, Johnny! — Huset, det ordner sig nu nok. Og hvis vi kunde købe os de fire Geder til og Gedebukken, som vi talte om — de kunde græsse her langs Skrænterne og ikke koste os en Cent — saa mener jeg, vi kunde komme op paa otte Hundrede Dollars selv til Udstyr i de fire Aar, til jeg bliver seksten. — Og hvis du nu vil ha' det Kys, jeg lovede dig, saa maa vi gaa ind i Kaninstalden, for der ovre staar Forvalter Møller og ser paa os, og jeg vil ikke ha', der skal komme noget ud om mig.“

Saa gik de ind til Harekaninerne, hvor John Flipper fik det lovede Kys, hvorefter de fulgtes tilbage til Skolestuen til fransk Grammatik og Stiløvelse.

SJETTE KAPITEL.

Dolly Jane.

De Ænder svømmede stadig om i Fader Macnollys Tanker; han var altid lysten efter god Mad, og Vildt var en saare sjælden Ret paa hans Bord. Jagtekspeditionen blev ordnet, og den satte sig i Bevægelse umiddelbart efter Skoletimernes Afslutning.

Plantageforvalteren Rasmus Møller anbragte sig i Kaleschevognen med de to Bøsser mellem Knæene, Præsten førte Tømmerne, og Muldyret *Pizarro* trak. Derefter fulgte Torben paa sin flotte „Crab-Islands Pacer" med den kvalte Frants Stolpes Fuglebøsse over Ryggen; ved hans Side red John Flipper, der var ubevæbnet, men havde tilbudt at gøre Tjeneste som Vandhund.

Johnnys Hest var en Skimmel, der paa Grund af nogle mærkelige brune Tværstriber gik under Navnet „Zebraen". Den var ældgammel og havde et hvidt, blindt Øje. Naar Zebraen ikke skrid-

tede, anvendte den en ejendommelig Gangart, idet den travede med Forbenene, mens Bagpartiet bevægede sig i „Svinegalop".

Det gik smaat ned ad den stejle Vej, hvis dybe Huller var fyldt med Strandsten og Koralstumper.

„Hvad vejer De, Rasmus Møller?" spurgte Præsten. For hvert Stød, Vognen fik, slog Fjedrene helt sammen.

„Halvtrediehundrede paa et Lod. — Kan det nytte noget, saa stikker jeg gerne et Ben udenfor," smaalo Forvalteren. „Skal det være en Cigar, Pastor?" Fader Macnolly skottede ængstelig ned til et Par kulsorte, kvarterlange Tobakspinde, som Møller trak frem fra en gennemsvedt Inderlomme. „Storartet Portorico-Brand, Pastor; den kan De godt betro Dem til. Nu skal jeg holde Tømmerne, mens De tænder; det ta'r Tid, for de er friskrullede."

„Det var ellers mærkeligt!" Fader Macnolly bakkede løs. „Den smager Skam bedre, end den ser ud. Hvor har De den fra, Møller?"

„Jamse Peter solgte mig to Bundter til tre Dollars — Røverkøb, Pastor; der var halvtres i Bundtet."

„Han har stjaalet dem, Rasmus Møller; føj, føj! — Jamse Peter er en af mine — men en

stor Tyveknægt. De skal se, han har stjaalet Cigarerne."

„Det smages ikke, Pastor. — Læg Mærke til Asken — hvid og fast. Den falder ikke af, om saa Vognen gumper aldrig det."

„Fin Tobak, Møller. Og skulde han komme igen, den Slubbert, saa kunde jeg nok ha' Lyst — naa, jeg taler jo selv med ham, han er en af mine. — — Pizarro! — Issss!"

De var naaet ned paa lige Vej. Muldyret strakte Hovedet frem, lagde de lange Æselsøren tilbage og satte i skarp Trav.

„Sikken den smider Forbenene, Pastor. Man skulde tro, den havde lært at bokse."

„Det fineste meksikanske Blod, gode Møller. De faar den ikke under 300, ikke en Cent."

Fader Macnolly havde et stort Ry som Hestehandler; Rasmus Møller tørte sig under Næsen med et svedent Grin og mælede ikke et Ord.

„Hvor har I faaet den Zebra fra? Den maa jo være ligesaa gammel som os to tilsammen, hvad Johnny?"

„Ikke en Maaned over ti Aar," forsikrede Johnny. „Far si'er, han vil se at faa hende i Fol."

Torben slog en høj Latter op.

„Han kunde ligesaa godt se at faa det Planke-

værk dér i Fol. — Og kunde du ikke prøve paa at lade Bagbenene følges med Forbenene? Man skulde tro, det var en Kænguru."

„En Kænguru?" John Flipper satte fornærmet Braknæsen i Vejret og snøftede: „Hun har hørt til en Cirkus, hvor hun blev redet Skoleridt. Det er derfra hun har det. Hun er trekvartblods, at du véd det, mindst."

„Naa, Skidt. — — Vil du ha' en Cigaret, værsgod."

Drengene tændte; Torben lagde sig bagover med Hovedet paa Monkeys Kryds og med Benene strakt ud langs den Hals. Han laa saa roligt, som hvilede han paa Sofaen derhjemme. John snøftede med Foragt:

„Det er jo slet ikke nogen Hest, den dér."

„Saa kan vi jo kalde den en Spædekalv," foreslog Torben overlegent.

„Man behøver da ikke at kunne ride for at sidde paa saadan en Gyngehest."

„Du kunde da bare ikke sidde fem Minutter paa Ryggen af Monkey uden at falde af." Torben laa stadig i „Chaiselonguen".

Johnny spyttede foragteligt og begyndte saa at fløjte. Torben rejste sig overende i Sadlen:

„Du kunde maaske ha' Lyst til at probere?"

John Flippers Ansigt bevarede et Udtryk af den dybeste Foragt. Han holdt Zebraen an og

steg i Tavshed ned paa Jorden. Drengene byttede Hest.

„Se paa Uhret, Johnny," bemærkede Torben. „Jeg har kun givet dig fem Minutter, at du husker det. — Og tag godt for dig, naar du skvatter."

Johnny trak en gammel Tombakker op af Bukselommen og saa' paa den, men puttede skyndsomst Tingesten tilbage igen, for Monkey begyndte at lette paa Bagbenene med underlige Spjæt. Det var Torben, der pirkede den rundt om Halen med Ridestokken.

Saa hamrede han Hælene i Zebraens magre Sider og satte Farten op; Monkey fulgte med, men den virrede med Hovedet og lagde Ørerne ondskabsfuldt tilbage. Hestene passerede forbi Kaleschen. Johnny hørte Rasmus Møllers skraldende Latter bag ude og følte sig ilde tilmode; han skævede med Mistillid til Sidekammeraten, der blev ved med at spore sin Ganger frem.

Pludselig holdt Torben Zebraen an, raabte: „Monkey — Sjupp!" og stak den med Ridestokken under Halen. I samme Nu røg Bagbenene tilvejrs; John Flipper laa paa Landevejen med et forfærdet Vræl.

Han rejste sig, stod ganske forvildet et Øjeblik og tørte Mund og Næse fri for Landevejsstøv. Men saa kom han til sig selv og fôr med

knyttede Næver løs paa den skoggerleende Torben:

„Giv mig min Hest, du! — Vil du straks give mig min Hest, du!“ raabte han halvgrædende af Raseri. Og da han vel var kommet paa Ryggen af sin Zebra, svingede han rundt og jog hjemad, alt hvad Dyret kunde flytte de stive Ben i sin kombinerede Travgalop.

* * *

Mellem „Smiths Pool“ og Landevejen laa et lille, blaamalet Træhus med en Stump rørtækket Veranda foran og med en letskraanende Have, fuld af Lemontræer, Bananbuske og Kokospalmer rundt om Siderne. Til en af de Træstolper, der bar Verandaens Halvtag, stod en opsadlet Hest tøjret, og da Vognen var kommet i et Par Hundrede Alens Afstand, gik Døren op, en Korporal af Fortets Garnison slentrede ud, knappende sin hvide Lærredstrøje. Han løste Hesten og svang sig i Sadlen. Med et Nik ind mod Huset galloperede han ned ad Landevejen, saa det hvide Støv føg fra Hestehovene.

„Héhé! — Dolly Jane har nok haft Besøg,“ smaalo Rasmus Møller. „Satan til Fruentimmer!“

„Svinagtigt!“ udbrød Fader Macnolly i stor Vrede og holdt Pizarro an. „Jeg havde netop

tænkt paa at sætte Dyret ind hos hende, men nu gør jeg det ikke. — — — Det er noget Helvedes Yngel altsammen — én stor Horerede hele Øen, hele Vestindien, pføj!" han spyttede og saa' ophidset ud.

„Ja, der er vel ingen af os, der kan sige sig fri i det Kapitel," mente Møller sagtmodig og skævede til Præsten med lune Blink i Øjet.

Torben var redet i Forvejen og drejede nu ind mod Huset. Han bandt Monkey til den selvsamme Stolpe, som Korporalen havde benyttet, og forsvandt over Verandaen ind gennem Døren.

I det samme lød en stærk Skryden, som Pizarro straks besvarede, hvorpaa den gav sig til at lette afvekslende For- og Bagben tilvejrs, omtrent paa samme Maade, som en Gyngehest bevæger sig.

„Saa, nu har vi det gaaende! — Hej, Pizarro! Kan du dy dig!"

Men Pizarro kunde aabenbart ikke dy sig. Den gyngede stadig højere, saa det knagede i Vognstængerne, derpaa satte den igen i et hæst Skryd og begyndte at klippe med de lange Ører.

„Vi kommer aldrig forbi det Hus, Rasmus Møller. Han smadrer hellere Vognen. — Pizarro, Issss!

Hvorpaa Dyret smækkede Forbenene ud i Luften, kiggede med Energi i Blikket op mod den

blaa Himmel og strøg ned ad Landevejen mod Dolly Janes Hus under livlig Udveksling af Hilsner med hendes skabede Æsel, der aabenbart stod tøjret et Sted bag Haven.

Vognen blev kørt ind i Græsset tæt udenfor Verandaen, Møller smøgede Seletøjet af Pizarro, mens Fader Macnolly med et kraftigt Greb om Snuden dæmpede dens Sprælskhed. Saa blev Dyret sluppet løs; den forsvandt i en Fart bag Bananbuskene. Derpaa tømte Præsten Vognmagasinet for tre Helflasker Øl, som han bar ind i Huset, fulgt af den tungt trampende Forvalter med Bøsserne under Armen.

Dollys Hjem, det hun havde faaet tilskødet af Apple Groves sidste Ejer, var saa pynteligt og velholdt som en lille Velhavervilla. I Dagligstuen stod der Glans fra sorte og brune blanktpolerede Møbler. Paa den lange Væg over Straasofaen hang i Halvkreds otte stærkt kulørte Helgenbilleder i konkylieprydede Rammer. Paa Væggen lige overfor stirrede en forgyldt Træmadonna med blaa Glasøjne i forklaret Ro over paa Hængelampen. Under hende hævede sig en solid, buet Mahoni Dragkiste, dækket med et hæklet Stykke, hvorpaa paraderede det gamle og nye Testamente med en Salmebog imellem. Udfor hvert Vindu var stillet en amerikansk Gyngestol af gult Citrontræ. I Stolen nærmest det monu-

mentale, sorte Hjørneskab rokkede Torben. Han kølede sig med en stor, rød Papirvifte og havde hængt den hvide Jakke over Stolens Ryg.

„Goddag, Fader Macnolly! — Goddag, Mr. Møller!“ lød en blød, dyb Kvindestemme fra Soveværelset gennem den halvaabne Dør. „Sæt Jer ned, Gentlemen. Jeg ta'r Kjolen paa.“

„Naa, saa du er ikke klædt paa endnu, Dolly Jane, og Klokken er fire!“ Præstens Stemme havde sin strenge Klang. „Det ender galt, dette her! — Har De en Proptrækker, Møller?“

„Lad det ende, som det vil, Fader Macnolly. Jeg har forresten været i Klæderne siden imorges, da Solen stod op,“ lød Stemmen. „Men saa tog jeg mig et Blund paa Sengen. Og man sover jo bedst nøgen, saadan midt paa Dagen i den Varme. Ikke sandt, hellige Fader?“

„Korporal Ludvigsen var her,“ hviskede Torben.

„Jeg saa' ham nok — det Bæst! — — Hvor er der en Proptrækker, Dolly Jane?“

„I Køkkenet, Fader Macnolly. Gaa blot herigennem.“

„Skal jeg?“ Torben rejste sig tjenstvillig.

„Du bliver her!“

Præsten skred værdigt over Gulvet og ind ad Soveværelsets Dør, som han lukkede efter sig.

Torben og Rasmus Møller saa' til hinanden og fniste. Derinde fra hørtes strenge Ord:

„Til Liv du fører, Dolly Jane — føj, føj! — Jeg saa' Korporalen ride herfra."

„Og Korporalen saa' Fader Macnolly køre hertil — det kan vel gaa lige op." Hendes Stemme lød ikke meget angergiven.

„Du har ikke været i Skriftestolen det sidste halve Aar, Dolly Jane. Hvad skal det blive til? Jeg spørger, hvad skal — — —" Hans Stemme sank pludselig en hel Oktav.

„Naa, naa, Fader — lad mig nu hellere ta' Kjolen paa."

„Det var den Proptrækker, Pastor!" brølede Rasmus Møller og rokkede overgivent i Gyngestolen. Torben var halvkvalt af tilbageholdt Latter. Præsten hørtes at stavre ud i Køkkenet. Lidt efter kom han ind med Proptrækkeren, fulgt af Dolly Jane med to Ølglas i hver Haand.

Hun var høj og smalhoftet og bar sit svære Bryst som paa en Presenterbakke. Der saas ikke meget „Neger" i det Ansigt, og Farven under Pudderet var neppe stort mørkere end paa en solbrændt Italienerinde. Haaret hang i to lange, blanksorte Fletninger ned ad den svaje Ryg, en falmet rød Musselins Kjole foldede sig blødt om Legemets faste Rundinger.

„Hvad sidder han dér og ler ad, uartige Ma-

ster Torben?“ Hun satte Glassene fra sig paa Bordet og tog Viften ud af Drengens Haand. „Det er da vel ikke den hellige Fader Macnolly?“ — Der var heller ikke meget Neger i hendes Tale.

Torben pegede paa Præsten, der holdt Flaske og Proptrækker mellem Hænderne og sled i det med at faa Proppen op; det ene Ærme var hvidt af Pudder. Macnolly skævede ærgerlig til Rasmus Møller, der klukkede i sin Gyngestol.

Men Dolly Jane viskede Støvet af med Viften og sagde med rolig Stemme:

„Det er Væggene i Køkkenet, der er kalkede. — Smid Frakken, Gentlemen, her er saa varmt.“

Fader Macnolly trak Proppen af to Flasker og stillede dem paa Bordet, hvorpaa han afførte sig sin blankslidte, sorte Frakke, der var knappet helt op i Halsen. Nedenunder havde han kun en gul, gennemsvedt Bomuldstrøje uden Ærmer; over den spændte et Par blaa Seler. Rasmus Møller nøjedes med at knappe den hvide Lærredskittel op; han havde slet intet andet under den end sin lodne Krop.

Dolly Jane satte sig i Straasofaen og skænkede Øl i Glassene, Torben klemte sig ind ved Siden af hende. Han bød Cigaretter rundt.

„Der er Ænder i Smith's Pool," bemærkede Møller. „Det er dem, vi er efter."

„Saa maa I vente, til Solen staar lavere; før kommer de ikke ud af Sivene. Og I har ingen Hund med."

„Næ, Hunden blev fornærmet og red hjem," lo Torben.

„Naa, John Flipper? Ja, Korporalen saa' det — — fra Verandaen," føjede hun til, for Præsten rynkede Brynene. Torben kneb hende i Benet og lo.

„Hvor er Dinah, Mrs. Dolly?" spurgte han lidt efter.

„Hold Fingrene fra hende, Master Torben!" Hun lænede sig tilbage i Sofaen og saa vredt over til Madonna paa den modsatte Væg. „Den, der gør Dinah Fortræd, kan bestille sin Ligkiste."

„Det var Ret, Dolly Jane." Fader Macnollys Stemme var fuld af præstelig Værdighed. „Hold Dinah til Religion og Sædelighed, som en Moders Pligt er!" Han knappede Bomuldstrøjen op og afslørede et rødskoldet Bryst.

„Hun red ind til Prokurator Steen imorges. Jeg skylder for Renter af Prioriteten i Huset her."

„Tør du la' Pigebarnet ride ind med Penge til

Byen?" spurgte Møller. „Og hvor kommer det sig, at Æslet er her tilbage før Dinah?"

„Penge? — Hun havde ikke en Cent med, Dinah. Jeg har ingen Penge, begribeligvis. Og Korporalen fandt Æslet paa Landevejen, saa trak han det tilbage. — Er der mere Øl, Fader Macnolly? — Tøsen har vel faaet Lov til at køre med En eller Anden."

Torben trak den sidste Flaske op og skænkede rundt.

„Saa ta'r Steen naturligvis Huset fra dig, Dolly," mente Møller. „Han er en haard Hund af en Ræv at være. — Og hvor skal du saa hen?"

Dolly Jane rejste sig:

„Lad ham bare komme, den røde Djævel. Jeg skal nok faa klippet hans Negle. — Den, der vil gøre Dolly Jane Fortræd, han kan bestille sin Ligkiste med det samme."

„Føj, føj, Dolly Jane! — til Ord, du fører i din Mund! Hver skal svare sit, og det baade Skatter og Renter og anden Gæld. Og alle Hævntanker lade du fare, thi Hævnen hører Her —" Fader Macnolly standsede brat i sin Præken. Dolly havde stillet sig i den solfyldte Dør med Ryggen til det mørke Værelse. Hun havde intet andet paa end det falmede Musselinsstykke, og nu saa' det ud, som om Kjolen pludselig havde

opløst sig i en let rødlig Taage, der hang sitrende over den smalhoftede, sværbarmede Kvindekrop.

Dolly Jane samlede Hænderne bag Nakken og drejede sig rundt ganske langsomt, mens hun sagtelig vuggede frem og tilbage.

„Hvad var det, jeg skulde, hellige Fader Macnolly?“ Øjnene var lukkede og Stemmen lød, som kom den fra en Halvsovende. „Betale min Gæld, hvad? — Og hvem hører Hævnen til, hvad?“

Præsten klemte Hænderne om Gyngestolens Arme; han aandede tungt. Sveden drev ned ad det stubbede Ansigt og perlede frem paa hans rødskoldede Bryst. Rasmus Møller vred Nakken af Led, for han sad med Ryggen mod Døren. Torben havde trukket Benene ind under sig paa Sofaen; han sad med Kinderne i Haandfladerne, skottede hen til Fader Macnolly og smilede polisk.

Da lød rappe Hovslag; to Skygger fôr Døren forbi — det var Æslet, der, med en Stump Tøjr om Halsen, galopperede over Græsset fulgt af det fyrige Muldyr, mens Monkey truede med at slide Verandastolpen fra Taget, vrinskede afsindigt og afleverede Sekundskud med de jernslaaede Baghove.

„Oh my gracious! — Donkey! Donkey!!“

Dolly Jane satte Hænderne for Munden som en Raaber og fløj afsted henover Græsset, Fader Macnolly i Hælene paa hende. Torben sprang ud paa Verandaen og beroligede Monkey med et Par Lussinger. Kun Rasmus Møller blev siddende; han tømte sit Glas og tørrede sig over Ansigt og Bryst.

* * *

De tre Jægermænd stod udenfor Huset og fastslog Planen til Angrebet paa Vildænderne.

Solen gled allerede saa smaat mod den brune Bjærgryg. Luften var ikke længer saa svidende hed; dybtviolette Kæmpeskygger rullede sig fra Højderne i Vest ud over Dale og Sletter. Af og til aandede Havet lunkne Vindpust ind over det ovnhede Land; det raslede dæmpet i Træernes gulsvedne Løvværk, Palmerne viftede dovent med de finneflossede Blade.

„Vi omringer Søen," foreslog Præsten og smækkede to Patroner i Løbet.

„Det duer ikke, Fader Macnolly," ivrede Torben. „Naar de letter, stryger de lige ud mod Vandet. — Hvis De og Rasmus Møller bare vil staa for her omtrent i Vest — der er en storartet Plads bag de to Kokospalmer nærmest Vejen — saa gaar jeg udenom og driver Ænderne ind."

„Det er der Mening i," mente Forvalteren. „Men jeg vil Fandens nødig ha' Hagl i Kroppen; at du husker det, Torben."

„I lige Maade. — Men vent saa, til jeg er kommet rundt."

Hvorpaa han tog Bøssen i højre Haand og pilede af mellem Træer og Buske i forsigtig Afstand fra Søens Bred.

„Smart Dreng," mente Møller.

„Gentleman op og ned, saa ung han er," fastslog Fader Macnolly. Saa vendte han sig, for Dolly Jane kom ned over Verandaen, skyggende for Solen med den røde Vifte.

„Skal jeg ryste en Cock-tail, til I kommer tilbage, Gentlemen?" Hun kiltede op i Kjolen og saa' efter Torben. — „Kokosmælk, Rye Wisky, Guavarom og Angostura. Hvad mener den hellige Fader?"

„Dolly Jane, du er en udmærket Kvinde — i mange Maader, mener jeg. Og jeg skal en af disse Dage smække Satan over Kløerne, saa han slipper Taget i dig. — Pisk en Æggeblomme i Cock-tail'en, Dolly, det er sundt for Maven."

„Og ikke for megen Angostura," advarede Møller. „Lidt Lemonskal — —"

I det samme saas Torben at vinke i det Fjerne. De to Kammerater skred hen over Græsset mod Smith's Pool.

Torben stod lidt tilvejrs paa den nære Højs Affald, han skyggede for Øjnene og spejdede hen over Søens Flade. Men der var ingen Ænder at øjne. Saa krøb han sammen og listede ned mod det lave Land; fulgte derpaa den sumpede Eng, der omgav Søen, og naaede efterhaanden rundt til et Sted, hvor en Tange skød sig ud mellem Siv og svære bredbladede Rør. Her laa en gammel Pram paa Land. Dens Bund var raadnet bort, men tre Tofter spændte endnu mellem Siderne. Paa Baadens Midterbænk sad en ung Pige i en guloghvidstribet Bomuldskjole, hun bed om en Banan og viftede ivrigt mod Torben med begge Hænder.

„Du saa', da jeg kom ridende? — Du skulde lige til at gaa hjem, hvad?" Han satte sig ved Siden af hende og sled en Banan af Klasen, der hang over Prammens Ræling.

„Ja, for jeg havde siddet paa Højen en halv Time mindst og bare ventet paa, at Korporalen skulde ride væk. — Er du vred paa mig, Torben? Du har onde Øjne."

„Uf, hvor du er snavset, Dinah."

Det var hun, for Landevejsstøvet hang som graat Pudder over det svære sorte Haar, der i en tyk Fletning laa kranset paa Toppen af Hovedet. I Snavset paa Kinder og Hals havde Sveden trukket Striber. Men smuk var hun al-

ligevel, for Næsen var letbøjet, Munden barnlig og blød, og under Brynenes sorte, lige Striber kiggede store, dybblaa Øjne frem.

„Laan mig dit Lommetørklæde."

Hun kravlede ud af Prammen og ned til Sivene. Dér vaskede hun Ansigtet rent og kom saa tilbage.

„Jeg skulde ind imorges til Byen for at klare den hos Lawyer Steen. Og da jeg kom til Diamond Hill, lod jeg Donkey løbe, for jeg havde tænkt at rende bag om Haven og finde dig. Men saa var det, at Jamse sad i Sukkermarken og raabte til mig."

„Gjorde Jamse-Peter?"

„Ja, og han bar begge mine Kurve med Lemoner og Aligatorpærer — de var saa rædsom tunge — og fulgte mig helt ind til Byen; og det var jeg jo glad ved. Men naturligvis blev jeg snavset den lange Vej tilbage, for saadan som Støvet staar — —"

Torben trak Dinah ind til sig og kyssede hende. Saa sad hun lidt med Hovedet mod hans Skulder.

„Er du ikke bange for Jamse?" spurgte han. „Han er væmmelig."

„Ih nej! Han er den bedste Neger paa Øen, endda han er saa rædsom grim. Han kommer

om Natten og sover paa Verandaen og faar Mad af Mor."

„Det er da Løgn, Dinah!"

„Ved Gud! — — — Hør, har du det, du lovede, hvad Tobby?"

Han raslede med Pengene i Bukselommen, trak et Dollarstykke frem og rakte hende det.

„Næ, men du sagde jo to — — for jeg skal ha' til et Par gule, amerikanske Støvler. La' nu vær og snyde mig!"

„Dér!" Hun fik en Dollar til og stak Pengestykkerne ned i Strømpen. Torben hviskede hende i Øret.

„Nej, jeg vil ikke; det ved du jo godt. — Ikke før jeg er konfirmeret, for ellers er det Dødssynd."

„Det er det bare Vrøvl."

„Er du gal! Fader Macnolly maa da vide det. Man ryger lige ned i Helvede, naar man ikke venter til efter Konfirmationen. Bagefter er det galt alligevel, men det kan man angre sig fra. — Aa, du kan være ganske rolig; jeg holder, hvad jeg lover — naar du da bliver ved at være god imod mig."

„Ligesom jeg ikke var det!"

„Det er du, Tobby, du er forfærdelig sød. Men nu trænger jeg snart til en hvid Musselins, og mine Chemiser er Hul paa Hul. — Naa, men

det kan vi vente med til efter den næste Første. Kys mig lidt, for nu maa jeg hjem. Og hvis du vil skyde Ænderne, saa ligger hele Flokken og roder lige omme bag de dér Siv. Jeg har hørt dem rappe over en halv Time."

Saa rejste hun sig, lagde Resten af Bananerne i Kurven, gav Drengen et forsvarligt Trykkys og løb hjemover.

Men Torben trak Støvler og Strømper og Bukser af, samlede Bøssen op, listede ned til Sivene og lyttede. Jo, det snadrede derinde, der lød dæmpede Vingebask og korte smaa Rap. Han fejede Sivene tilside med Bøssepiben og vadede ud. Straks blev der tyst; og da Torben med Mudder op over Knæene naaede gennem Rørskæret til det aabne Vand, roede hele Andeflokken, vel tyve gulbrune Stykker, Andrikerne med højrød Nakke, allerede midt ude paa den sorte Sø.

Torben løftede Bøssen og skød, Haglene piskede over Vandspejlet. Med Brus og Plasken og vildskræmt Rappen lettede den hele Flok. Atter knaldede Bøssen, en Andrik slog Pjask med Kolbøtte i Vandet. Drengen anbragte i en Fart to friske Patroner, stod saa stille og lyttede. Og snart efter faldt to Skud ovre fra de høje Kokospalmer.

Saa svandt Lyden af Andeflokken i det Fjerne,

og alt blev stille. Men ude paa den blanke Vandflade flød tre døde Fugle, mens en fjerde svuppede ned og op igen under hastig Dykkeflugt mod den vestlige Bred.

Torben lagde Bøssen paa Græsset, klædte sig af og gled ud i det lunkne Vand. Med raske Svømmetag naaede han Vildænderne, bed Tænderne om den enes Ben, greb de to andre med venstre Haand om Halsene og svømmede atter tilbage. To Gange gav han et Grynt fra sig af Smerte — det stak som med Naale i hans Ben. Og da han atter stod paa Landjorden, hang et Par lange, sorte Igler fastbidt til den venstre Læg.

Dagen døde saa hurtigt, som den fødtes; det var næsten mørk Nat, da Torben naaede rundt til Vestsiden af Smith's Pool. Som et hvidt Kæmpespøgelse bevægede Fader Macnolly sig rundt i Sivene, bandende over ikke at kunne finde Byttet. To Ænder var faldet for Præstens Skud; men hvor var de henne, og hvor var den Hedning, Rasmus Møller?

Torben traadte paa den ene And, det trøstede Fader Macnolly; og henrykt blev han, da Drengen forærede ham sine tre. Saa gik de sammen over mod Dolly Janes Hus; og ude paa Verandaen sad den svære Plantageforvalter og snorkede ved Siden af Dinah. Torben nikkede til

hende, løste Monkey og red til Diamond Hill. Han var vaad og kold og maatte hjem og skifte. For Feber havde han en dyrekøbt Respekt!

* * *

„Tænd Lysene, Dinah, og hent fire Glas," lød Dollys dybe Kommando fra Køkkenet.

Paa Verandaen sad de to Jægere, gennemsvedte og trætte, hver i sin Gyngestol. Dinah anbragte mellem dem et Bord med to Stager, hvis Lys skærmedes af høje Glas. Søbrisen var luftet mere op og strøg kølende og saltfrisk gennem Dalen. Ude fra Landevejen lød dæmpet Larm af nøgne Fødders Fodslag, Klang af Jern mod Træ, af syngende, snakkende Menneskestemmer. Det var Flokke af Markarbejdere, som vendte hjem til Hytterne langs Vejen og ved Plantagerne.

Dolly Jane kom ud paa Verandaen, blussende af Køkkenild og anstrengende Madlavning. Hun holdt mellem Hænderne to rummelige Blikbægre, hvis Munde var presset ind i hinanden. Hun rystede dem energisk med stærke Skvulp.

„Cock-tail, Gentlemen! — Stil Glassene paa Bordet, Dinah!"

Drikken fyldtes i, gullig fed med hvidt Skum paa Toppen. Tre Glas til Randen og saa et lille

halvt. Mændene rejste sig med Ansigterne præget af dyb Alvor.

„Good health, Gentlemen!“ Dolly Jane rakte Drikken rundt.

„Same to you!“ mumlede Præsten med Munden over Glasset.

„Dollars in your pocket, Dolly!“ — ønskede Rasmus Møller.

Saa drak de med smaa Nip og lange Sug, med „Umh!“ og med „Ah!“ Dinah labede sit halve Glas i sig som en slikmundet Kat, siddende paa Hug i Verandaens mørkeste Hjørne.

„Bare tre Drag af Piben, saa maa jeg afsted. Jeg kører Dem til Foden af Bakken, Rasmus Møller.“

„Man har det godt ovenpaa saadan en Cocktail, men den gi'r Bly i Gumpen.“

„Hvis I holder af „Hotch-Potch“, Gentlemen, saa kan I spise Middag hos mig.“ Hun sad paa Verandarækværket med en Cigaret mellem Læberne og Hænderne om det ene Knæ.

„Næ, Dolly! — Hotch-Potch! — Det er da Løgn? — Sig, at det er Løgn og frist mig ikke over Evne.“

„Den staar over Gløderne og bobler saa smaat.“

„Er det med Svinekød? — Sig, at det ikke er med Svinekød og Løg og spansk Peber!“

„Fersk Svinefilet, som Dinah havde hjem. — I faar ristede Jamsskiver til og —“

„Kan De holde Mund med det, Rasmus Møller? — For hvis *den* kommer ud — — Hm! — Jeg har ikke spist Hotch-Potch i denne Guvernørs Tid. — — Jamen, jeg har vaade Fødder, Dolly; jeg maa alligevel hellere — —.“ Han gjorde en vag Bevægelse i Stolen og saa' hjælpeløs over til Forvalteren.

„Dinah, læg tørre Strømper frem til Fader Macnolly. Og dæk saa Bordet.“

„Gud velsigne Dem, Dolly — hvad De er for en Knop!“ Møller strakte Benene fra sig. „Jeg skulde hjem til Barselkone og Børnehyl; og Kokkepigen, det Svin — —“

„Jeg *kan* ikke staa for den Hotch-Potch, Dolly Jane, om jeg saa skal svide for det i hundrede Aar bagefter. — Lad mig faa de Strømper, Dinah; ellers bliver jeg hæs til Gudstjenesten imorgen.“

* * *

Der var lummert i Dolly Janes Stue som i et romersk Bad. Hængelampen midt over Bordet virkede som Petroleumsovn, den koghede Hotch-Potch i en mægtig, brun Lerskaal spredte varme Dampe over de blussende Ansigter. Verandadøren og Skodderne stængede for den kølende

Brise, thi Fader Macnolly vilde ikke sidde i Transparent til Skandale for enhver Vejfarende, der drog forbi Huset. Maden var rivende stærk af spansk Peber; Guavarommen, der skænkedes rundt i Sherryglas, brændte Svælget som Ild.

Værtinden og Dinah skiftede Anretningen; Fader Macnolly lænede sig tungt tilbage i Stolen og virrede med Hovedet:

„Rasmus Møller, min Ven — sørg for, at jeg kommer til Frederiksted i Aften. Sørg for det, min gamle Ven, for jeg er allerede beruset."

Han hævede Glasset og skuede sorgfuldt gennem den gulbrune Drik.

„Lad bare Guavarommen staa, Pastor; det er den, der slaar."

„Jeg *kan* ikke, Møller. — Jeg kan jo ikke lade være. Det er, som om Satan selv stak mig Glasset i Haanden. Det smager saa gudsvelsignet dejligt, det er det fortvivlede ved det."

Saa drak han ud.

Dinah satte ristede Bananer og frisk Gedeost paa Bordet, Moderen fulgte i Kølvandet med en Stendunk fuld af amerikansk „Rye" Whisky og en Gurgelette køligt Kildevand.

„Atter en Djævelens Fristelse, Rasmus Møller," sukkede Fader Macnolly. „Jeg kan staa for Cognac og Rom og Skotsk, men „Rye" — — — Ikke for stærk, Dolly dear, endelig ikke for

stærk. — Hvordan jeg skal finde hjem gennem Croquis'et i Nat, det er mig en Gaade. — — Og brækker jeg min Hals, hvordan skal jeg saa faa sonet alt dette —? Du er et Syndens Barn, Dolly Jane, og Satan har Tag i dig, men du er ikke Præst. — Tænk paa det, min Ven Rasmus, min gamle, gode Ven, tænk paa det, mens Tid er. — — Jeg siger, Dolly — lad Dinah gaa i Seng; lad ikke det uskyldige Barn se sin Sjælehyrde i Fornedrelsens Tilstand."

„Dinah, gaa iseng!" kommanderede Dolly Jane.

Barnet kyssede rundt, tog det ene Lys og gik ind i Soveværelset.

En mægtig Seng, tre Alen i Kvadrat, løftede midt i Rummet fire svære, kannelerede Mahonisøjler helt op til Loftet. Ved Vinduet stod et Vuggespejl og en Servante. I Værelsets anden Ende var et firfløjet Skærmbrædt stillet udenom en smal lille Jernseng, det var Dinahs Leje.

Hun løste Haaret, børstede og kæmmede det omhyggeligt, alt mens hun ivrigt lyttede ved Døren; smøgede derpaa Kjolen af sig, slukkede Lyset og krøb op i Sengen bag Skærmbrædtet. Saa laa hun og fulgte de Voksnes Samtale, indtil hun fik Torben Thal i Tankerne og de to Dollars, som laa knyttet ind i et Lommetørklæde under Hovedpuden — hvorpaa hun sov ind trods Heden og Støjen og de svirrende Moskitoer.

„Hvad kan det nytte, Fader Macnolly?“ Dolly Jane havde anbragt sig i et Hjørne af Sofaen med Benene trukket op paa Tyrkermaner. Kjolen havde hun knappet aaben og viftede Kølighed mod Brystet med den røde Vifte. „Hvad kan det nytte at stritte imod, naar man iforvejen véd, man ikke kan klare den? — Da jeg var fjorten Aar og kom i Huset hos Købmand Lamberth, da strittede jeg imod og bad til Madonna og til St. Augustin alt det, jeg orkede. Jeg var saa hellig og angst for at synde, at jeg hver Aften hentede et Krusifix med en Sølvjesus paa inde fra Dagligstuen over Mrs. Lamberths Skrivebord og hængte det om Halsen udenpaa Chemisen. — Men da jeg var femten Aar fik jeg alligevel Dinah med Lamberth.“

„Næ, hvad — vi er vel kun Mennesker,“ mente Møller. Han sad med Glasset i den ene Haand og en lang, sort Cigar i den anden og havde forresten ikke Øjnene fra Dolly Janes blottede Bryst. „Han var ellers ikke snydt med dig, den Lamberth! — Du maa ha' været — —“

„*Kun Mennesker* siger du, Rasmus Møller. Kald os *Mider*, min gamle Ven.“ Fader Macnolly gjorde en stor og usikker Bevægelse med Armen ned langs Stolen. „Usle Mider, for-fordrukne og forspiste og for-forplantede — — jeg mener, som forplanter sig. — Dolly Jane, jeg er

fuld. Din Skriftefader og din Sjælehyrde har dit Syndens Barn bragt i Dru-Drukkenskabens Fornedrelse. — Skam dig, Dolly, skam dig over dig selv og over din Skri-Skriftefader."

„Aa Vrøvl! — Lad bare være med at drikke."

„Jeg *kan* ikke, Dolly, jeg kan jo ikke. — Det første Glas, det ka-kalder paa Djævelen. Det andet Glas, det lukker ham ind. Og er han først der-derinde — —"

„Ja, saadan er det, Fader Macnolly. — I Gentlemen kan ikke staa for Spiritus, og jeg kan ikke staa for Mandfolk, og Rasmus Ræv i Frederiksted kan ikke staa for at rage andre Folks Penge til sig. Og altid skælder man ud paa Andre for det, der ingen Fristelse er for En selv."

„Vi er sgu' lige gode allesammen," mente Rasmus Møller. Han drak Glasset ud og tændte Cigaren paany. „Og nu skal vi hjem, Pastor — hvis vi da kan staa paa Stiklerne, at sige."

Han rejste sig med Besvær og stivede den af paa sine kluntede Stolpeben.

„Rasmus Møller, min gamle Ven, hvo-hvordan skal jeg komme gennem Croquis'et? — Og hvo-hvordan skal jeg faa spændt Pizarro for? Det er mig en Gaade, en uran-ransagelig Gaade."

„Kom nu først ind og faa Strømper og Støv-

ler paa, Fader Macnolly. De kan da ikke køre hjem med mine Strømper."

Hun hankede op i Præsten og gav ham Frakken paa; Rasmus Møller hjalp til. Saa fik de ham anbragt paa Sengekanten, medens de i Fællig tog sig for at spænde Muldyret for Kaleschevognen.

„Hjem, det skal jeg; og hjem, det vi-vil jeg," mumlede Fader Macnolly for sig selv, mens han med uhyre Besvær smøgede den lange Frakke af sig og lod den falde paa Gulvet. „Naar I bare vil faa Dy-Dyret i Selen, saa skal jeg — saa skal jeg nok — —" Dermed havde han naaet at slide Bukserne af sig.

Da Dolly Jane og Møller kom ind i Soveværelset for at transportere Præsten tilvogns, laa han paa Sengen og snorksov. Saa læssede Forvalteren sig selv op i Kaleschen og trillede afsted til Apple Grove, mens Dolly ryddede op i Stuen, pudsede Bordpladen fin og stillede Stolene i matematisk Orden. Hvorpaa hun slukkede og begav sig ind i Soveværelset.

Med et misfornøjet Blik paa den snorkende Præst strakte hun sig paa Lejet.

Alt var stille i det natsorte Hus; kun Fader Macnollys anstrengte Aandedræt fyldte Rummet med afbrudte, dybe Fløjtetoner. Udenfor lyste

Maanen og kastede de hvide Straaler gennem det aabne Vindu ind i Værelset. Der laa som en Sølvtavle langs Gulvet foran Sengen.

Dolly Jane vendte og drejede sig uroligt paa Lejet. Hun pressede Hænderne om det svære Bryst og sparkede til Præsten. Men han rørte sig ikke. Pludselig rejste hun sig overende og lyttede. En fjern og dæmpet Lyd naaede ind til hende; det lød som naar Træ i korte Træk skurer mod Sand. Hun lagde sig atter roligt ned. Nærmere og nærmere kom Lyden, indtil den ophørte under Vinduet. Straks efter løftede et kulsort Hoved sig over Vinduskarmen, Maanestraalerne brødes i det krusede Haar. Saa dukkede Hovedet atter ned.

Men Dolly Jane listede ned af Sengen og kiggede ud af Vinduet. Paa Verandaen laa Kæmpekrøblingen Jamse Peter paa alle fire som en Hund, der venter paa at blive lukket ind.

SYVENDE KAPITEL.

Frokost paa Fortet.

En forkølet Trompet skrattede Reveillen ud i Fortets firkantede Gaard og smeldede de hæse Toner rundt mellem Murfladerne. Ekkoet glammede som et Kobbel arrige Hunde.

Løjtnant Iversen væltede sig ud af Sengen, stak Fødderne i Straatøflerne, strakte Armene ivejret med et Stød og stillede sig i den aabne Dør.

Hans Lejlighed laa paa Toppen af Fortet, og foran ham bredte sig en aflang, dybtrød Murstensflade, indhegnet af to Brystværn med Skydeskaar, Iversens hængende Have — i Virkeligheden Taget af Dragonernes Hestestald.

Løjtnanten strøg sit lange, blonde Overskæg ud til Siderne, glattede det sparsomme gule Haar og satte en Straahat paa Hovedet. Saa lænede han sig ud over Brystværnet og hostede stærkt. Efter saaledes at have overbevist sig om at være

bemærket af det morgensløve Mandskab, strakte han sig i den lange Rattanstol udenfor sin Dør og lyttede med halvlukkede Øjne til det Virvar af Lyde, der steg tilvejrs fra de lavere Regioner: Klirren af Kæder mod Jernkrybber, Spark af Hestehove mod Træspilbomme, Posteslag og Plask af strømmende Vand i Gaardens Drikketrug, Korporal Ludvigsens mundrappe Tilraab, Sergent Møfflers gnavne Brum. Det lød for hans kyndige Øren som et stort Orkester, der stemmer Instrumenterne til Dagens Ouverture. Han skelnede gennem Lyden hver enkelt Musikant.

Over hans Hoved kurrede Turtelduer i et Pindebur, en graa Kakadue med højrød Nakke baskede paa sin Pind og skreg „Lora—Lora!" En lille brun Abe entrede ned fra Laaget af en Trækasse og greb om Fingrene paa Iversens nedhængende Haand. Han løftede Dyret op paa sit Skød. Der sad den lille Fyr med sit sorgprægede Oldingfjæs, plirrede med Øjnene og smaagnækkede.

Langs Brystværnene og rundt om den firkantede, korte Luftskorsten i Midten af det flade Tag var Haven anlagt i Trækasser og Urtepotter. Vinstokke i Espalier, Viftepalmer og buskede Bregner tegnede Anlægets Konturer i grønne og gulbrune Farver. Fuchsia, Roser og prangende Ildlilier strøede broget Farvepragt over

Murstenenes og Bladtækkets mørke Grundtoner. Skorstenens Top indcirkledes med et Fletværk af Bambusstokke. Blaablomstrede, spidsbladede Ranker trak et tæt Væv hen over det runde Halvtag. I Skyggen nedenunder gyngede Orkidéer deres sære Æventyrblomster ud over bastlodne Kokusskaller, ophængt i Jerntraad. Den letslørede, morgenfriske Sol strøg sine gyldenvarme Straaler langs Fortets Tinder, gennem Blomsters og Blades Farvemylder og henover Frederiksted By, hvis Palmer, Tage og rygende Skorstene endnu dølgede sig i Morgendisen.

Et skønt og frydefuldt Skue for den, der har Øjet aabent og Sindet opladt — netop for en Mand som Fortchef Iversen under Normalforhold. Men Iversens Sjæl var nedsænket i dyb Gransken.

— Hun havde sagt *don't*, men saa trykkede hun samtidig hans Haand, fast og ømt og dvælende. — — — *Don't* betyder „lad være"; men Haandtrykket? Det kunde da aldrig betyde andet end „bliv ved", „hæng i!" — — — Og saa det Øjekast! Det var som at blive strøget med Fløjl hen over Ansigtet. — Hvilken Farve de havde, Øjnene? — Brune, grønne? grønbrune? — — Næ, nu havde han det! præcis som Jacobs Abeøjne — Muldvarpeskind — — lige paa

en Prik. Men hvorfor *don't*, naar man gerne vil — —?

„God Morgen, Løj—te—nant," drævede en Negerindes Stemme tæt ved. Det var hans halvgamle Kokkepige og Husholderske, der kom slæbende over Murstenene med Morgenkaffen paa en Bakke.

Død og Pine — Frokosten!

„Polly — sæt Kaffen ind og kom ud til mig."

Han havde jo igaar Aftes inviteret hele Familien til Frokost paa stegt Pattegris — —

„Polly!"

„Ja, Løj—te—nant."

„Jeg har købt én af Sergent Møfflers Grise. Den skal du stege til Frokost."

„Oh, megad for stakkels Polly — stege en hel Pattegris til Frokost!"

„Lad være med at gøre Vrøvl, Polly. Jeg har inviteret Konsul Longwood, Mrs. Longwood og Miss Nelly —"

„Oh Lord, til fint Selskab! Pattegris — straks maa fyres under store Bagerovn!" Polly anbragte en Pegefinger paa den tykke Underlæbe.

„Og hvad til første Ret, Løj—te—nant?"

„Ja, hvad Pokker — — Fisk?"

„Oh my! — det er Søndag, Løj—te—"

„Jamen hvad da? — Find paa noget! — Fiskefars, henkogt Fiskefars i Rand — i en rund

Rand paa et Fad, Polly, og med noget i Midten — Makaroni?"

„Oh, Makaroni! — Hvor skal stakkels Polly faa —"

„Kaal da, Palmekaal — kogt Palmekaal, Polly. Ost og Brød og Frugt."

„Frugt? — Hvad sige Mrs. Longwood til Frugt? — den fine Lady!" Polly vrængede Munden i dyb Foragt og spilede Fingrene ud. „Oh megad, til Niggermad! — Næ, Polly lave Omelet, umh! Omelet med Guavagélé, det Mad for fine Ladies."

„Javel. — Og saa hæng i i Herrens Navn, Polly, og dæk til seks!"

Atter sank Iversen tilbage i Stolen. — Nelly Longwood, gamle Longwoods eneste Datter, det var en Post! — Sikken Tjans for en halvgammel Løjtnant i den vestindiske Hærstyrke — —

Da lød atter et Trompetsignal nede i Gaarden. Død og Kridte, Mønstring og Parade, og her ligger Fortchefen i Sovedragt og Tøfler!

Ind sprang Iversen til Bad og Kaffe og Paaklædning.

* * *

Klokken nærmede sig Tolv. Premierløjtnant Iversen kastede et kritisk Blik over Spisestuens Opdækning, gik saa hastigt ind i Soveværelset,

hvor han mønstrede sit Ansigt i Spejlet. Han lod Pudderkvasten med nænsom Haand glide ned ad den letrødmende Næse, kvikkede Overskægget en Kende tilvejrs og blinkede med de lidt tunge Øjenlaag. — Hvad Pokker, fiks Fyr endnu! Den hvide Uniform med de funklende Skulderstropper sad, som den skulde; den Smule Mave var da knap til at se — naar man ikke lige vendte Profilen til. Men Aanden! Det var Iversens evige Angst, at der skulde være noget ivejen med hans Aande.

„Smidt," kaldte han.

Men da Ingen svarede, gik han ind i Dagligstuen og stillede sig i den aabne Dør.

Ude i Haven under Orkidélysthuset rundt om Skorstenen var anbragt et Bord, dækket med Drikkevarer og Glas. Tæt derved stod Smidt, Oppasseren, i sin hvide Kittel og lavede Grimasser og Haandbevægelser til Nogen nede i Gaarden. Iversen fangede et Glimt af et lysebrunt Pigebarn i et Vindu; det var Susy Anne, Oversergent Møfflers kulørte Datter.

„Smidt — kom herind."

Smidt kom hastigt ilende paa sine Sejldugssko med et noget bekymret Ansigt. Han stillede sig foran sin Fortchef med tilbørlig militær Stivkrampe i Kroppen.

„Kan De lugte, Smidt?"

„Saadan — he — med Næsen?“

„Ja, hva' Fa'n skulde De ellers lugte med?“

„Naa — paa den Maner. — Hæ!“ Smidt var hvidfødt Lollik med en Sans for Humor, der altid stredes haardt med Stivkrampen.

Iversen aabnede Munden, nærmede den til Smidts Kartoffelnæse og aandede stærkt.

„Hvad lugter det af?“

„Øl,“ gættede Smidt.

„Aa Sludder — prøv igen.“

„Æ — Wisky — eller — he!“ Der trak et Lynsmil over Smidts Ansigt.

„Aa, De Vrøvl. Jeg har jo ikke drukket andet end Kaffe til Morgen.“

„Saa er det Kaffe.“

Iversen drejede sig ærgerlig paa Hælen. Oppasseren benyttede Øjeblikket til at liste ud til Lysthuset igen. Han stillede sig i Ly af Skorstenen med Hænderne om Cock-tail'ens Blikbægre, krumbøjet af indvendigt Grin.

Med en hvid Bomuldsparaply over Hovedet og den sorte, bredskyggede Filthat i Haanden steg Fader Macnolly op ad Fortets brede Trappe, stønnende af Varme. Han rakte Smidt Paraply og Hat og sank ned paa Rattanstolen:

„Iversen, min gamle Ven, hvor kunde De nænne!“ Han knappede den lange, sorte Frakke

op og tørrede Sveden af Ansigtet. „Den er en-ogtredve i Skyggen.“

„Cock-tail, Smidt — rip sig lidt!“ kommanderede Fortchefen.

Iversens Ry for Cock-tails konkurrerede med de Thals. Fortchefens Blanding hørte til Øens største og solideste, og der var en Hemmelighed ved Sammensætningen, som Ingen endnu havde kunnet fravriste Opfinderen.

„Det var en gudsvelsignet Drik, Iversen. Men hvor kunde De nænne? Frokost er en Fandens Fest, som Hans Højærværdighed Biskoppen paa Trinidad plejer at sige.“ Fader Macnolly tømte Glasset og sukkede dybt.

„Det var Mrs. Longwood, der forlangte det. Hun havde et Ord at sige Dem, Macnolly. — Rigtig god er den vist ikke — —“

„Det er naturligvis den Aften hos Dolly Jane. — Jeg lyver mig fra den. Sig, jeg spiste til Middag hos Dem, Iversen. Det var i Lørdags for en Uge siden, husk det.“

Mrs. Longwood var Katolik og det mest tykuldede Faar i Fader Macnollys Flok. Dertil var hun Halvsøskendebarn til den ovenomtalte Biskop paa Trinidad, og under ham sorterede de danskkatolske Menigheder i Vestindien.

Iversen slap for at svare, for nu saas den Longwoodske Landauer at rulle fra Byen mod

Fortet. En Negerkusk med graat, kruset Kindskæg, hvide Handsker og høj Cylinder kørte de vidtbekendte, isabellafarvede, amerikanske Steppere. Inde i Vognen dækkede to højrøde Parasoller og en mægtig hvid Panama Gæsternes Ansigter, ved Siden af Køretøjet pacede Monkey med Torben paa sin Ryg.

Iversen og Mads ilede ned ad Stentrappen, mens Fader Macnolly listede hen til Lysthuset og kneb sig en ekstra Drik.

* * *

Tilsynekomsten af de to isabellafarvede Heste foran en elegant Landauer var en Begivenhed paa Frederiksted Fort. Noget saadant var da ikke hændet i Oversergent Møfflers Tid, endda han havde oplevet enogtyve Somre paa den Kant af Øen, fem Orkaner og to Oprør. Alt, hvad Fortet ejede af menneskelige Væsner fra de blegeste Hvide til de sorteste Sorte, strakte Hals ud ad Vinduer og Døre. Udenfor Køkkenet ved Toppen af Stentrappen stod gamle Polly med udspilede Fingre og sukkede „megad"! Hun var nu mest betaget af Fru Longwood, der majestætisk steg tilvejrs ved Løjtnant Iversens Arm, fulgt af Købmanden, Nelly og Torben.

Der findes ikke nogen Kvindetype paa Klo-

den, der kan staa Maal med en halvgammel Kreolerinde af det gode Selskab, hvad angaar ærefrygtindgydende Fornemhed, lammende Korrekthed. Fru Longwood sad inde med disse Egenskaber i en saa gigantisk Grad, at hun kunde siges at være Indehaver af hele Øens Respektabilitetstyngdepunkt, og det flyttede hun med sig, hvor hun gik, stod og laa. Dette moralske Gravitetscenter sad gemt i en overvægtig Kød- og Fedtmasse, som atter dækkedes af de dyreste Stoffer, der ikke i bogstavelig Forstand kan siges at være fabrikeret specielt til Brug i Troperne.

Fru Longwood var til den Iversenske Frokost behængt med søgrønt Silkefløjl, siret med svære irske Kniplinger. Men den omfangsrige Dame syntes ikke at føle Varmen i mere generende Grad end Møfflers sidste Aflægger, den splitternøgne, brune toaars Freddy nede i Gaarden.

Fader Macnolly stod hilsende ovenfor Trappen; hans Ansigtstræk udstraalede sædelig Alvor, hans høje, sortklædte Person var præget af kirkelig Strenghed. Men Fru Longwood gik ham forbi uden Haandtryk, hun hilste kun med Øjenbrynene; Købmanden fulgte hendes Eksempel, og Præstens Pande foldede sig bekymret.

Selskabet samledes i Dagligstuen undtagen

Nelly og Torben, der straks gik en Ronde i Haven.

Frøken Nelly var saa opløben og spinkel, at hendes Hoved med den store og fjerprydede Hat helt syntes at tage Magten fra hende. Som en Solsikke paa sin lange Stængel balancerede hun rundrygget og hulbrystet med gyngende Gang Haven rundt, beskuende Dyr og Planter med missende Øjne. En opmærksom Iagttager vilde imidlertid snart blive klar over, at den unge Dame sjældent betragtede den Genstand, der tilsyneladende beskæftede hendes Tanker. Torben sagde, hun saa' om Hjørner. Mens hun stod med Næsen op ad Turtelduernes Bur, holdt hun dog stadig Øje med Iversen inde i Dagligstuen, og da hun interesseret betragtede de tre gamle Salutkanoner for Enden af Haven, opfangede hun samtidig et snap-shot nede i Gaarden af Korporal Ludvigsen, der under Forbimarsch kneb Susy Anne bagi, mens hun skyllede Smaatøj i en Ballie.

Men ligemeget, hvad Nelly betragtede eller hvad hun saa', Ansigtet havde aldrig andet Udtryk end det, der præger et Menneske, som lige er vaagnet med et halvtudvisket Drømmebillede i Erindringen. Kun Hænderne var rigtig vaagne paa Pigebarnet, Fingrene især. De syntes altid at have Ærinde til at pille ved eller gribe et og

andet; men sjældent blev det til mere end en afbrudt Bevægelse — undtagen naar Fætter Torben var indenfor Rækkevidde.

„Miss Nelly! — Torben! — Værsgod Frøken — Frokost!"

Det var Iversen, der stod udenfor Døren og slog ud med Haanden.

„Nu kommer vi," raabte Drengen.

De gik mod Huset. Nelly stak to Fingre indenfor Torbens Flip bag i Nakken. De standsede i Lysthuset.

„Skal vi knibe os en Cock-tail, Nell?"

Nelly svarede ikke, men gav sig til at rulle hans venstre Øre sammen i sin Haand. Torben skænkede et Glas fuldt, drak det halve og rakte hende Resten. Hun greb ikke om Glasset men om Fingrene, der holdt det, og sugede en Mundfuld i sig. Saa gik de videre, hun med Haanden paa hans Skulder.

„Her bor De jo rigtig net, Løjtnant Iversen," bemærkede Fru Longwood paa Tærskelen ind til Spisestuen. „For en Ungkarl er her da Plads nok."

„Lejligheden *kan* udvides, naadige Frue. De to Kontorer inde ved Siden af *kan* inddrages, og Køkkenet *kan* flyttes ned i Stuen."

Iversen anbragte sin Dame ved Bordenden og søgte at fange Nellys Blik. Det mislykkedes, for

den unge Pige betragtede et Slagbillede fra Mysunde samtidig med, at hun observerede Præstens Frakkekrave, der var fuld af Skæl. Hun satte sig ved Siden af Torben og sendte Iversen et dvælende Øjekast. Hans Hjerte svulmede straks af Forhaabning og Fryd; lidet anede han, at Nellys Tanker kun kredsede om, hvad der vel kunde ligge indenfor den Rand af Fiskefars, som Smidt bød rundt.

„Sukkeret falder," bemærkede Longwood og strøg Bakkenbarterne med dyster Mine. „To Cents forrige Uge."

„Jeg har aldrig hørt det stige," sukkede Fru Longwood. „Glem ikke Pillerne, Nelly dear!"

„Giv mig to, Tobby dear." Nelly anbragte en Pilleæske i Torbens Haand; hun holdt ham om Haandleddet, mens han udførte Ordren.

„Der er igen Planer oppe om at sælge Øerne til Amerika," henkastede Fader Macnolly, mens han fikserede en Klukflaske dansk Brændevin, som Værten skænkede rundt af. Han trængte uhyre til en Opstrammer, men skævede tvivlraadig mod Fru Longwood.

„Bare det kunde blive til noget. Det vilde sætte Værdierne 50 % i Vejret paa denne Ø, mindst. Rimeligvis 60." Longwood slog ud med Haanden.

„Gentlemen, har den Ære!" Iversen løftede

Snapsen og drak, Præsten fulgte hans Eksempel.

Torben lænede sig over mod Nelly og hviskede:

„Skal vi lege Myreleg iaften, Nelly?"

„Fy Tobby!" Hun kneb ham i Armen og trykkede bagefter hans Haand under Bordet.

„Hvis de vil sælge, skal de faa min Stemme," forsikrede Iversen. „Jeg finder det absolut latterligt at holde Kolonier, naar man ikke kan forsvare dem. — Og tænk, hvad de koster."

„Det vilde være Synd og Skam," mente Fader Macnolly, „om disse Øer blev amerikanske. — Set fra et kulturelt Standpunkt."

„Kulturelt?" Longwoods Øjenbryn hævede sig i ubehersket Forbavselse.

„Ja. Der findes ikke en Ø i hele Vestindien med det Skolevæsen som de danske, den Oplysning blandt Negerbefolkningen, den humane Lovgivning, den medgørlige, retsindige Embedsstand. Heller ikke — — "

„Havde De Glæde af Deres Gudstjeneste i Formiddags, Fader Macnolly?" Fru Longwood saa strengt paa Præsten.

„Ja, ganske vist," erklærede han med stor Værdighed. „Jeg havde derimod ikke den Glæde at se Mrs. Longwood i Herrens Hus."

„Jeg var endnu imorges under Indtrykket af

sidste Søndags Præken. Indtrykket var ikke det gunstigste, Fader Macnolly!"

„Jeg var noget — indisponeret, hm! — sidste Søndag. Et let Ildebefindende."

Torben stødte til Nellys Ben; hun fangede Haanden og flettede Fingre.

„Det er Forberedelsen, det kommer an paa. Ro og stille Andagt Aftenen forinden til Fordybelse i den hellige Skrift."

„Ubetinget, Mrs. Longwood, ubetinget. — Lørdag Aften er helliget Bedekammeret og de stille Studier."

Longwood rømmede sig og gav Bakkenbarterne et Strøg.

„Ah! — Jeg troede ikke, De *den* Aften havde helliget Dem alvorlige Studier, Fader Macnolly. — Man har fortalt mig, at Deres Vogn holdt udenfor et Hus, hvis Ejerinde ikke i egentlig Forstand kan siges at høre til de Udvalgte."

„Naa — var det Lørdag? Jo, unge Torben og jeg skød et Par Vildænder efter Skoletimen, og jeg lod Vognen holde — —"

„Længe?"

Longwood rømmede sig atter, og Præsten lod eftertænksomt Blikket løbe Bordet rundt. Men da løftede Torben sin Stemme:

„Den kan ha' været syv — halv syv. Kan De ikke huske, Fader Macnolly? Vi fulgtes sam-

men ned ad Vejen til Byen. Og jeg var da hjemme i god Tid til Middag."

Det klarede svært op i Præstens Ansigt:

„Halv syv? Det passer. — De havde været saa venlig at invitere mig til Middag, Løjtnant Iversen. Den trak ikke længe ud."

„*Jeg* var færdig med at spise halv ni. Det husker jeg, for Klokken ni sad jeg hos Prokurator Steen og spillede Lhombre."

Fru Longwoods Ansigt fik efterhaanden, som Præstens Alibi byggedes op, et forklaret Udtryk, der atter afspejlede sig i Købmandens dystre Træk. Hun lagde sin Haand paa Præstens:

„Det glæder mig ret af Hjertet, Fader Macnolly. — Hvor denne Ø dog er fuld af ondsindet Sladder. Et Degenerationens Tegn, Løjtnant Iversen."

„Absolut, naadige Frue, absolut. — De smaa Forhold, formoder jeg — —"

„Selv de bedste af os gaar ikke Ram forbi, Mrs. Longwood," forsikrede Fader Macnolly.

Den værdige Dames Ansigt prægedes af dyb Indignation:

„Jeg skulde da ikke haabe, at *mit* Hjem er Genstand for Sladder?"

„Mrs. Longwood, vel er jeg en Kirkens Tjener og en Fredens Mand, men den, der til mig vilde

saa meget som antyde et nedsættende Ord om den Longwoodske Familie, han — — —"

„Jeg véd det, Fader Macnolly, jeg véd det." Hun lagde atter sin pølsede, diamantglimtende Haand paa Sjælesørgerens. „Og hvis De vil spise til Middag idag paa „Mon Bijou", er der Plads til Dem i Landaueren. — Løjtnant Iversen, en fredelig Familiemiddag, hvis De ikke har noget bedre, og halv otte præcis."

Iversen rejste sig og bukkede.

Kaffen indtoges i Dagligstuen; Fortchefen trippede emsig om og viste Frøken Nelly sine Sjældenheder.

„Deres Majestæter. — Fredensborg Slot. — Mine Forældre, som begge to er døde, Frøken Nelly. Jeg er ikke saa heldig som De —"

„Sikken underlig Capot, hun har paa."

„Hm! — Den Tids Mode, ikke sandt."

Han følte sig lidt stødt over Bemærkningen, men glemte den straks. Nelly lod nemlig pludselig sine Fingre glide langs hans venstre Skulderstrop. Iversen drejede sig hurtigt mod hende og søgte at fastholde de missende Muldvarpeøjne med en inderlig Stirren.

„Har De Lyst til at se Fortet, Frøken Nelly?" spurgte han halvhøjt.

Hun sendte ham et langt, drømmende Blik

og fandt samtidig ud af, at Torben havde sat sig udenfor Døren, hvor han legede med Aben Jacob.

Iversens Haand søgte hendes og fandt den. Nellys Fingre klamrede sig om hans med en Kraft, som var hun stedt i Fare. Bag dem hørtes Fader Macnollys stærke Stemme:

„Det er just en Sjælehyrdes Pligt, hans ofte pinlige Pligt, at opsøge de forvildede Faar og bringe dem tilbage til Flokken. — Med Dolly Jane, Mrs. Longwood, har jeg allerede arbejdet ihærdigt og længe. Og skønt mit Arbejde endnu ikke har baaret Frugt — ikke paaviselig Frugt — — —“

„Elskede Nelly,“ hviskede Fortchefen med Ømhed i Stemmen og snoede det hvidlige Overskæg.

„Don't, Mr. Iversen!“ Hun vendte sig og vuggede tværs over Stuen med fremskudte Skuldre og rund Ryg hen til Straabordet, ved hvilket Ophavet og Præsten nød Kaffen.

„Nelly dear — den Holdning!“ Fru Longwood løftede samtidig advarende sin Haand mod Præsten, hvis Konversation stadig kredsede om Mulighederne for Dolly Janes Omvendelse til Sædelighed og Kirkegang. „Har du husket det Pulver? — Nøjagtig tyve Minutter efter Maaltiderne. —

Hvis De kunde skaffe et Glas Vand og en Theske, Løjtnant Iversen — —."

Den snedige Fortchef fik Nelly lokket ind i Spisestuen og hen til Buffeten. Pulveret blev heldt i Skeen, Vand i Glasset, begge Dele stod Iversen med i Hænderne og stirrede betagen paa den unge Piges blege og ganske udtryksløse Ansigt. Saa greb hun pludselig fat i en af hans blanke Knapper, saa i den næste opefter, og da Fingrene havde naaet den øverste, sprang de pludselig atter et Stykke i Vejret og tog fat i hans lange hørgule Overskæg. Hun trak i det et Par Gange og lod saa Haanden synke.

Iversen blev højrød i Ansigtet, spildte Vand med den ene Haand og Pulver med den anden. Saa satte han Glas og Theske fra sig paa Buffet'en, lagde Armen om Nellys Liv, trak hende til sig og trykkede et fyrigt Kys paa den farveløse Mund. Hun gjorde ingen Modstand, men da Omfavnelsen var overstaaet, tørrede hun sig omhyggeligt om Læberne og sagde med blid Stemme:

„Mit Pulver, please, Mr. Iversen."

Saa fik hun Pulveret og en Slurk Vand og vuggede atter ind i Dagligstuen, fulgt af Løjtnanten, der aldeles perpleks spekulerede over, om Skatten nu endelig var hans, eller om den først yderligere skulde belejres.

Da hørtes Vognrullen gennem Fortets Port, Torben kom styrtende ind og meldte:

„Der er Gudhjælpemig Far og Rasmus Ræv.“

Som lettet i Vejret ved Staalfjedres Kraft stod Hr. og Fru Longwood foran deres Stole.

„Torben, tag ikke Guds Navn forfængelig i den Forbindelse! Thomas, vi kører straks. Maa jeg bede om min Vogn, Løjtnant Iversen!“

„Selvfølgelig, Mrs. Longwood, selvfølgelig. — Det vil sige, kunde jeg ikke nægte mig hjemme for de to Herrer?“ Iversen var aldeles forfjamsket.

„De er allerede paa Trapperne,“ meldte Torben henne ved Døren. „Far har nok faaet en god Frokost.“ Han lo og lavede Grimasser til Nelly.

„Løjtnant Iversen!“ Fru Longwoods Kødmasser bævede i Takt med hendes Stemme. „Dette er mere end pinligt! — Vil De lade spænde for. — Saa længe, indtil Vognen holder for Trappen, trækker jeg mig tilbage til Deres Spisestue. Maaske du, Torben, vil opholde dig med din Kusine i Haveanlægget; jeg ønsker ikke, hun skal være i Stue sammen med de to — Herrer.“

Den søgrønne Fløjelsryg gled værdigt gennem Spisestudøren, samtidig med at de Thal og Prokuratoren viste sig paa Platformen udenfor.

* * *

Steen havde tilbragt Formiddagen paa Diamond Hill for at tage Ejendommen i behørig Øjesyn, inden forskellige Dokumenter imellem de to Fremtidskompagnoner blev underskrevet. Inspektionen afsluttedes med en Frokost, der havde forskaffet Sarah stærke Lovord og de to Mænd endel overflødig Spiritus indenfor Vestene. Saa havde de besluttet at gæste Vennen Iversen.

Uheldigvis for den Longwoodske Familie var dens Retrætelinie i Øjeblikket afbrudt, idet Negerkusken havde trukket de Isabellafarvede til Smeden for at faa lagt nye Sko under Hovene.

„Presentation er formodentlig overflødig," bemærkede Iversen med et mat Forsøg paa at anslaa en gemytlig Tone Ingen vidste bedre end han, at Konsul Longwoods Foragt for Prokuratoren fuldt ud stod paa Højde med hans Had til de Thal. — „Værsgod at tage Plads. — En Whisky og Vand maaske?"

De Thal og Købmanden vekslede et stift Buk, hvorpaa Plantageejeren straks indledede en Samtale med Præsten. Men Rasmus Ræv skyldte ikke Longwood Penge, derimod Tak for sidst for lange Tiders iskold Afvisning og slet skjult Foragt.

„Goddag, Konsul." Han tvang den Anden til et Haandtryk. „Glæder mig altid at møde Dem,

naar Termometret er passeret de tredve Grader. — Jeg ta'r en Cigar, Iversen."

„Naar Termometret — —? Jeg forstaar ikke ganske! — — Longwood sad ret op og ned i Stolen og strøg Kindskægget med kampberedt Mine.

„De virker saa dejlig afkølende, hahaha! — Hvad Iversen? — De kan tro, jeg glæder mig til den Whisky." Iversen skyndte sig ud af Stuen, glad over at kunne forlade Kampladsen for en Stund. „Hvad Macnolly? — De ser ogsaa ud, som om De trængte til at give Spiritus'ens Djævel en Tjans. Har De faaet stuvede Græshopper til Frokost? — Hahaha! — Hvad var det, *vi* fik, de Thal? — Den Sarah, hvad hun kan lave for en Carrysauce! Det er en Skam, De ikke var med, Mr. Longwood. Men hvor er Deres elskværdige Frue?"

Rasmus Ræv lod de røde Øjenbryn danse op og ned ad den skraa Pande og skævede frydefuldt Stuen rundt. Hans Mellemstadium af Fuldskab gav sig helst Udslag gennem Perfidi og Ondskabsfuldhed; og her var jo frit Slag. De Thal havde det paa en noget anden Maade; han svulmede af en Værdighed, der var af udpræget mimoseagtig Natur.

„Min Svigerinde har formodentlig ikke hørt, at jeg er her. Eller hvorledes skal jeg forklare

mig, at hun forlader denne Stue samtidig med, at jeg kommer herind?"

Han betragtede Longwood med stive Øjne og sad ligesom Konsulen ret op og ned i Stolen.

„Mrs. Longwood var noget træt — —," kom det sagtmodig fra Fader Macnolly.

„Min Hustru forbeholder sig — ligesom jeg — den absolute Bestemmelsesfrihed med Hensyn til, hvem hun ønsker at være i Stue med. Og jeg frabeder mig enhver Kritik af hendes Beslutninger i saa Henseende."

„Vi er nok ikke i Kridthuset hos Familien, hvad de Thal?" Steen lagde Hænderne om det ene Knæ og halede Benet godt tilvejrs over det andet.

„En de Thal kan nok undvære Familien Longwoods Selskab." Plantageejeren rejste sig værdigt og stillede sig med Ryggen til Stuen i den aabne Dør.

„Men daarligt Familien Longwoods Penge," riposterede Købmanden.

„Hvad er det, de Thal? — Kan De ikke undvære Konsulens Penge?" Steen drejede Hovedet, overvældet af Forbavselse, mod den svære Mand i Døren. „Hvad er den af?"

„Mr. Longwood svæver i en beklagelig Uvidenhed om Forholdene, min kære Steen." De Thal vendte sig og skred atter ind i Stuen.

„Maaske De vil aftale med den ærede Herre, naar vores Mellemværende kan blive ordnet."

Han slog ud med Haanden saa overlegent, som drejede det sig om at klare en Urtekræmmerregning.

I dette Øjeblik kom Iversen ind i Stuen, fulgt af Smidt, der bar en Bakke fuld af Drikkevarer.

„Værs'god, Deherrer — Whisky og Sodavand. — Mr. Longwood, en let Blanding maaske?"

Hr. Longwood havde rejst sig, rød i Kammen, og bevægede sig med faste Skridt mod Spisestuedøren:

„Jeg ønsker ikke at tale om Forretninger undtagen i mit Kontor. Dér har De før kunnet finde mig, naar De trængte til at *faa* Penge. Skulde det usandsynlige ske, at De for en Gangs Skyld skulde ønske at tilbagebetale noget af Deres Gæld, saa maa jeg bede Dem ulejlige Dem samme Sted hen."

„Deres ildelugtende Bod er just ikke et af de Steder, jeg ynder at komme. Maaske vil min juridiske Konsulent, Lawyer Steen, bringe Dem Pengene imorgen."

„Hvadbehager? — Imorgen?" Købmanden var saa lammet af Forbavselse, at han standsede med Haanden paa Dørgrebet. Derfor slap han ikke for Rasmus Rævs Replik:

„Naa, jeg vil heller ikke paastaa, at grøn

Sæbe, Portoricokaffe og Negertobak er min Yndlingsparfume. Jeg sendte jo helst min Mulat med den Slat Penge — var det ikke et Par og tyve Tusind Dollars? — Men det er vel sikrest, jeg gennemgaar Regnskaberne; man kan jo aldrig vide — —"

Longwood forsvandt, Spisestuedøren knaldede i bag ham.

Steen vred sin Krop i Stolen af Grin, rejste sig saa og dansede hen ad Gulvet, spjættende ud med Benene som en steppende Negerkomiker.

„Føj, føj, Gentlemen!" manede Præsten.

„Kære Prokurator — husk, det er mine Gæster, mine Frokostgæster — — —" Iversen var fortvivlet over Situationen. „Endelig ikke støjende — de gaar jo straks. Kom og tag en Whisky, de Thal — Steen — —" Dermed fór han ud af Døren, for Negerkusken slog Knald med Pisken fra Landauerens Buk; det galdt om hurtigst at følge Familien Longwood til Vogns, men hvor var Nelly og Torben?

Iversen fandt dem paa Bænken bag Skorstenslysthuset. De laa paa Knæ med Hænderne paa hinandens Skuldre og vuggede frem og tilbage i Takt til en Cake-walk Melodi, som Torben fløjtede; akkurat paa den Maade, Børn kalder at „save Brænde" — saadan en lille

uskyldig Leg, som en Fætter og en Kusine kan tillade sig.

Lidt efter svingede de Isabellafarvede ud af Porten. I Landaueren sad Familien Longwood og Fader Macnolly; ved Siden af den travede Monkey med Torben paa sin Ryg.

Iversen steg atter op ad Trappen, mismodig i Hu og stærkt svedende. Den Frokost var bleven komplet ødelagt. Havde han blot turdet vise den Sjuft Steen Døren. Men Fortchefen var jo heller ikke sluppet helt udenom Rævesaksen, og endnu var han ikke gamle Longwoods Svigersøn. — Men i Aften efter Middagen paa „Mon Bijou“ — —

I Dagligstuen havde Smidt dækket til Eftermiddagslhombre. Der faldt svære Beter og tømtes mange bredfyldte Glas.

OTTENDE KAPITEL.

Præstegaardsidyl.

En Maaned gik, og Forholdene paa Diamond Hill var i den Tid undergaaet en væsentlig Forandring. Rasmus Steens Penge havde virket som en Indsprøjtning af frisk Blod i et hensygnende Legeme, hans kraftige og hensynsløse Haand holdt Drivhjulet i Sving og Maskineriet igang.

Der blev arbejdet. Femogtyve Marknegre foruden Ejendommens faste Besætning mødte hver Morgen ved Solopgang og sled i det Dagen lang. Allerede laa den store Sukkermark Vest for Højen renset for Ukrudt, mens Marken mod Nord Dag for Dag antog et mere kultiveret Udseende, delvis pløjet, delvis beplantet. Hvis der nu faldt Regn, havde Diamond Hill atter Udsigt til en god Høst — tohundrede, ja maaske trehundrede Fade Sukker. Med rimelige Priser paa Markedet betød det en Opgangsperiode med be-

gyndende Velstand i smilende Fremtidsperspektiv.

Dog Smil faldt der ikke mange af paa den Plantage; i det mindste ikke fra Ejeren.

Da hans første Glæde over Kompagniskabet med den kontante Prokurator var forduftet, da Triumfen over Longwood var bleven nydt i tilstrækkelig Grad, vaagnede Plantageejeren en skønne Dag til Erkendelse af, at hans egen Person egentlig ikke talte med mere. Han kunde trampe om i Gaard og Hus, skændes med Sarah, tordne mod Samuel og jage Torben ud af et Vindu; men naar han bevægede sig udenfor denne ret begrænsede Indflydelsessfære, mærkede han det tomme Rum omkring sig.

Danielsen var altid klar over, hvor Negerstyrken skulde sættes i Arbejde, og der kunde ingen begrundet Indvending gøres mod den Plan, han fulgte — undtagen netop at Planen var Rasmus Steens og ikke Ejerens. Hver Lørdag kom Prokuratoren rullende i sin amerikanske Enspænder, medbringende det nødvendige Antal Dollars og Cents i en Sejldugspose. — Negrenes Ugeløn, som han egenhændig udbetalte. Skatter, Assurance, Indkøb af Foderstoffer, Istandsættelse af Sukkermølle og Kogehus — alt den Slags afgjordes egenmægtigt af den energiske Jyde. Der var paa Diamond Hill Plads nok, men aldeles

ikke Brug for de Thal. Om det saa var Sarahs Husholdningspenge — tyve Dollars om Ugen — flød de med aldrig svigtende Regelmæssighed ud af den Sejldugspose, som Plantageejerens Fingre kløede efter at dykke ned i, men som altid ubarmhjertigt snøredes sammen med et sort Støvlebaand, uden at et eneste Pengestykke fandt Vej ned i de Thals tomme Lommer. Hans eneste aktive Deltagelse i Forretningsledelsen bestod i hver Mandag Eftermiddag at sætte sit Navn under Ugeregnskabet i Folio mærket „Diamond Hill" oppe paa Steens Kontor. Det var under store, uhyggeligt voksende Tal, han anbragte sit Navn. Hvordan det egentlig forholdt sig med disse Tals Vækst eller med disse mange nøjagtigt opførte Enkeltposter, det formaaede hans omtaagede Hjerne ikke at fatte. Saa meget mindre som al hans Tænkning kresede om det Spørgsmaal, hvordan han selv skulde kunne bjærge sig lidt Kontant til strengt private Fornødenheder.

„Steen," — jamrede han en Dag — „dette er sgu meget godt altsammen. Bedriften gaar, som den skal, og faar vi blot fem Tommer Regn, saa er Høsten sikret. — Men hvor bliver jeg selv af i alt det? Jeg siger, hvad bliver der til mig?"

„Til Dem, de Thal? Hvad der bliver til Dem?"

„Ja, for Pokker. Jeg er jo ude af Spillet, Steen. Jeg har jo hverken til Cigarer eller til Drikkevarer. — Penge, Lommepenge, Steen, det er dog ogsaa en Post for en Gentleman."

„Jeg kan sgu ikke strække mig videre, de Thal." Steen lukkede for Ugeregnskabet og trak Skuldrene ivejret. „Tænk, hvad der flyder af Summer ud af min Kasse til Fordel for Diamond Hill!"

„Jamen, hvad faar *jeg* ud af det, Steen? — Der flyder jo aldrig en Dollar ned i *min* Lomme."

„Kære Ven, De har det præcis som Lensgreverne hjemme, naar de bliver sat under Administration. — Der bliver altid knebet paa Lommepengene. Men Ejendommen stiger i Værdi — Ejendommen, de Thal, den gamle Familieplantage, tænk paa den!"

„Fanden ivold — naar jeg skal sidde med tør Mund saalænge, det staar paa."

„Tænk paa Torben. Han bliver Velhaver, de Thal. Et Hundrede og femogtyve Tusind er han værd i Øjeblikket — det saa' jeg i den gamle Kvækers Bøger. Og naar han saa ovenikøbet overtager Diamond Hill gældfri efter sin Fader — —"

De Thal sad lidt og gloede paa Rasmus Rævs spidse Næse og plirrende Øjne; saa steg Blodet

ham op i Panden, og han huggede Hænderne i Stolearmene:

„Gør De Nar af mig, Steen? — Vil De drive med mig, hvad? — — Den fordømte Hvalp! — Er det Meningen, jeg skal sidde med tør Mund for at fede Plantagen til den Dreng? — Hvad, Steen, vil De gøre mig spilrasende?"

„Tag den med Ro, kære Ven, tag den med Ro, for der er ikke noget at gøre ved den Ting. Er der vel? — Ærgerligt maa det være at gaa omkring med tomme Lommer, naar man véd, der ligger op mod en halv Million danske Kroner i en solid Pengekasse, og som man kunde faa Tag i, hvis ens egen Søn ikke sad paa Laaget af Kassen."

„En halv Million!" stønnede de Thal.

„Godt anbragt ovenikøbet. — Der var sidste Aar over ni Tusind Dollars i Rente. — Tænk, de Thal: over syv Hundrede halvtres blanke Dollarstykker om Maaneden — dødsikre Penge, om der saa ikke falder ti Linier Regn Aaret rundt."

De Thal sad og virrede med Hovedet; Tallene overvældede ham.

„Og de Penge har de stjaalet fra mig, Steen! Stjaalet dem ud af min Lomme og stukket dem i Torbens!"

„Drømmer De aldrig, at den Dreng er død?“ spurgte Steen lidt efter.

„Naa — næ ikke jeg, men Sarah har drømt det flere Gange. — Jeg drømmer altid om de mest forbandede Ubehageligheder, og den Slags Drømme gaar gærne i Opfyldelse.“

„Men Sarahs Drømme tror De ikke paa, hvad de Thal?“ Prokuratoren strakte Kroppen og stillede sig ved Vinduet. „Vilde De nu blive meget bedrøvet, hvis en skønne Dag et Par sorte Rade kom slæbende med Drengen — mausertodt, hvad de Thal?“

De Thal stirrede paa Steens Ryg, rystede paa Hovedet og sukkede:

„Ved den Levende, Steen, det vilde lette! — — — Naar jeg skal sige min ærlige Mening — og Gud forlade mig det, Steen — jeg vilde føle det som en Lettelse.“

Prokuratoren vendte sig om og fastholdt Plantageejerens svømmende Øjne med sit kolde Blik:

„Den Dreng spærrer Dem Vejen til syv hundrede halvtres Dollars *om Maaneden*. Han spærrer Dem Vejen til at leve som Gentleman, de Thal.“

„Hvad kan det nytte at tale om det, Steen,“ Han rejste sig og stavrede op og ned i Værelset. „Men jeg sætter, at Longwood døde, og jeg

blev Drengens Formynder. — Saa kunde der vel skæres en Ende, hvad?"

„De bliver Fanden, bliver De. — Næ, saa træder Gouvernementet til. Overformynderen i Christiansted skal det nok være. — De er spændt ud, de Thal. Sjoflet er De og sjoflet bliver De. — — En nydelig Stilling at være en rig Søns fattige Far — hans fattige *Arving!*" Steen slog sin skrattende Latter op. Saa nappede han fast i en af Plantageejerens Knapper. „Men hvad nytter det, at Sarah *drømmer*, de Thal? Man *drømmer* sig ikke til en halv Million danske Kroner. Brænd det ind i Hjernen, Højstærede!"

* * *

Midt hen ad Gaden skridtede den dovne, gamle Hoppe, ludende med Hovedet; bag ved i Kaleschen sad de Thal sammensunken, sløv; Tømmerne hang slappe i hans Haand. Ikke saa meget som en Tidollarslap havde han formaaet at vriste ud af den Slyngel, Steen. Ikke ti usle Dollars til at købe Cigarer og Whisky for. Og imorges maatte han lave sin Cock-tail til med Rom — ung, væmmelig, ram Rom af den Slags, som Negrene drikker. Aldrig havde han følt sig saa lusefattig.

Sælge en af de fede Stude eller et Par Køer?

Jamen, han havde jo skrevet under paa ikke at foretage nogensomhelst Transaktion, der kunde forringe Besætningen eller Gaardens Værdi. Og selv om han alligevel gjorde det, saa blev den naturligvis ligestraks opdaget, for Jamse-Peter var der jo.

Det var næsten den værste Krænkelse, der endnu var bleven tilføjet de Thal, at maatte taale den Bandit af en Negerkrøbling paa sin Ejendom. Ligefra den Dag, Generalfuldmagten til Steen var bleven underskrevet, havde Jamse-Peter holdt til paa Diamond Hill. Hver Morgen slæbte han sig fra Frederiksted til Plantagen paa sine Slidetræ, hver Aften vendte han tilbage til Hytten i Steens Have. Dagen lang krøb han omkring snart i Markerne, snart dukkende frem fra Udhusene, hvor han forresten vistnok ofte tilbragte Natten.

Ved Maaltiderne stillede han udenfor Køkkenet; han sagde ikke noget, tiggede ikke, som han ellers havde for Skik, men Sarah var saa angst for den sorte Krøbling, at hun sendte Samuel ud til ham med Mad hver evige Dag.

De Thal, som ellers ikke var bange af sig, havde kun én Gang fra Toppen af Stentrappen ladet sin Røst rulle Forbandelser tværs over Gaarden mod Jamse-Peter, da han en Morgen paa alle fire sled sig gennem Porten ind paa

Plantagens Enemærker. Sarah havde hjulpet til med slemme Skældsord fra et Vindu, og endelig havde Danielsen fra Ryggen af sin magre Kleppert med Ridepisken truet ad den Sorte, der tavs og med Kæmpenæverne ned ad sine opsvulmede Jamsben tog imod Skældsord, Forbandelser og Trudsler.

Men næste Dag laa seks af Sarahs bedste Liggehøner halshuggede i Hønseburet, og da Plantageejeren kørte ud, knækkede den ene halvt gennemsavede Vognstang, saa han nær havde brækket Halsen ned ad den stejle Vej. Hvad Danielsen angaar, da savnede han om Morgenen sine Yndlingsklæder, det tærnede Sæt, samt Korkhatten; det havde altsammen ligget paa Stolen ved Siden af hans Seng. Den gamle Neger, Hannibal, opdagede til Gengæld et Fugleskræmsel langt ude i Sukkermarkens yderste Ende, og det var just klædt i Forvalterens Skrud.

Efter den Dag hang Jamse Peter over Diamond Hill som et Husspøgelse, frygtet, hadet, men uantastet.

De Thal sank mere og mere sammen i Vognen under alle de krænkende Minders Tyngde. Hellere hænge sig i et Kvægtøjr i den store Jernkrog under Hall'ens Loft end fortsætte denne fornedrende, glædeløse Tilværelse. Læste han ikke Haan og Spot i Vennernes Øjne? Om det

saa var Laskesoen, behandlede hun ham med Foragt. — Nægtede hun ikke i Morges at laane ham fem Dollars af Husholdningspengene? Og Maden var snavs — men Sarah stak naturligvis selv Pengene i Lommen. Og Gud véd, hvad hun egentlig var værd, den skidne Kvadron — — hvad mon hun havde lagt op til sig og Ungerne i alle de Aar?

Pludselig rankede han sig i Vejret, trykkede Hatten tilrette paa Hovedet og strammede Tømmerne. Foran ham, tværs over Gaden, red Torben paa sin sorte „Monkey". Saddel og Hovedtøj skinnede gult og nyt; elegant udhalet var Drengen i en smart, kakhibrun Sportsdragt. Ridestokken med Sølvhaandtaget stak under hans venstre Arm, i Mundvigen dinglede en Cigaret — —

Nu standsede han Pasgængeren under Hjørnehusets Altan og svingede med Straahatten op mod den unge Apotekerfrue, der lænede sig ud over Rækværket og smilede ned til den ungdommelige Rytter. Saa fik baade hun og Drengen Øje paa Faderen i Vognen. Torben sporede Monkey frem, Apotekerkonen forsvandt ind ad Altandøren.

De Thal trampede arrigt i Vognens Bund, greb saa Pisken og lod Snerten hvine ned over Hoppens Ryg. Blodet pressede ham over Pan-

den, mens Vognen svingede under Dyrets opskræmte Iltrav.

„Den Satans Hvalp! — Skammer han sig over sin egen Far? — Ikke saa meget som at hilse, gjorde han! — Flot og velklædt, med Penge i Lommen, naturligvis — Flaben! — Og her sidder jeg, hans Far — Stodderen!"

De Thals Tanker arbejdede vildt: „Lusen i Rævesaksen," sagde han pludselig højt — „Lusen i Rævesaksen! — Hahaha!" Men det var ikke det groteske Billede af en Lus og en Rævesaks, der kaldte Latteren frem. Øjnene svømmede i Vredestaarer.

Saa stod pludselig det Billede for hans Sjæl — to Negre, der kom slæbende med Torbens Lig; Rasmus Steens skrattende Stemme skar i hans Øren: „man *drømmer* sig ikke til en halv Million. — Brænd det ind i Hjernen, Højstærede."

De Thal blev med Et klar over, at Vognen holdt stille. Havde han snakket højt med sig selv? Fuld var han jo ikke endnu. — Han skulede til begge Sider og opdagede saa, at Fader Macnolly kom gaaende imod ham med sin hvide Bomuldsparaply over Hovedet og den bredskyggede Filthat i Haanden.

„Hallo, de Thal! — Hvad holder De dér efter? Er det mig, De vil besøge?"

„Hvad? — Jo, ja — naturligvis.“

Han fandt pludselig ud af, at Vognen var standset udenfor Præstens Havegitter, og at den pukkelryggede, sorte Stalddreng holdt Hoppen i Bidslet.

* * *

Af en beskeden, katolsk Præst at være, boede Fader Macnolly særdeles respektabelt; hans Hus laa midt i sin egen Have mellem Vej og Strand, og der var fritliggende Udhuse baade til Køkken, Hestestald og Haveneger.

Skal man passe at hytte sig baade for Jordskælv og Orkaner, kan der ikke bygges luftigt og let som i de Tropeegne, der ligger udenfor slige Naturfænomeners Belte. En letbygget, ostindisk „Bungalow“, hvis spinkle, gennembrudte Konstruktion synes at svæve højt i Luften paa de slanke Murstenssøjler, vilde i Vestindien kun falde i Selvmorderes Smag. Solid, Dobbeltstens Murværk med svær Kampsætning forneden, det er Idealet. Og saa helst enetages Huse med stærke Skodder til at skrue hermetisk for, saaledes at Orkanens vanvittige Hvirvelsus aldrig kan finde et Hul at sætte Kloen i; for saa ryger Taget over i Naboens Have.

Alt, hvad der kan udtænkes af Friluftslethed i Arkitekturen, ofres paa Verandaen; for Herre-

gud, selv om den flaas fra Façaden, saa kan den da altid stilles paa Plads igen. Takket være saadant Ræsonnement smykkedes Præstevillaen af en luftig Tilbygning, der var nok saa bred som selve Huset og mandshøjt hævet over Grunden. I et Hjørne af denne Trækonstruktion stod mellem to af Halvtagets Støtter noget, der lignede et kæmpemæssigt Flueskab, sammentømret af Rammer, mellem hvilke var spændt Traadvæv med Masker saa fine, at end ikke den mindste Myg kunde slippe igennem. Indenfor var Plads til en Straastol og et lille Bord, og herind flygtede Fader Macnolly de Aftener, da Luften var stille og Maanen hang fuld over Havet; for saa sværmede Moskitoer i skystore Skarer, sultne efter Menneskeblod!

„Sæt Dem ned, de Thal, der staar Cigarer i Flueskabet; og naar Marie kommer med Drikkevarer, send hende saa ind til mig. Jeg tager et Bad."

Plantageejeren strakte sig i en Straastol, saa lang som en Chaiselongue. Han havde fri Udsigt gennem Forhavens Lund af Kokuspalmer til en Strimmel Strand og til det dybtblaa, duvende Hav, svagt riflet af den lette Passatbrise. Paa Sandet dernede stod Fader Macnollys Sænkekøls-Sejlbaad paa sin flade Bund; et Par barbe-

nede, brune Drenge sprang ind og ud over Rælingen.

Frem over Verandaen gled Marie med Negerindernes langsomme, slæbende Skridt.

„How'die, Mas-ter!"

Hun anbragte en stor Flaske Øl og et Par Glas foran de Thal, mens hun smaafniste med undseligt bortvendt Ansigt.

Marie — hendes Navn udtaltes „Meraje" — hørte til den Negertype, der lige har naaet at faa saa stor en Sjat hvidt Blod i Kroppen, at der er bleven rettet lidt paa Sabelbenene, mildnet en Smule paa Næsens Fladhed og Mundens dyriske Svulmen. Hun ejede den mørktstøbte Broncestatues dybe Grundtone, men der laa et gyldenbrunt Skær over Kinder, Bryst og ned langs Ryggens Midterlinie.

De Thal betragtede hende med Kendermine:

„Hvor gammel er du, Marie?"

„Femten Aar, Mas-ter."

Hun viste to Rækker pragtfulde, elfenbensblanke Tænder og betragtede med Interesse sine brune Haandflader afvekslende.

„Gaa ind til Fader Macnolly, Marie, han tager sig et Bad."

„Yes, Mas-ter."

Marie bevægede sig smiskende og smaafnisende ind over Verandaen, tøvende i Gangen og

med udspilede Fingre, saaledes som Gorillaens nærmeste Efterkommere *maa* bevæge sig, inden de helt faar rystet Urtilværelsens Skriden hen over dybe Skoves usikre Bund og evige Griben for sig efter solide Grene helt rystet ud af Sind og Skind.

De Thal sukkede dybt — saa dejligt som den Præst havde det! Altid fuldt op af unge Kvinder at tage til; hele Menigheden var Leverandør! Og saa giftede han dem bort paa passende Vis, naar Tidens Fylde var inde. Kineserkokken i Kogehuset var benaadet med én Forhenværende, Havenegeren Sam med en anden; om et Aarstid kom formodentlig Turen til den Pukkelryggede i Staldpavillonen.

Naa ja, der var ogsaa en Tid, da de Thal som livsglad Ungkarl paa Diamond Hill kunde vælge, hvem han vilde — hele Øen over var der vel ikke En, som havde sagt nej. Og han valgte, lidt for hidsigt endda, altfor hyppigt maaske. — Aa Herregud, nu sad han dér med Laskesoen! — Hidsigheden var det jo heller ikke mere stort bevendt med. Han gav saamænd gerne Afkald paa alt det for blot halvtres Dollars om Maaneden i Lommepenge — netop den Sum, han havde at raade over i Torbens Alder —

„Naa de Thal, hvordan smager Øllet? — Et nyt Mærke, fra Flensborg; det skal konkurrere

med Jeres danske Carlsberg.“ Fader Macnolly klaprede ud paa Trætøfler fra Soveværelset, overmægtig stor at skue i den lange, nubrede Badekaabe. „Det smager nok saa godt.“ Saa anbragte han Hænderne for Munden og raabte ned til Drengene paa Stranden: „Hej! — I dér — Jim og den anden — kan I lade Baaden være, I Orangotang'er!“

Han satte sig og drak et Glas Øl.

„Her er rigeligt med kulørte Unger,“ henkastede de Thal.

„Alt for mange. — Og jeg kan ikke rigtig hitte Rede i dem, Navnene og den Slags.“ Marie kom ind med Sokker og brune Hjemmesko. Hun satte sig paa Hug foran Præsten og klædte Fødderne paa. — „Marie, hent en Flaske Carlsberg fra Brønden. — Saa skal De smage Forskellen, de Thal. — Og saa spørger du Mikky, hvad han har til Middag, Marie.“

„Yes, father.“

„Er det mig, De vil ha' til Middag, Macnolly? — Gud velsigne Dem for det!“

„Uden Ansvar, de Thal, husk det. — Den Kinamand ryger Opium, har jeg opdaget, og sommetider ødelægger han Maden for mig. — Jeg sendte Drengene ud imorges for at fange Frøer. — Frølaar indbagt i Jamsdejg — umh, de Thal! — Naar de er godt lavet til, at sige.

— — Men om Fyrene nu har været heldige og fanget nogle — —? Vi spiser her ude, ikke sandt? Og jeg faar Lov til at sidde i denne hersens hvide Kappe; den er saa gudsvelsignet kølig, naar man ingenting har under."

Mikky Kinamand havde ikke ødelagt Maden; Middagen var fortrinlig, endda det var Fastedag: en glohed Skildpaddesuppe, hvis stærke Em fyldte Næserne med sælsom Blandingsduft af salt Hav og fin Gammelrom; en *boules de grenouilles*, gennem hvis skørtbagte Jamsboller Tænderne knasede for at naa ind til det vagtelfine, mandelhvide Frøkød; en Postei hvis Indmad bestod af fintplukket Krabbekød, blandet med smaathakkede Løg, godt pebret ind. Og dertil svær, vellagret *petit Bourgogne*, en Julegave fra Fru Longwood; Kassens tre sidste Flasker.

Da saa Marie bragte den sorte Kaffe og en Flaske af den berømte St. Domingo Rom, som John Flippers Fader engang fandt tolv Dusin af ved at opbryde et gammelt, raaddent Kældergulv, der nok havde ligget urørt det meste af et Hundred Aar — da lænede Plantageejeren sig frem i Stolen og rakte Fader Macnolly sin stærktrystende Haand:

„Tak for det, Macnolly. — Da vi mødtes,

havde jeg halvvejs tænkt paa at køre hjem og hænge mig, men saa havde jeg ikke faaet denne Middag."

„Det havde De ikke, de Thal, det havde De — neppe." Præsten heldte et Par Draaber Rom paa Fladen af sin Haand, gned dem godt ud med Pegefingeren og snusede Duften i sig. — „Hvis De, som jeg, havde faaet et Kig bag det Forhæng, der dølger Livets store Gaader, saa vilde De vide, at Selvmord er Tilværelsens største Dumhed. — — Deres Cigar ryger skævt, de Thal. Den er friskrullet, og jeg lagde Mærke til, De tændte den ikke med Omhu. — — Hvorfor vilde De hænge Dem?"

„Se paa min Eksistens, Macnolly; har jeg Glæde af Livet? — Ingen Penge — ingen Udsigt til Bedring. Og nu er jeg i Kløerne paa Rasmus Steen — med Hud og Haar, Macnolly. — — Jeg er kommet til det, at jeg af og til ønsker min Dreng Torben død — mit eget, kødelige Afkom — ægtefødte Afkom, Macnolly — ham ønsker jeg død."

De Thal lagde sig tilbage i Stolen, tørrede Panden og skuede sorgfyldt ud i Mørket, der lukkede Verandaen inde. Kun hen over Strandkanten lyste et svagt fosforagtigt Skær. Af og til strøg en Flagermus i lydløs Zigzagflugt ind

mod Lampen og ud igen, dæmpede Aareslag lød fra Havet.

„Man kan ønske sin Søn død ud fra mange Motiver, de Thal. Man kan ønske ham død for at spare ham Livets Modgang og Sorger, Synd og Fordærv. — Jeg har kendt en hæderlig Mand, der ud fra saadanne Betragtninger slog sin Søn ihjel, gav ham en hurtigdræbende Gift. — Jeg fik hans Bekendelse i Skriftestolen, saa min Mund er lukket. Men han gjorde det."

„Fik han Syndsforladelse for det?"

„Han fik den, for han angrede ærligt."

„Bare jeg var Katolik, Macnolly — men nu er det nok for sent."

„Det er aldrig for sent at søge Sandheden, de Thal. — Søge Sandheden og sone Synden, det er dér, vi skal hen, min Ven. — Skub Deres Glas over til mig, saa skal jeg skænke Dem et halvt af Flippers Hundredaarige. Han solgte et Dusin til Gouvernøren forgangen, og véd De, hvad han forlangte?"

„Naa?"

„Femten Dollars Flasken! — Femten Dollars i Guld, og han fik Pengene, de Thal. Nip til den, min gamle Ven, det er Balsam for Maven."

„Og saa kølig den er. Man skulde tro, den havde ligget paa Is."

„Det er Brønden, de Thal. Min Opfindelse. —

Der staar ti Fod Vand i den Brønd femogtyve Fod under Jordens Overflade. Marie faar hver Morgen Besked om at fire et Antal Flasker derned — de hænger i et Næt og holder Kældertemperatur."

Præsten rejste sig og gik op og ned langs Verandaen med Hænderne paa Ryggen; sommetider slog han et enkelt Skridt ud til Siden, for Gangen var ikke helt sikker. Plantageejeren havde drejet Stolen og strakt Benene fra sig. Han sad med opknappet Flip og pustede med Hænderne paa sin svære Mave.

„Vi er slemme Syndere allesammen, Macnolly. Gud bedre det! — Men at ønske sin Søn, sin ægtefødte og eneste Søn — —"

Præsten standsede foran ham. Han holdt Pegefingeren op til Næsen og huggede med den ud i Luften som en Taktstok, hver Gang et Kraftsted skulde understreges:

„Synden, de Thal, Synden kom ind i Verden med Mennesket. — Og hvorfor kom Synden ind? — Fordi den er nødvendig, de Thal, nødvendig for Menneskets Udvikling. Og Udviklingen, min Ven, Udviklingen er Tilværelsens Formaal. — Synden udvikler Menneskets Aand — gennem Anger og Ruelse. — En Handling, som ikke er befængt med Synd, giver ikke Anledning til Eftertanke og Overvejelse; men Syn-

den, den gør det. — Se nu her, de Thal — Kvinder og Drik, det er de Løbegrave, som Satan anlægger til Angreb paa *min* Sjæl. De kan have andre, de Thal, andre Angrebspunkter — —"

„Næ, jeg har ikke, Macnolly," opponerede Plantageejeren med en sørgmodig Dinglen med Hovedet. „Det passer lige — — —"

„Det er de to Udfaldsporte, Satan benytter, naar han vil slaa sine hvasse Kløer i *min* Sjæl. — Hvor let kunde jeg ikke stænge de Porte. Hvor let kunde jeg ikke omgive min Sjæl med et uigennemtrængeligt Panser, saa ingen Fristelse kom mig nær."

„Hva'? — De kunde Fanden, kunde De, Macnolly!"

„Jeg kunde lade Doktor Svendsen berøve mig min Mandoms Kraft — han gør det for tyve Dollars, jeg har spurgt ham. — For tyve Dollars og en ringe Pine kunde jeg stænge den Udfaldsport. Og hvis jeg aflagde Ed paa aldrig at drikke Spiritus, saa var ogsaa den Løbegrav stoppet."

„Æ — ja — hvis De holdt den, Macnolly. — Eden mener jeg."

„Føj, føj, de Thal! — Føj, min gamle Ven! — En Præst, en katolsk Præst, holder altid sin Ed."

Han begyndte atter sin Vandring op og ned og nikkede af og til energisk ad sine egne Tanker. Marie kom ud fra Spisestuen for at fjerne Kaffeanretningen paa sin Bakke. Macnolly betragtede hende opmærksomt. Hun skottede forlegen til Siden og fnisede.

„Whisky, father?“

„Ja. Og Apollinaris fra Brønden. — Og den Flaske dér passer du godt paa, Marie. Du laaser den inde i Bedepulten, husk det.“

„Yes, father.“

Saa gik hun. Præsten satte sig og skar Enden af en Cigar.

„Maalet er Udvikling, de Thal, og Midlet er Synden. — De store Sandheder, min Ven, er det ikke Alle givet at skue. Det er heller ikke altid, jeg har dem for Øje. — Der er mange Veje til Sandheds Erkendelse, Bourgogne er en af dem.“

„Æ — hva'? — Hvad var det, De sagde, Macnolly?“ De Thal vendte sig mod ham og glippede med de tunge Øjenlaag. „Bourgogne?“

„Intet er mærkeligere at studere end Materiens Forhold til Aandens Væsen, de Thal. Jeg fristes, min gamle Ven, jeg fristes ofte til at opstille den Hypotese, at Materie og Aand ingen Væsensforskel ejer.“

„Æ — saa — —?“

„Tag Havet og Skyerne i Luften, de Thal. — Skyen er et Stykke Hav, et forflygtiget Stykke Hav. — Tag Blomsten og dens Duft, min gamle Ven: Blomsten forflygtiges gennem sin Duft. Aanden er maaske — jeg siger *maaske* — Materiens Forflygtigelse."

De Thal spændte Fingrene om Panden og trak Vejret dybt. Præsten lænede sig tilbage og nikkede langsomt og højtideligt. Marie stillede Whisky og Apollinaris paa Bordet.

„Der er Tanker saa store, de Thal, at de er vanskelige at fastholde."

„Ja, det ved Gud! — Jeg tager et Glas, Macnolly. Man bliver saa tør i Halsen af at spekulere."

„Whisky, den kalder paa Materiens Krav, de Thal. Den aabner Døren for det Spekulative i Mennesket. Whisky er Skotternes Yndlingsdrik. — Øl giver Tanketyngde, vækker Trangen til at gaa i Dybden, tumle med enkelte, abstrakte Idéer — dér har De Germanen, de Thal. Men Champagne, den har Bud efter Erotiken. — Tør Champagne — — De var ikke hos Apotekerens i Forgaars. Han gav en tør Champagne, min gamle Ven, en tør Champagne af Mærket *Montico* — den var iset, tænk Dem det, han havde *iset* den herlige Vin! — Jeg siger Dem, de Thal, ingen Vin i Verden — i Universet —

maa holde mere end Kældertemperatur. — — Hvad staar du dér efter, Marie?"

„Mig gaa iseng, Fader?"

„Iseng?" Præsten stirrede længe paa hende i Tavshed. Hun vrikkede og drejede sig og saa' snart paa den ene Haand, snart paa den anden i overvældende Generthed, samtidig med at Munden efterhaanden spilede sig ud i et uhyre Smil. Saa vendte Macnolly sig mod sin Gæst. „De Thal, min kære Ven, jeg vil lukke Djævelen ind!"

„Hvad vil De?" Den svære Mand saa sig skræmt omkring og heftede sine uforstaaende Øjne paa Præsten.

„Jeg vil kæmpe med Fristeren." Macnollys Ansigt var præget af Energi og Strenghed. „Marie, tænd i Dagligstuen og tag den Gule paa. — Bring Deres Glas ind og Cigarerne, de Thal; jeg tager Resten."

De to Mænd flyttede ind i Dagligstuen, et beskedent Rum med et Stueorgel og Stole langs Væggene. Over Orglet hang en langhalset Banjo og et Par spanske Tamburiner. Præsten gav sig til at stemme Instrumentet.

„De slaar Takten," sagde han og rakte de Thal en Tamburin. „Saadan med Fingrene. De trommer — bum, bummelum — bum — — — bum, bummelum — bum. Den spanske Rytme,

forstaar De. — Hun har lært det af Bess, Mikkys Kone."

„Hvad har hun lært?"

„Flamengo. — Bess gør det bedre, men hun er for tyk."

Ind ad Døren gled Marie. Hun havde snoet et gult Tørklæde om Krushaaret og havde forresten ikke andet paa end en kort, gul Chemise af en Art fileret Bomuldsstof, meget nedringet og uden Ærmer.

„Nu ikke fjollet, Meraje," advarede Præsten, „for saa vanker der!" Hun havde nemlig hængt sig over en Stoleryg i vanvittig Generthed. „Tag Tamburinen og stil dig midt under Lampen."

Macnolly slog Banjoen an og klimprede en spansk Vals, mens han nynnede dertil. De Thal bummelummede paa Trommeskindet, mens Marie rystede sin Tamburin over Hovedet i strakt Arm uden ellers at gøre andre Bevægelser end at spile Munden op og rulle med Øjnene.

Men da begyndte Præsten at slaa i Strengene, saa det havde Skik, og synge dertil med sin kraftige Musketer-Bas. De Thal fulgte efter, saa godt han kunde, med Pølsefingrene paa Tamburinskindet. Marie dansede.

Stadig holdende Tamburinen over Hovedet med højre Haand, strammede hun den gule Chemise bagtil med Venstre. Hun vrikkede, bøjede

og strakte Knæene, alt mens hun langsomt drejede rundt. Hun duvede, og hun bølgede, og hun vuggede i Hofter og med Bryst. Saa flyttede hun sig nogle Tommer frem og atter tilbage, trippende med smaa Klask af de nøgne Fodsaaler mod Gulvet.

Hurtigere og hurtigere tvang Præsten Melodien frem af den langhalsede Banjos Strenge, hurtigere og hurtigere vrikkede Marie, rystede og drejede med Bryst og med Bagdel. Generthedeen var forlængst strøget af hende. Øjnene skinnede gennem de halvtlukkede Laag, Munden stod aaben, og de hvide Tandrækker lyste om det sorte Gab, som var hun rede til et kraftigt Ulvebid. Hun prustede ud af sine svulmende Næsebor, de nøgne Tæer spilede sig fra hinanden, Tommeltaaen stak tilvejrs som i Krampe.

Hun bøjede sig bagover, ganske langsomt, indtil Knæene og Albuerne hvilede paa Gulvet. Dér laa hun saa og bugtede sig som et afhugget Stykke af en Boa Constrictor.

Røde i Ansigterne, svedende og med stirrende Blik fulgte de to Mænd hendes Bevægelser, mens de trakterede Instrumenterne med anspændt Energi. Pludselig holdt Præsten inde, og i samme Nu faldt Negerpigen sammen; hun laa fladt paa Ryggen med Armene ud til Siden. Af og til gik

en krampagtig Skælven gennem det halvnøgne, sortebrune Legeme.

„Det var som Satan!“ udbrød de Thal og tørrede Ansigtet i Skjorteærmet. Tamburinen faldt fra ham ned paa Gulvet med et Klirr. Og mens han tømte Whiskyglasset kom Marie til sig selv. Hun rejste sig fortumlet, skelede hen til Præsten og vaklede ud af Stuen.

„Hvis De vil sove her i Nat, de Thal, saa kan De ligge i Gæsteværelset.“

Han gik ud paa Verandaen, knaldede Hænderne sammen og brølede „Hallo!“ Hvorefter han atter gik ind i Stuen og hængte Banjoen paa Plads.

Macnolly tømte sit Glas og nikkede til Gæsten: „Bess kan tage sig af Dem, de Thal. Mikky har røget Opium, saa han sover. — God Nat, min Ven.“

Lidt efter lød slæbende Skridt op ad Verandatrappen. En chokoladebrun, fyldig Kvinde stod i Døren. Hun gned Øjnene og smilede venligt til Plantageejeren.

Snart faldt der Ro over den katolske Præstebolig i Frederiksted.

NIENDE KAPITEL.

Uvejr.

Barometret var begyndt at falde, og Spændingen hos Plantageejerne hele Øen over steg i Forhold dertil; i tre Maaneder og mere havde det ikke regnet til at fugte et Straa, Sukkermarkerne havde allerede forlængst tabt deres friske, grønne Farve, Rørene stod i Stampe og hang med Toppene. Jorden smuldrede, graa og støvet, og slog Revner under den fortsatte tørre Bagning af en aldrig skysløret Sol; Smaasøerne dampede bort, Bækkene svandt ind til fattige Rendestene.

Men saa hændte det, som sagt, en Lørdag Morgen, at Barometret kravlede nedefter, jævnt og solidt; blot det nu blev til Regn og ikke til Orkan — det er nemlig ikke saadan at forudsige i Vestindien!

Rasmus Steen sad i de Thals Dagligstue paa Diamond Hill. Han havde lettet Sejldugsposen for det meste af dens Indhold, for derpaa at

laase den ned i Kassen under Bagsædet paa sin amerikanske Boggievogn. Nu sad han sammen med Plantageejeren og saa' ud over Gaarden, mens Sarah i Spisestuen rystede Cock-tail til Herrerne.

„Det kan ikke slaa fejl denne Gang, Steen. Kan De se, hvor Atmosfæren bliver tyk? Det bliver til fem Linier og til seks med."

„Hvis det da ikke bliver til Lamperøg, de Thal." Prokuratoren bed Enden af en Cigar og spyttede den ud i Gaarden. Han saa' gnaven ud og skulede til den skæggede Mand i Stolen ved Siden af sig — „Der er ingen Held ved Dem, de Thal."

„Naa — hvad — hvordan det?"

„Lige siden jeg gik ind med Dem til dette hersens Plantagevæsen, har jeg haft Uheld. — To Fallitter paa St. Thomas, og saa den Slyngel Brown, der stak af til Portorico forrige Uge. Han skyldte mig tolv Hundrede Dollars. — — Der er ingen Held ved Dem, de Thal."

„Jamen, jeg kan vel ikke gøre for, at Brown snyder Dem, hvad Steen? — Vær nu da ikke urimelig!"

„Det siger jeg heller ikke," vrissede Steen og pattede arrigt paa Cigaren. — „En bringer Held, en Anden er der forbandet, svinagtigt Uheld ved."

Sarah kom ind med Cock-tail'en.

„Please, Gentlemen. — Det bliver Regn, Lawyer Steen, meget stor Regn, please."

Hun satte sig i en Stol op ad Væggen og sukkede. Herrerne drak i Tavshed.

„Stor Regn gi'r stor Høst, Mr. Lawyer," begyndte hun igen. „Og stor Høst gi'r store Penge."

„Der er lang Vej hjem, inden Puddersukkeret kommer i Urtekræmmerens Skuffe. En lang Vej og en Helvedes dyr Vej for den, der betaler Gildet. — Og hvis der ingen Høst bliver, hvad saa, Mrs. Sarah? — Hvad saa, de Thal?"

„Oh — my gracious!"

„Snak, Steen — ingen Høst — —!"

„Det er maaske et Fænomen, De aldrig har oplevet før, Højstærede?" snærrede Steen. — „Og hvad tror De, Plantagen er værd, hvis den bliver solgt ved Tvangsauktion efter en daarlig Høst? — Hvad, Mrs. Sarah? — Hvis der bliver til Dækning af første Prioritet, saa er det vel nap og knap."

„Hvad vil det sige, Steen? — Er det da ikke Meningen, vi skal drive Plantagen sammen? Saa kan der vel ikke blive Tale om at sælge. — De har jo selv sat Kontrakten op."

„Kontrakten, den kender jeg, de Thal. Og den lyder paa: saalænge mine Pengeforhold til-

lader det, ikke længere. Og mine egne Pengeforhold, dem kender jeg nok bedre, end De kender Deres!"

„Vil De knibe ud, Steen? — Er det dér, De vil hen?"

„Oh, Mr. Lawyer!" kom det ængsteligt fra Sarah, der lettede sig i Stolen. Hun saa', hvorledes Vreden kogte de Thals Pande rød, og at han klemte om Stolearmene med Hænderne, saa Knoerne stod hvide.

„Det kan ikke nytte noget, De skaber Dem arrig, de Thal. Det bider ikke paa mig, Højstærede!" Steen saa bistert paa ham og glippede med Øjnene. „Det er en skidt Ejendom, denne her. Der er ingen Kraft i Jorden; den har ikke faaet Gødning de sidste fem Aar. Jeg har sgu ikke isinde at grave alle mine Penge ned i Deres Sukkermarker — —"

„Naa, saa De kniber ud," kom det atter trangbrystet fra de Thal.

„De kan sagtens klare Dem, de Thal, hvis det gaar skidt. — Jeg gaar ud fra, at Longwood, den gamle Kvæker, køber Plantagen til Torben. Og hvad Fanden, den rige Dreng maa vel holde sin Far paa Aftægt; han kan da ikke lade Dem komme paa Fattiggaarden — —"

„Satan!" brølede de Thal, slog i Stolen og rejste sig. „Gid Fanden havde Dem!"

Saa stavrede han ud af Stuen og smækkede Døren i med et Brag.

„Oh, Mr. Steen, don't — —“ Sarah lettede sig i Sædet med forskrækket Ansigt og dirrende Barm. Men Rasmus Ræv lod sig ikke forbløffe:

„Dem bliver der vist ikke meget til, Sarah, til Dem og Deres Unger. Drengen jager Dem ud, gør han, og hvor ta'r De saa hen? — Han har Tusind Dollars om Maaneden, Sarah. Tusind Dollars, som skulde være de Thals — —“

„Jamen — nu alle de Penge *er* Torbens — — Hvad skal stakkels Sarah gøre?“ klynkede hun.

„Og som *kunde* blive de Thals, Sarah!“

„De kunde blive? — Kunde de, hvad?“ Hun spilede Øjnene op.

„Ja, hvis Drengen døde. — Hvis Drengen dør, saa arver hans Fader Pengene. Hundrede og femogtyve Tusind Dollars, det er de Thals Penge, *hvis Drengen dør*. — Saa kunde han gifte sig med Dem, Sarah, og gøre Jeres Børn legitime; og saa kunde de igen arve Pengene efter den Gamle. Og Deres ældste Dreng, Sarah, han kunde sidde her paa Diamond Hill *som Plantageejer*. — Han kunde blive Plantageejer de Thal til Diamond Hill, Sarah. Er der Plads til den Tanke i Deres Hjerne, hvad?“

Han tog Øjnene fra hende og lænede sig tilbage i Stolen.

Inde fra Spisestuen lød Plantageejerens tunge, usikre Skridt, et Glas klirrede. Sarah sad stille og stirrede frem for sig, mens hendes svære Underkæbe arbejdede op og ned, som om hun tyggede.

„Hvis han falde overbord," sagde hun saa med halvhøj Stemme.

Steen rettede sig i Stolen med et Ryk:

„Hvad vil det sige? Falde overbord? — Skal han da rejse?"

„Mr. Longwood, han sende den Dreng til Danmark næste Maaned, Mr. Steen. Det Torben sagde denne Morgen. Og saa — hvis han falde overbord i det store Hav — —"

„Er De gal? Er De splittergal, Sarah?" Prokuratorens Stemme hvæsede af Raseri. „Har De nogensinde hørt, at et Menneske faldt overbord — naar han da *skulde* falde overbord? — Skal han rejse? — Om en Maaned?"

„Det han sagde, Mr. Steen."

„Sarah!" Stemmen sank til en hæs Hvisken, og han stirrede Kvindemennesket ind i Øjnene, som vilde han hypnotisere hende. „Husk, hvad jeg siger, og lad det staa nagelfast i Hjernekisten: hvis den Dreng rejser, saa kan De gaa paa Fattiggaarden, Sarah. Paa Fattiggaarden

med Unger og det hele. — Hvis den Dreng rejser, Sarah, saa lukker jeg for Pengekassen, svup! — Færdig!"

„Oh God, Mr. Steen!"

„Men hvis de Thal arver sin Søn, Sarah, jeg siger: hvis han *arver Torben,* saa skal De blive Mrs. de Thal, og det har De Lawyer Steens Ord for." Han bøjede sig mod hende: „Brænd det ind i Hjernen, Sarah!" Derpaa rejste han sig langsomt, lænede sig ud ad Vinduet og raabte:

„Samuel! — Spænd fra igen, Samuel, for nu begynder det at regne."

* * *

Hele Formiddagen havde store, hvidtlysende Bomuldsskyer hængt ganske stille oppe under den blaa Himmel. Ved Middagstid begyndte de at brede sig, at gro. Og nedenunder dem skød andre Skyer frem, graalige og frynsede. De kom nok sejlende med deres egen Vind, for lavt over Jorden stod Luften stille, sitrende og kvælende hed. Hen paa Eftermiddagen svandt Solen helt bort; som et hvidligt Laag hang tætte Skymasser under Himmelhvælvet, og Vinden tog paa at suse. Mørke Skygger trak hen over Landet fra Sydost, Havet kammede sig op med hvide

Skumrande over blygraa Bølger. Som fejet op af en Kæmpekost røg Støvet fra Landevejen ud over Markerne, mens Skylagene stadig tættere og lavere mørknede Himlen.

Med angstfulde Skrig strøg Fuglene ind under Træernes Bladtække; fra Græsmarkerne lød Kvægets skræmte Brølen; Negrene løb under høje Raab mod Hytter og Udhuse for skyndsomst at søge Dækning mod det kommende Uvejr.

En ensom Sky, sortere end alle de øvrige og rammet ind af brungraa Rande, kom langsomt sejlende fra Højderne bag Apple-Grove. Ud fra Skyen skød som Himmelsalut blaahvide Lyn med Knitren og Skrald. Og hvor den kom frem, sprang Sluserne op, Vandet styrtede ud over Jorden.

Det var ikke Regn, det var Plask og Styrt af Vandmasser. I et Nu var Landevejene forvandlet til flødegule, tyktflydende Strømme; hvert Træ, hver Busk nejede sig under Tyngden af pjaskende Væde, hvert Blad sendte Regnsprøjt, fra hver Stilk skød en Vandstraale. —

I Dagligstuen paa Diamond Hill sad Rasmus Steen krøbet sammen i en Stol længst fra Vinduerne. Skodderne var lukket tæt i, og der var næsten natmørkt i Værelset. Men Lynene lyste

op, og de vældige Tordenskrald fik Væggene til at dirre.

Steen var bange for Lyn og Torden; han sad med lukkede Øjne, lyttede til Styrtregnens Plasken mod Husets flade Murstenstag og hørte Vandet buldre gennem Rørene, der mundede ud i Cisternens Bund dybt nede i Husets Fundament. Prokuratoren rystede af Angst og Uhygge; men saa dukkede den Tanke op i ham: mon Torben er ude i det Vejr? Mon han er redet fra Apple-Grove? Og sæt et Lyn slog ham af Hesten. — For saa var Rasmus Steen med det samme en rig Mand. Stod der maaske ikke i Kontrakten, at saa længe Kompagniskabet med de Thal varede, skulde alt, hvad denne tjente eller arvede eller paa anden Maade kom i Besiddelse af, deles lige mellem ham og Lawyer Rasmus Steen? Det stod der, men — —

Et knitrende, blaahvidt Lyn og et Kæmpeskrald fik Steen til at springe op fra Stolen. — Det slog ned, tænkte han og løb ud af Stuen. I Hall'ens aabne Dør sad de Thal med Albuerne mod Knæene og Hovedet støttet til Haandfladerne. Regnen piskede mod Stentrappe og Tærskel og sprøjtede Vand over hans hvide Sko og Bukser. Steen betragtede den ubevægelige Skikkelse et Øjeblik og trak sig saa ind i Dagligstuen igen. Rasmus Ræv fik pludselig en Følelse

af, at med den Mand derude skulde han fare læmpeligt frem — han kunde vist ikke taale mere moralsk og materiel Belastning lige i Øjeblikket.

Saa drev han ind i Spisestuen. Dér sad Sarah paa en Stol midt for den store Skænk, og rundt om Kvinden trængte sig hendes Afkom. Det mindste Barn havde hun paa Skødet, trallede dæmpet for at visse det isøvn, nu og da brydende af for at berolige de ældre efter et særlig oprivende Skrald:

„Ikke bange, Polly darling, ikke græde, Freddy dear! — Saa, saa, saa — det fæle Vejr snart gaa over. Saa, saa, my little honey — —"

„Sikken et Vejr," sagde Steen og satte sig paa Bordkanten — „og farligt nok for dem, der er ude i det."

„Oh megoe, Lawyer Steen, Regn gi'r Feber; vaade Klæder gi'r slemme Feber."

„Jeg talte toogtyve Lyn i et Minut, Sarah, toogtyve — — Og de slaar ned, mange af dem da."

„Oh, saa vist, saa vist! De slaa ned og dræbe. Og Hest kan blive sky; det allerværst for dem, der rider."

„Naar plejer han at komme fra Skolen, Sarah?"

„Han plejer være her en halv Time allerede.

— Saa, saa — Mamas lille darling. — Og nu det straks er mørk Aften."

„De skal se, han er bleven paa Apple-Grove."

Sarahs Ansigt prægedes af Bekymring, men det klarede hurtigt op paany:

„De bare vente, Lawyer Steen. Sarah véd mer end en Maade at koge *sweet potatoes* paa. — Vorherre god Mand, Lawyer Steen, ikke han la'r stakkels Sarah gaa paa Fattiggaard med fire uskyldige Babies.

— — Rest you quiet, little Johnny,
in thy mother's lap, my honey —

sang hun og viskede en Taare af Kind, mens hun vuggede den uskyldigste af Flokken i sit brede Skød.

Rasmus Steen nikkede, han følte sig beroliget. Saa gik han til Skænken og blandede sig et stort Glas Rom og Vand — Nerverne trængte til lidt Mikstur; de var alligevel ikke saa solide som i gamle Dage.

De Thal rokkede sammensunken i sin Stol tæt foran den aabne Dør — en udsat Stilling, naar et tropisk Uvejr raser over Ens Hoved og slænger Hundrede Nævfulde Lyn ned over Hus og Gaard. Men de Thal sad netop og haabede paa, at en elektrisk Udladning vilde jage gen-

nem hans Krop og slaa ham ned, akkurat som Dødsdommen bliver eksekveret over Mordere i Sing-Sing Fængslet i New York.

De Thal var færdig, det følte han selv, slap og slatten moralsk og fysisk. Alting sivede ud af ham, Dampkedlen var læk, Maskineriet virkede ikke længer. Det var just hans egen Sammenligning mellem sig selv og Kedlerne ovre i Kogehuset, og han kom i Tanker om det, dengang han i rasende Vrede mod Steen havde forladt Stuen. Neppe havde han smækket Døren i bag sig, før Ophidselsen var borte. Og der var ingen Mulighed for at stramme sig op paany. — Akkurat som hans gamle Dampkedel havde det: inden han fik hedet den op, var det meste af Vandet lækket ud. Der var lige nok til, at Trykmaaleren viste Spænding — sprut røg Dampen ud af Ventilen, og saa var der ikke Kraft til at dreje et eneste Hjul — —

Aa Herregud, at han var kommet dertil! Var det da ikke til at blive rasende over at have den Sjuft Steen siddende i Ens egen Stue og lade sig haane af ham? Lade sig sjofle af den Bandit, som spekulerede i Drengens Død. — Ens egen, ægtefødte Drengs Død! For det var han nu aldeles klar over, at hele Spekulationen var bygget paa, at Torben skulde dø. Ganske vist, Steen risikerede ikke stort ved at sætte Diamond

Hill i Drift; for selv om Ejendommen kom til Tvangsauktion, saa var den da altid de udlagte Penge værd. Men det var jo ingen Forretning for en Mand, der er vant til at faa baade tredve og fyrre Procent af Pengene ved at laane dem ud til Negre og kulørte Smaafolk.

Saa drejede det sig altsaa kun om Torbens Død. — Men hvor kunde Prokuratoren dog regne paa — blot med nogen Sandsynlighed — at en rask, fjortenaars Dreng skulde gaa hen og dø? — Af sig selv, da!

De Thal løftede Ansigtet fra Hænderne og saa' ud. Det var Aften nu og rugende sort. Men hver Øjeblik lyste Lynene op, som var det blendklar Dag. Og med Et stod Forstaaelsen stemplet i hans Sjæl; han vidste, hvad der vilde ske — hvad der *skulde* ske.

Han rankede sig lidt i Stolen og strøg det lange Skæg — der faldt Ro over hans oprevne Sind. Stod *det* skrevet i Skæbnens Bog, hvem kunde saa slette det?

Men Ingen skulde nogensinde kunne sætte en Plet paa Plantageejer de Thal; den Gentlemans Hænder var rene!

Bag hans Ryg listede Sarah om; hun tændte Lampetterne paa begge Sider af Døren.

„Mr. Steen, han blive til Middag," sagde hun;

„det slemme Vejr, Mr. de Thal — sæt han blev ganske vaad."

„Selvfølgelig spiser han her, Sarah." Stemmen var sagtmodig og blød. „Men Vin, Sarah? Vi har ingen Vin at byde ham paa, ikke engang en Flaske Whisky. Jeg har aldrig før her paa Diamond Hill budt mine Gæster Rom og Vand til Maden."

„Oh, Mr. de Thal — stakkels Sarah, hun lede, hun lede mellem mange, mange Flasker i den mørke Kælder. Og tænk, hvad Sarah finder: en Flaske Madeira, støvet og gammel. Aa, som Sarah blev glad."

„Hm!" brummede han og rejste sig. Den Historie kendte han godt nok — den ene, gamle, støvede Flaske som Sarah altid fandt, naar det passede hende. „Hm! — Og giv os saa en Guavabitter inden Bordet."

. . .

Uvejret var trukket bort, nu satte det Kursen mod Frederiksted. — Aftenen var stille, men gennem det begsorte Mørke strømmede Regnen stadig plaskende ned.

I Spisestuen, med Ryggen mod Skænken, nød Plantageejeren sin Middag med god Appetit. Rasmus Steen sad ved hans Side. Kartoffel-

suppe, Hønseragout og Risbudding, pisket op med Fløde, var den Menu, Sarah bød paa. Maden smagte udmærket, den gamle Madeira duftede fornemt i Glassene, og i de to Mænds Sind herskede den Tryghed, som solidt baserede Fremtidsforhaabninger afføder.

Ved Bordets anden og udækkede Ende havde Sarah anbragt sig; ret op og ned i Stolen sad hun med de foldede Hænder paa deres naturlige Hvilested, Maven.

Saa langt var hun naaet ad Ærens stejle Vej, at hun dog sad tilbords med sin Herre og Mester. Ganske vist deltog hun ikke aktivt i Maaltiderne, men hun bænkede sig — mellem Serveringerne.

Sarah skuede bagud gennem de svundne Aar, og hun spekulerede paa, hvad Fremtiden bar i sit Skød. Hun mindedes sig selv som en fjortenaars Kokkepigemedhjælperske. Dengang var det smaat bevendt med Rangen; men hun avancerede dog, takket være et Par veldrejede Lægge og andre Attraktioner. Hun naaede frem til en Husholderskes Værdighed, dengang Fru Mary de Thal bares til Graven, og hun hævdede siden Stillingen som Plantageejerens officielle Trøsterinde.

Den Løbebane havde ikke altid været Dans paa Roser, Gud bedre det! Men aldrig havde

Sarah tabt det store Maal af Syne: hendes endelige Ophøjelse til en hvid Mands legitime Ægtehalvdel. Og nu havde hun Lawyer Steens Ord for, at det *kunde* ske, hvis — — — Hun skulde altsaa virkelig naa op til Højsædet, sidde mellem Mand og ærligt Afkom, delende Maden ud som Husets Herskerinde, hvis — —

Sarah lod sin knyttede højre Haand falde mod Bordpladen. Underkæben arbejdede haardt, som knasede hun Hasselnødder — — —

„Er du døv, Sarah?“ De Thal dunkede i Bordet. „Hvad er det, du sidder og mumler om? — Lad os faa Kaffen ind.“

„Mrs. Sarah drømmer,“ kom det skrattende fra Steen. Det gav et Sæt i Plantageejeren.

Sarah rejste sig, men blev staaende og lyttede: en Hest travede tværs over Gaarden — Monkeys Hovslag, det var ikke til at tage fejl af. Og nu hørtes Torbens Raab efter Samuel, Negerdrengens plaskende Løb gennem Regnen.

Et Øjeblik efter larmede det ude i Hall'en, Spisestudøren reves op, paa Tærskelen stod Torben.

Drengen saa' ud, som var han halet op af et Vandhul. Hans hvide Flonelsdragt klæbede overalt til Kroppen, den røde Farve fra Slipset flød ham ned over Skjortebrystet. Han sled den

pjaskvaade Straahat fra Panden og raabte gennem Stuen:

„Dolly Janes Hus er brændt! — Det var Lynet, og hun blev ramt!“ Han standsede stakaandet, mens Faderen og Rasmus Steen ilsomt rejste sig fra Stolene: „Giv mig et Glas Vand, Sarah!“

Han gik hen mod Bordet:

„Hun kan ikke røre sig, og Fader Macnolly kommer kørende med hende herop.“

„Gracious!“ udbrød Sarah. „Her til Diamond Hill med saadan En —“

„Er Huset brændt?“ Steen gik ivrigt hen til Drengen. „Brændt Rub og Stub, hvad?“

„Rub og Stub og Stalden med. — Giv mig det Glas Vand! — Fader Macnolly og jeg kom forbi, da det skete.“ Torbens Øjne skinnede, og han sank ned paa den Stol, Sarah lige havde forladt. — „Jeg er saa træt. — Kom dog med lidt Vand, Sarah. — Vi saa' hende ligge tværs over Dørtærskelen ud til Verandaen; der var Ild i Taget og Dinah stod og trak i Dolly Jane og kunde ikke flytte hende; men saa kom vi — —“

Han skyllede et Glas Vand i sig og satte det fra sig med en Haand, der rystede stærkt.

„Sikken Svineheld, at jeg fik den Police fornyet.“ Steen stod med Hænderne i Lommerne og blinkede tilfreds. Saa saa han pludselig op-

mærksomt paa Torbens Ansigt: „Fryser, du, hvad? — Jeg synes, du ryster over hele Kroppen.“

„Ja, men nu skal jeg ogsaa ind og skifte.“ Torben lo nervøst. „Kan hun ligge i det blaa Værelse, hvad Far?“

„Oh, Mr. de Thal — —!“ Sarah slog Hænderne sammen og sendte Øjnene mod Loftet. „Saadan En!“

„Sludder Sarah! — Gør istand derinde, ligestraks! — Og du, Torben, tag tørt paa. Du er jo vaad lige ind til Skindet.“

De Thal fulgte Drengen med Øjnene, indtil han havde forladt Stuen; derpaa rettede han Blikket mod Prokuratoren, der trak paa Skuldrene og vendte ham Ryggen.

Lidt efter hørtes Vognrullen, begge skyndte sig ud.

Regnen var hørt op, og Skyerne havde skubbet sig lidt fra hverandre. En Stump Maane kastede sit matte Lys over den vaade Gaardsplads og over de to hvide Indkørselssøjler, gennem hvilke Pizarro trak Præstens Vogn.

Kaleschen var slaaet ned, og Fader Macnolly selv stod oprejst bag Sædet. Paa det laa Dolly Jane tilsyneladende aldeles livløs, mens Dinah paa Knæ foran søgte at støtte Moderens Legeme og forhindre det i at glide ned. Vandet drev

fra dem alle tre. Dolly Jane laa med det hvide Ansigt lige ivejret, Øjnene var spilet op, Munden stod halvaaben.

* * *

Fra den store, flisebelagte Hall løb en bred Gang, der tvedelte den vestlige Ende af Huset. Fire Værelser førte ud til denne Korridor, to med Vinduer til Haven og to — det var Torbens — til Gaarden. Saa endte Gangen i et femte Værelse, der var smalt og langt, og som dannede Enden af Bygningen med Vinduer til tre Sider; det blaa Gæsteværelse.

Der var slet ingen Antydning af blaa Farve derinde, for Vægge og Loft var hvidkalkede. Navnet hidrørte fra, at hele den Fløj af Huset var omklamret af en mægtig og frodig Ranke, som det meste af Aaret rundt bar utallige dybtblaa Klokkeblomster, hængende i store Klaser. Om Dagen, og navnlig naar Solen skød Straalerne skraat ind fra Vest, laa det hele Rum badet i en blaaviolet Farvetone, der fik et underligt brudt og mystisk Skær fra Rankens tætte, gulgrønne Bladmasser.

Til daglig stod Værelset ubenyttet hen. To gamle og skrøbelige Sengesteder husede det og endel andet værkbruddent Møblement. Men Ingen

holdt af at sove der; dels myldrede alle Slags vingede og krybende Insekter ind og ud gennem Vinduerne, takket være den hundredaarige Ranke, dels gik der vage Rygter om Spøgeri i det forfaldne Rum.

Men det var mere end godt nok til Dolly Jane og hendes Datter, mente Sarah; derhen blev da ogsaa Staklen baaret og anbragt paa en Seng. Der sendtes Bud til Forvalter Danielsens Maggie; den drivvaade og stadig sanseløse Kvinde blev afklædt, tørret og iført noget af Sarahs Nattøj.

Det viste sig, at Dolly Jane var bleven haardt medtaget af Lynnedslaget: hendes højre Side var lam og ganske følelsesløs. Og tværs over det svære, blaasorte Haar tegnede sig en kridhvid Stribe. Hun laa paa Ryggen i Sengen med vidtopspilede Øjne og med et sært forvredet Udtryk i Ansigtet, thi venstre Mundvig trak sig opefter i et forklaret Smil, mens den højre Del af Munden hang ned som paa en tragisk Maske.

Paa et vaklevorent lille Træbord mellem de to Senge stod en svagtlysende Petroleumslampe; den kastede vældige Skygger af de tre Kvinder tværs over Gulv og Vægge. Allevegne skrattede og sang Faarekyllinger og andre lyssky Insekter. Trangt og pibende løftede og sænkede sig Dolly

Janes svære Bryst; af og til boblede det om hendes Mund.

„Hun dør, Maggie. Det hun gør ganske bestemt," erklærede Sarah. „Og se dér den hvide Stribe! — Véd Maggie, hvad den betyder? — Det Fanden slog med Fingeren, Maggie!"

„Oh, Mrs. Sarah! — Oh Lord!" Maggie saa' sig skræmt om i det uhyggelige Værelse. „De ikke sige saadan noget, Mrs. Sarah!"

„Sarah véd, hvad Sarah siger. — Det Fandens Finger, Maggie. Fanden var i Lynet! — Oh megoe til Syndens Barn, den stakkels Dolly Jane! Hun fare lige lukt i Helvede. — Du gnide hendes Fodsaaler, Maggie."

Ude i Gangen hørtes tunge Skridt; Fader Macnolly lukkede sig ind.

„Hvordan gaar det?"

Sarah strakte begge Haandflader ivejret og rystede paa Hovedet.

„Jeg kører til Byen og siger Besked til Doktor Svendsen. — Pas hende godt, Sarah. — Naa, og dér er Maggie. Gaa Jeres Vej begge to. Vent udenfor, til jeg kalder."

Fader Macnolly stod lænet over Sengen. Han holdt Lampen tæt hen til Dolly Janes Ansigt og strøg Haanden over de stirrende Øjne; ikke en Trækning var at spore. Han lyttede til hendes

Aandedræt og stillede derefter Lampen tilbage paa Bordet.

Præsten pudsede sin Næse og tørrede Øjnene i Lommetørklædet, rystede sørgmodigt paa Hovedet og fiskede en brun Rosenkrans samt et sort Trækrusifiks op af sin dybe Frakkelomme. Korset lagde han paa Dolly Janes Bryst, hvorpaa han faldt paa Knæ ved Siden af Sengen med Rosenkransen mellem de foldede Hænder og bad.

Længe og inderligt og med halvhøj Stemme bad Fader Macnolly, mens Panden hvilede mod Sengekanten. Langsomt gled Rosenkransens brune Kugler mellem hans Fingre. Saa sukkede han dybt og rejste sig. Og da Præsten atter fjernede Krusifikset fra Dolly Janes Bryst, opdagede han, at hendes Øjne var lukkede og at Smilet havde forladt den venstre Mundvig.

Han nikkede, slog Kors for sig og gik langsomt ud af Værelset.

Fra Spisestuen lød et højt Latterudbrud, det var Torbens Stemme. Fader Macnolly gik derind.

Ved Bordet sad Drengen og Dinah. Torben havde faaet tørt Tøj paa; han sad tilbagelænet i sin Stol, skænkede Vand fra en Lerkande og drak Glas paa Glas. Ved Siden af ham sad

Dinah, iført en af hans rødstribede Silkesovedragter. Hun huggede i sig fra en Skaal Hønseragout og morede sig umaadeligt over Kammeratens ustandselige Talestrøm.

Præsten standsede forbavset indenfor Døren og betragtede de to. Hvordan var det, den Dreng saa' ud: rødskjoldede Kinder og blanke Øjne. Haaret krøllede vildt og uredt om hans Hoved. Han snakkede og sludrede om Kat og om Kis, om Kusine Nelly — —

„Hold Mund, Torben!" kommanderede Præsten og satte Hælen haardt i Gulvet.

„Jeg holder Mund, og du holder ogsaa Mund, Dinah — ellers kommer le Brigadier Fautcoulasse avec son grande epée. Hahaha! Og Fader Macnolly, han holder af Dolly, og jeg holder af Nelly — —" saa slubrede han Vandet i sig og smed Glasset hen ad Bordet med et højt Latterudbrud.

Præsten rev Døren til Dagligstuen op:

„De Thal," kaldte han højt. „Kom her ind, de Thal. — Den Dreng er jo syg; han har Feber."

Plantageejeren trampede hastigt ind; hans Ansigt blussede af Drik:

„Vil du gaa iseng! — vil du ligestraks gaa iseng, Torben," larmede han. „Skal jeg være din Barnepige?"

Drengen rejste sig leende og rakte Haanden ud efter Dinah. Saa blev han pludselig ligbleg, Smilet svandt fra hans Ansigt.

„Aa, hvor jeg fryser," hviskede han og vaklede hen imod Døren. „Aa, Fader Macnolly — —"

Præsten lagde sin Arm om Drengens Skulder og gik med ham ud af Stuen. I Døren ind til Dagligstuen stod de Thal med blussende Ansigt og dumme Øjne; bag ham skimtedes Steens Ræveprofil.

Men Dinah blev siddende ubekymret i Torbens rødstribede Pajamas. Hun skubbede Hønseragout'en bort og skovlede en mægtig Portion Risbudding over paa sin Tallerken.

* * *

Saa blev det Nat.

En stille, maaneløs, fugtigfrisk Nat efter Uvejr og Regnstyrt. Himlens sortblaa Fløjelstæppe straalede i Stjerneillumination. En let Damp løftede sig over Marker og Enge, hang over Skove og Haver. I det rugende Mørke istemte de mange Millioner usynlige Smaavæsner deres Takkesymfoni til Skaberens Pris for overstaaet Uvejrsrædsel og fortsat Fred til Nydelse af Livets mange Glæder. Fra de store Sumpfrøers dybe Brumbas og til Faarekyllingers og Cikaders

skære Diskantstrøg fyldtes Luften med det dæmpede, aldrig bristende Tonekaos, der bærer Natten gennem Nattens Timer.

Paa Toppen af sin brede Høj sov den hvide Plantagebygning, tung og træt; kun gennem de yderste Fløjvinduer spillede et svagt rødtglimmende Lys — mod Vest som mod Øst vaagede menneskelige Væsner.

Paa de to Senge i det blaa Værelse laa Dolly Jane og Dinah, og midt imellem dem sad Maggie paa en Stol ved den lavtbrændende, sure Petroleumslampe og døsede med Albuen mod det vaklevorne Træbord. Af og til sank hun helt sammen, overvældet af Søvn og Træthed, saa rettede hun sig atter skræmt i Vejret, skulede rundt i det mørke, halvtomme, uhyggelige Rum, skuttende sig af Uhygge.

Bag hende strakte Dinah sin drengeslanke Barnekrop i tryg, lydløs Søvn. Den ene krummede Albu dækkede Ansigtet for Lysskæret, paa den anden hvilede Hovedet.

Foran Maggie laa Dolly Jane udstrakt paa Sengens lyse Flade som et Lig paa *lit de parade*. Ubevægelig, som var det hugget i Sten, tegnede sig det lammede, halvt livløse Legemes Linier gennem Natsærkens hvide Dække. Maskestift skuede Ansigtet lige i Vejret med Mundvigen vrænget nedefter i et Udtryk af navnløs Kummer.

Lampen lyste kun sparsomt. Loftet, de hvidkalkede fjernere Vægge, hele den anden Ende af Værelset laa i dybe Skygger, hvorigennem de skoddeløse Vinduer brød Huller, som var de begsorte Lemme. Ligesom sært vredne Arme og Hænder, der ude fra greb ind i det skumle Rum, strakte sig Rankens knortede, afhuggede Grene og strittende Bladstilke.

Det puslede derinde, som holdt travle Smaavæsener Stævne trindt om i den store, mørke Stue. Støvgraa Natsværmere spillede dæmpet Vingeblaffer langs Murene derude, strøg saa gennem de sorte Vindueslemme ind efter Lampelyset, til de tørnede mod en kalket Væg. Langkroppede, vingede Myrer svirrede kresende i den dirrende Luft over Lampeglasset, indtil de faldt paa Gulvet med et Klask. Skyggelette Flagermus jog husvant ud og ind i lydløs Svaleflugt paa Jagt efter Insekter.

Fra det store Mørke udenfor trængte dæmpede, gaadefulde Lyde ind. Og fra Værelset ved Siden af lød løsrevne Ord og Sætninger, klippet over af korte Latterudbrud — Torbens feberdeliristiske Stemme.

Maggie rystede over hele Kroppen af Rædsel. Hvorhen hun vendte sig, skød uhyggelige Skygger op for hendes store, stirrende Øjne; altid fik en ny, sælsom Lyd hende til at dreje Hovedet

i et Ryk. Hun vendte Stolen og holdt Øjnene fæstet paa den trygtsovende Dinah; det Syn skabte ligesom Fred i hendes Sjæl et lille Øjeblik. Men saa røg hun atter rundt med et angstfuldt Spjæt. — Havde ikke Dolly Jane rørt sig? — Laa den Arm saadan paa en Prik som før?

Saa sad Maggie atter med halvaaben Mund og dumme Øjne og gloede paa den ubevægelige Kvinde i Sengen. — Aa, hvor hun dog fortrød det Løfte til Fader Macnolly at vaage herinde den halve Nat. Og sæt nu, Sarah slet ikke kom for at afløse hende. — Tænk, om Klokken lige med Et blev tolv, og *Noget* saa begyndte at dreje paa Dørhaandtaget — eller maaske *Det* plejede at komme lige op gennem Gulvet — Spøgelset som Hannibal, den gamle hvidtottede Neger, havde set saa ofte. Den rytterklædte Planter med Slavepisken i Haanden og Dødningansigtet under den bredskyggede, bløde Hat. Sæt, han stod dér foran Maggie og stirrede paa hende gennem tomme Øjenhuler —

Det raslede i Buskene udenfor Vinduet, en lav Stemme kaldte „Maggie!“

Med et Skrig fór hun op og sprang over i Sengen til Dinah.

„Dinah, Dinah,“ raabte hun, rystende af Angst.

Og Dinah satte sig overende.

„Hvad — hvad er det?“

„Maggie, Maggie!“ lød det atter derude fra. Og i det samme knagede og flaaede det i Ranken. Det var aabenbart, at et Menneske klatrede tilvejrs.

I vild Rædsel og tæt omklamrende hinanden sad de to unge Piger trykket op i Hjørnet af Sengen, afventende at det frygtelige vilde ske — da stod med et Brag Forvalter Danielsen midt paa Gulvet.

„Hvor er du henne, Maggie,“ hviskede han.

„Oh, Lord! — Dem er det, Mr. Danielsen!“ Hun trak Vejret dybt, befriet for sin Angst.

„Ja, gu' er det mig — hvem Satan sku' det els' være?“

Danielsen nærmede sig forsigtigt Lampen. Han havde en snavset blaaprikket Natskjorte paa, der stærkt stumpede foran og et Par Sejldugssko, hvorigennem begge Storetæerne trak Vejret. Det sorte Haar snogede sig i pomadefede Lokker om Panden og de udstaaende Øren. Luften fyldtes med ram Romduft.

Forvalteren strakte Hals over mod Dolly Janes Seng og trak sig et Par Skridt tilbage:

„Er hun død, hvad? — Sig mig det i en Fart!“

„Næ — det tror jeg da ikke.“

„Hvad Fan' ska' det saa til, a' du sitter her og spiller Vaagekone, hva' Maggie? — Vil du

ha', a' jeg ska' ligge og kigge Stjerner hele Natten for mig sæl, hva'?"

Maggie følte sig overlykkelig. Danielsen forekom hende som en Skønhedsaabenbaring fra den daglyse, levende Verden.

„Tag Maggie med, tag mig bare med, Mr. Danielsen," bad hun og hoppede ned fra Sengen. „Som Maggie været bange! — aa, saa bange, Mr. Danielsen."

„Gu' tar jeg dig med, og det li'e med det straks."

Danielsen fik pludselig Øje paa Dinah; han strøg sig under Næsen og satte Overskægget en Antydning tilvejrs.

„Naa, saa dér sidder Dinah. — Ja, undskyld Frøken," han glattede med Hænderne ned ad Natskjorten, „man er ikke i Kjole og Hvidt, men man er jo heller ikke paa Dansebal. — Kom saa, Maggie min Tøs. Saa jumper vi ud a' Lemmen og over i Knasmerokken. — Værsgo', Damerne først."

Maggie skrævede over Vinduskarmen og entrede ned langs Ranken. Danielsen fulgte efter.

Dinah hørte Parrets listende Skridt rundt om Hjørnet. Hun lagde sig atter ned, men kunde ikke sove. Det var jo en hel anden Sag, naar Maggie sad dér og holdt Vagt. Og Lampen var ved at gaa ud.

Dinah krøb ud af Sengen og hen til det lille Bord for at skrue Lampevægen op, men den spruttede blot, der var næsten ingen Petroleum i Beholderen. Et Sted slog et Uhr mange Slag, langsomt og højtideligt. Dinah betragtede sin Moders Ansigt. Det var, ligesom om de dybe Skygger under Øjnene blev større, groede. Munden havde aabnet sig saa vidt, at der skinnede en Stribe Tænder mellem Læberne. Sæt, hun pludselig talte, rejste sig overende og —

Da lød et jamrende Skrig tæt ved, en graadkvalt Hylen saa gennemtrængende og stærk, som kom den fra et menneskeligt Væsen inde i selve det blaa Værelse. Og Stemmen skiftede i Tonefaldet. Snart var det Veraab fra en Kvinde i Vaande, snart græd og hulkede et fortvivlet Barn.

Dinah faldt et Øjeblik tilbage paa Sengen, lammet af Skræk, men sprang saa op igen og lyttede anspændt: nedefra lød en dyb Brummen som fra et stort Rovdyr, efterfulgt af et dumpt Slag mod Tagets Mursten. Straks tav den klagende, grædende Røst.

Dinah løb fra Sengen hen mod Døren. Hun kunde ikke udholde det længere. Vel var hun aldeles klar over, at den jamrende Stemme tilhørte en Kat, og at den dybe Brummen rime-

ligvis hidrørte fra Jamse-Peter, men alligevel — Og saa længtes hun saadan efter Torben!

Hun aabnede Døren og gled sagte hen ad den lange Gang, følende sig for med Hænderne. To Døre passerede hun, men de var altid laasede. Saa drejede hun ind i Hall'en og aabnede Døren lige tilvenstre rundt om Hjørnet.

Hun stod i Torbens Dagligstue, den var mørk, men Dørsprækkens Lysstribe lige over for viste, at Soveværelset var oplyst. Dinah gik derind.

Torbens Seng stod midt for Korridorens Væg. Han laa tværs over Lejet med den ene Arm hængende ned fra Sengekanten. Sovedragten havde han flaaet af sig, Huden var rød, feberhed og tør. En Bunke Tøj, Strømper og Sko laa hobet op foran Servanten. Paa Kommoden stod to glasskærmede, tændte Lys.

Drengen sov, men vendte og drejede sig, som kunde han ikke i nogen Stilling finde Hvile. Af og til snakkede han højt og raabte op. Fader Macnolly var nok i Øjeblikket mest i hans Tanker.

Dinah var huskendt. Mangen en Gang havde hun listet samme Vej fra det blaa Værelse og herind — i Dyd og Ærbarhed, omtrent da; for lille Dinah havde sine Principer! Hun stak de bare Fødder i Torbens Morgensko, dækkede hans

nøgne Krop med et Lagen og bragte saa Orden i Værelset.

Ud af Bukselommerne faldt en Sum af $ 3,35, da Dinah hængte Tøjet over Stoleryggen ved Vinduet. Pengene gemte hun ovenpaa Klædeskabet under en Straahat. Drengens Tegnebog sad endnu i Trøjelommen. Den stak hun bag Servantespejlet, for der laa tre Femdollarssedler i den, og man kunde jo aldrig vide — — Uhret blev forsigtigt trukket op og lagt paa Natbordet.

Hvad skulde hun nu gøre ved Torben?

Som han saa' syg ud, Staklen, og som hans Hud var skoldende hed. Hun lagde Haanden paa hans Pande — den brændte som et varmt Komfur. Og ingen Medicin var at øjne, ingen Febermikstur eller Kininpiller. Al Dinahs let slumrende Moderfølelse vaagnede til Omsorg for den syge Dreng paa Sengen. Hvad skulde hun dog stille op med ham?

Saa rejste Torben sig overende. Han stirrede vildt ud af de vidt aabne Øjne og fægtede med Hænderne:

„Aa, gaa væk — aa, gaa væk! — Hahaha," lo han. „Naar man bare kunde ramme. — Næ, men nu stejler den jo af. — — Faar jeg en Tamarindesquash, Mrs. Stolpe — jeg er saa tørstig — faar jeg?"

Dinah skænkede et stort Glas Vand, som Torben skyllede i sig. Saa satte hun sig paa Sengen og søgte at faa ham trukket i Sovedragten.

„Vær nu sød, Tobby, løft den Arm lidt ivejret — saa, saa —“

„Samuel — træk Monkey frem,“ raabte han. „Jeg vil ride — til Frederiksted,“ kom det hviskende. „Til Frederiksted til Onkel Longwood — —“

„Ja, men saa maa du ha' Trøjen paa først, ikke sandt?“

„Jeg maa ha' Trøjen paa.“

„Og Bukserne med, Tobby. — Du kan da ikke ride uden Bukser, vel? — Saa det andet Ben —“ Hun fik ham efterhaanden lirket i Sovedragten.

„Hahaha,“ lo han. „Nu sidder vi her, Nelly. — Du sidder dér, og saa leger vi Myreleg. — Først skal du — hahaha — uh, mærk saa de kravler.“ Han lagde sig ned og klynkede: „Aa, hvor jeg fryser — aa, hvor det dog er koldt!“

„Lig nu stille, saa skal jeg trække Tæppet op.“

Ved Sengens Fodende laa et tyndt Uldtæppe sammenrullet. Det fik Dinah spredt over Drengen. Han laa ganske stille med lukkede Øjne.

„Jamen, du maa ikke gaa fra mig, Kat. Vi skal jo rejse — vi skal ombord paa Damperen —“

„Vist skal vi ombord paa Damperen. — Saa, nu ligger vi og sover, Tobby."

Hun strakte sig paa Sengen ved Siden af Torben; han puttede sig ind til hende og lagde Hovedet paa hendes Arm. Saa laa de dér, han med lukkede Øjne, mumlende, hviskende i afbrudte Sætninger. Hun strøg hans Haar fra den brændende Pande, kyssede ham paa de rødt blussende Kinder, talte beroligende, tyssede, lullede ham isøvn.

Pludselig satte hun sig overende og lyttede. Der kom Nogen. Tunge, tøffelklaskende Skridt hørtes i Hall'en. Uden at betænke sig sprang Dinah ud og krøb paa alle fire ind under den brede Seng.

Over sig hørte hun Torben slaa i Madrasen, saa det sang i Fjedrene. Saa raabte han:

„Jamse-Peter! — Vil du gaa din Vej, Jamse —"

Laasen skreg og Døren knirkede. Dinah skimtede i Halvmørket en Stump blaa- og hvidstribet Natsærk og et Par vældige brune Fødder, der stak i udslidte himmelblaa Slæbere. De standsede ved Sengens Fodende. Sarah løftede en lille Petroleumslampe, hun bar i Haanden, og betragtede Torben med stor Interesse. Hvorefter Fødderne flyttede sig mod Vinduet, hvor det vaade Tøj hang over Stoleryggen.

Dinah hørte Klæderne blive krænget og vendt

— det klukkede i hende af Fryd over, at Torbens Penge var gemt bort. Der lød et skuffet, arrigt Grynt fra Sarah. Nu stod de uformelige Fødder atter ud for Sengen.

„Dér ligge du, din hvidhaarede —"

„Hahaha," lo Drengen. „Dér pudsede vi hende, Maggie. — Der pudsede vi Laskesoen — skynd dig lidt, Maggie —"

„Naa, saa du pudser mig? — Men nu mig pudse dig, din liderlige, hvidhaarede Dreng. — Nu det bli'r Sarahs Tur. Og du ligge der og raadne op, din — —"

Hun lagde Hænderne paa Sengens Fodende, og Dinah mærkede hvorledes den rystede under Sarahs arrige Greb. Torben laa et Øjeblik stille, saa hviskede han:

„Vi skal sejle, Kat — Vi skal sejle til Danmark — helt alene — —"

„Du skal til Danmark, det du mener! — Men Sarah mener, det bli'r Løgn, det Sarah mener!"

Hun satte Lampen fra sig paa Natbordet, ordnede et og andet, tog saa et af Lysene fra Kommoden og gik sin Vej. Men i Døren vendte hun sig og saa' et Øjeblik paa Torben: „Han hvidhaaret, uterlig Svin!" Saa spyttede hun og forsvandt.

Dinah hørte den yderste Dør blive aabnet og lukket; saa krøb hun frem. Et Øjeblik stod hun

lammet af Forbavselse ved Synet af Sarahs Arrangement: det lille Natbord var flyttet et godt Stykke bort fra Væggen og klods op ad Sengen. Midt paa Bordet var Petroleumslampen bleven anbragt oven paa en Tændstikæske, der endda var stillet paa Ende. Ved det ietteste Skub til Bordet maatte Lampen uvægerlig vælte, og saa var der al Udsigt til, at Petroleumet flød ud og stak Sengen i Brand. Forresten behøvedes ikke engang det for at fremkalde en Katastrofe, thi Lampen stod saa nær op ad det hvide Sengeomhæng, at den nærmeste, nedhængende Fold allerede var begyndt at forkulle og ose.

Dinah tænkte sig lidt om. — Det var ikke værd, hun flyttede Lampen, for saa kunde Laskesoen vide, at Nogen havde været derinde. Hun pustede den ud, lod den saa med et Skub vælte over paa Bordet, hvorfra den trillede ned paa Gulvet og gik i Kvas.

Derpaa lukkede Dinah Døren i Laas og krøb atter op i Sengen til Torben, der nu var faldet i urolig, feberhed Søvn. Men ved det første graa Dagskær var hun atter paa Benene. Torbens Penge samlede hun sammen og knyttede dem ind i et af hans Lommetørklæder, baade de løse Mønter og de tre Femdollarssedler. Derpaa satte hun sig ved Skrivebordet og nedkradsede med stort Besvær et Brev paa fire Linier til Fader

Macnolly i Frederiksted; og da det var besørget, listede hun ind i det blaa Værelse.

Dolly Jane laa nøjagtig i samme Stilling, urokkelig, som var hun vokset sammen med Sengen.

Dinah gik hen til Gavlvinduet og saa' ud. Der nede sad den sorte Kæmpekrøbling med Ryggen op mod Huset og sin skæggede Hage nede paa det lodne Bryst. Han sov snorkende. Hænderne laa udstrakt paa Jorden til begge Sider og med opadvendte Haandflader, som om han sad paa den katolske Kirkes Trappe og tiggede.

Dinah ruskede i Ranken, til Negeren vaagnede:

„Jamse — gaa straks ind til Fader Macnolly med det dér Brev."

„Mig gaa lige straks, Dinah. — Stakkels Missus Dolly, hun meget syg? Mig hente Læge, Dinah?"

„Ja. — Her er en Dollar, og den køber du Kininpiller for paa Apoteket. Og de dér Penge er til dig selv." Hun lod en Dollar og femogtyve Cents falde ned i hans flade Haand. — „Først Brevet, saa Kininen og saa Doktor Svendsen. — Husk nu det altsammen, Jamse."

Jamse-Peter tog imod Brev og Penge, sad endnu et Øjeblik og kiggede paa Dinah med et

Udtryk i Ansigtet som en syg Bjørn, saa kravlede han afsted og tværs over Gaarden paa alle fire.

Dinah lagde sig paa Sengen. Træt var hun og sulten. Trods Dagslys og Støj sov hun sødelig ind. Hovedet hvilede paa højre Arm, den venstre laa skærmende over hendes Ansigt.

Da hun atter vaagnede, summede Fluerne om den døde Dolly Janes Ansigt.

TIENDE KAPITEL.

„Mon Bijou".

Flavius Svendsen, Distriktslæge og Sygehusforstander, var ikke nogen populær Person paa St. Croix. Han lignede nærmest en Kalmuk eller en Tartar, for Huden var gul, Kindbenene udstaaende og Øjnene kineserskæve; men Manden var da ellers pæredansk nok, forsaavidt som han var Søn af gamle Graver Svendsen i Maribo. Der er jo rigtignok dem som paastaar, at der paa den Kant af Landet lever Efterkommere fra de gamle Vender, som ellers boede paa den anden Side Østersøen; og det er vel heller ikke umuligt, at Asiaterpræget tilfældigvis kan slaa ud paa et enkelt Individ selv efter adskillige Aarhundreders Forløb. Hvorom alting er, Læge Svendsen var en sær, lille Mand at se til, skyet og hadet af Folk, saa længe de ikke fejlede noget. Men faldt det ind med alvorlig Sygdom, saa var der ingen Vej uden om „Kalmukken";

han kurerede, hvor Andre havde givet Sagen op. Men det kostede Mønt, Svendsen *vilde* betales; han var rejst til de Sortes Land for at tjene Penge, altsaa — —

Jamse-Peter kravlede ad Frederiksted til, og god Fart skød han henad Vejen, for det galdt jo om at træffe Lægen, inden han forlod sin Bolig. Men da Negeren naaede ud af Croquis'et, saa' han netop den Mand, han søgte, komme hjulende imod sig.

Kalmukken var ikke til at tage fejl af, naar man mødte ham paa en Landevej, for han var den eneste hvide Mand dér paa Øen, som cyklede; desuden bestod hans Paaklædning kun af fire Genstande: Straahat, Normalskjorte, Knæbenklæder og Sejldugssko. Dr. Svendsen tog kun Hensyn til, hvad der var praktisk og billigt. Bag paa Cyklen stod fastspændt en Medicinkasse, foran hang en Taske, indeholdende Accoucheur-Sager. Han lignede nærmest en fattig, farende Haandværksvend.

Jamse-Peter krøb midt ud paa Vejen, løftede begge Armene og satte i med en energisk Jamren:

„Oh, Mister Doktor! — Oh Mister Doktor — —"

Kalmukken sprang af Cyklen, stillede den op ad Kæmpekrøblingens Skulder, tændte sin korte Pibe og spurgte i en rolig og venlig Tone:

„Hvad er det saa, du vil, Mordbrænder, Tyv og Voldtægtsmand?"

„Oh, Mister Doktor — Dolly Jane syg, hun meget syg. Lynet slaaet Dolly Jane i Hoved — —"

„Det véd jeg altsammen. Hun ligger paa Diamond Hill og dør. — Har du ellers noget paa Hjerte, Jamse-Peter?"

„Oh, Mister Doktor — ikke sige dø, ikke sige — —"

„Jeg siger: dør *maaske*. — Hvad kommer det forresten mig ved, sorte Bandit?"

„Oh, Jamse-Peter betale. — Mig betale fem — seks Høns, store, fede. — Mig betale Ænder." Han stak alle ti sorte Fingre ivejret.

„Ja, og dem stjæler du," brummede Kalmukken. „Men hvad kommer det mig ved. — — Jaja da — saa siger vi det." Han snappede atter Cyklen bort fra den Sorte, hoppede adræt i Sadlen og trillede videre mod Diamond Hill. Han var just paa Vej derhen, for Fader Macnolly havde bestilt ham og lovet at betale for Dolly Jane; men det skadede jo ikke at faa en Smule Tilgift fra Krøblingen.

Distriktslægen var i ualmindelig fint Humør, for Morgenluften var frisk og let efter det rensende Uvejr, Landevejen laa støvfri og dugvaad, og saa havde han kapret et Par gode Huse fra

sin Kollega, Strømann-Sørensen, der just var bukket under for et af sine bekendte Fjerding-aarstilfælde, som gjorde ham ukampdygtig mindst tre Uger.

Det var saa tidligt paa Morgenen, at Huset endnu henlaa uberørt efter den bevægede Nat. Sarah uddelte Morgenfoder til sin Børneflok, Plantageejeren havde en halv Time forinden vældet sig ud af Sengen og frisket sig op indvendig med et Glas Rom og Vand — fastere Næringsstoffer følte han ingen Trang til paa den Tid af Dagen. Saa var han gaaet rastløs om i Hus og Gaard, endog helt ned i Haven, hvor han ellers ikke havde sat sine Fødder det sidste Aars Tid. Trampet om, havde han, fra Sted til Sted, fra Værelse til Værelse, undtagen netop derind, hvor han længtes mest efter at komme — i Torbens Sovekammer.

De Thal satte sig, som han saa ofte plejede, naar Bekymringer og Samvittighedsnag overvældede ham, paa Stentrappens øverste Trin i Skygge af Halvtaget. Han støttede sit værkende Hoved i de rystende Hænder, spyttede og lod Tankerne hvirvle indenfor den svedvaade Pande.

Saadan en Nat endnu, saa var han ogsaa færdig!

Ikke det gudskabte Menneske i Verden kunde udholde de Timer, han havde gennemgaaet!

Ligefra det Øjeblik, Plantageejeren lagde Hovedet paa Puden den foregaaende Aften, havde Fanden danset Runddans med ham, og endda havde han passet at fylde sig saadan med Spiritus, at det burde have sikret ham i det mindste seks Timers tryg Søvn.

Men hvem kan sove, naar Fanden selv sidder og rider paa Sengens Fodstykke og griner til En med Øjne som Gløder og to lange Hjørnetænder i Overkæben? Vel havde han taget Rasmus Steens Fjæs paa, Fanden; men det skulde ikke narre de Thal, for Prokuratoren var jo kørt, inden Klokken slog elleve.

De Thal havde først været bange, men saa havde han ligget og truet ad Djævelen, skældt ud og spyttet efter ham. Og da det ikke hjalp, havde den plagede Mand kylet Satan Vandglasset i Fjæset. Men det splintredes mod Væggen.

Laskesoen var kommen listende og havde aabnet Døren paa Klem. Men de Thal rørte ikke et Lem, lod bare som han sov. Det manglede blot, hun skulde faa noget at vide — —

Saa var det, han pludselig stod midt i Gaarden. Ud fra den mørke Vognport kom Jamse-Peter kravlende paa alle fire, og paa hans

Ryg red den samme grinende Satan. Og Jamse-Peter slæbte noget med sig henad Jorden — det var Torben. Han havde Tag om Drengens Hals, trak ham gennem Støv og Skidt, Liget, Drengens Lig — —

De Thal stønnede. Saadan var det gaaet hele Natten, alle de lange Timer! Og som det puslede i det store, halvtomme Hus; Sarahs Skridt havde han hørt — eller hvem det nu kunde være. Først henad Morgenen var Søvnen kommet.

Og nu — nu turde han ikke gaa ind i Torbens Værelse. Han *turde* ikke. Levede han endnu, Drengen, eller — —

„Jeg hænger mig hellere," stønnede de Thal. „Jeg hænger mig, min Salighed, den Dag imorgen."

Han spyttede og mærkede, at Ganen var tør som Viskelæder. Han lettede paa sig, et Glas maatte han have. Da saa' han en barbenet Fyr med Straahat paa sætte en Cykle fra sig i Skyggen af Vognporten og stile over mod Trappen. Det var jo Distriktslægen, hans argeste Fjende næst Longwood — hvad Pokker — —

„God Morgen, de Thal." Svendsen tvang sig til at smile venligt, endskønt Synet af Jammerskikkelsen paa Stentrappen fyldte ham med Væmmelse.

„Hvad — hvad Satan vil De her?" Plantage-

ejeren rejste sig med Anspændelse af al sin Energi og stod saa strunk og værdig, som det var ham muligt, paa Trappens øverste Afsats. Men han begyndte straks efter at svaje med Overkroppen og stivede sig derfor af mod en af Halvtagets Piller.

Kalmukkens Øjne klemte sig sammen til et Par skæve Streger, og han trak arrigt i sit spidse, sorte Hageskæg:

„Macnolly bad mig iaftes tage herud — —"

„Jamen, Sørensen er jo *min* Læge. — Hvorfor kommer Sørensen saa ikke?"

„Fordi min meget ærede Kollega ligger hjemme med Delirium tremens. — Og hvis De ikke tager Dem forbandet meget iagt, min gode Plantageejer, saa er De nok ogsaa lige paa Kanten."

„Hvad? Er De gal? Skal — skal jeg la' Dem smide ud — —"

Lægen tog Trappen i tre Spring, stillede sig foran de Thal og saa' ham stift i Øjnene. Det trak i de Thals Ansigtsmuskler, han følte Angsten snære sig om Halsen.

„Stik den højre Haand frem," kommanderede Kalmukken. „Spil Fingrene ud fra hinanden!"

De Thal rakte Haanden frem. Den dirrede, saa Fingrene knap kunde skelnes fra hverandre.

„Staa saa frit op og ned og saml Fødderne. — Luk Deres Øjne."

Plantageejeren adlød; men i samme Nu, han klemte Øjenlaagene til, vaklede Kroppen bagover. Han vilde være styrtet om, havde Lægen ikke hugget Næverne i hans Skuldre og anbragt ham med Ryggen op mod Dørstolpen.

„Ja, De er i gode Hænder, de Thal. — Men hvad kommer det mig ved?"

Han gik ind i Hall'en og saa' sig om. Plantageejeren sjokkede efter:

„Hør nu, Svendsen — hør, Distriktslæge — —"

„Naa, hvad er der?"

„De maa sgu ikke være vred, hvad — over det, jeg sagde før. — Giv mig et godt Raad, hvad Svendsen, et eneste godt Raad — —"

„Nu ser vi først til de andre Syge. — Er det her, Drengen bor?"

Han gik hurtigt og energisk mod Torbens Dør, men vendte sig om:

„Hvad Betalingen angaar, saa sender jeg Regningen til Longwood — for Tilsyn med Drengen. Macnolly betaler for Dolly Jane, at De véd det."

„Dolly Jane?" Plantageejeren stirrede uforstaaende paa Lægen.

„Naa, saa De véd ikke, hun ligger syg hos Dem — at Lynet har slaaet hende lam? — — Hvad, det husker De ikke?"

Svendsen trak paa Skuldrene og gik ind til

Torben. Faderen fulgte efter med Fingrene klemt om Panden. — Jo, nu huskede han noget om det. — — Selvfølgelig havde han ikke glemt det helt — —

Der stank af Petroleum i det lumre, halvmørke Soveværelse; paa Kommoden osede de sidste Rester af et tændt Lys i Stagen, Skodderne var lukket til.

Distriktslægen smækkede dem op, og lod det blændende Dagslys strømme ind. Han saa' sig forbavset om. Sengen var tom. Til Venstre flød en knust Lampe med Indholdet drivende over Gulvet. Tilhøjre for Sengen og halvvejs inde under den laa Torben, halvnøgen, med Armene strakt ud til begge Sider og Ansigtet mod Gulvet. Fra Næsen og et Saar i Panden sivede Blodet.

Distriktslægen lod Øjnene glide Stuen rundt, drejede sig saa om mod de Thal:

„Skal den Dreng slaas ihjæl, hvad? — Svin! — Drukkenboldt!"

Saa gik han hen til Torben, løftede ham op i Sengen, strøg Haaret fra hans Pande og lyttede til det hastige Aandedræt. Bag ham lød dæmpede, slæbende Skridt; det var Plantageejeren, der listede ud af Sønnens Soveværelse.

Det blev en travl Formiddag for Kalmukken, men han var Mand for at tage fat, naar det

kneb. Uldskjorten smøgede han af sig, sprang saa tværs over Gaarden efter Medicinkassen, fór ind i Dagligstuen og hentede et Par Sofapuder, gav sig derefter til at bakse med Sengen, indtil han fik Hovedenden vendt mod Vinduerne.

Netop som han stod og pustede ud efter den Kraftanstrengelse, gik Døren op, en slank, sorthaaret, trettenaars Pige gled stille ind. Hun saa' paa Lægen med alvorlige, dybtblaa Øjne og glattede sin krøllede, snavsede, blaatærnede Bomuldskjole.

„Hvad vil du?"

„Jeg vil hjælpe — hvis jeg maa."

„Hvad er du for En?"

„Jeg er Dinah, Dolly Janes Dinah."

„Dolly Janes Dinah? — Naa — og hvordan gaar det saa med din Mor!"

„Hun er død, hun døde imorges ganske tidligt." Ikke et Træk i Dinahs Ansigt røbede Sorg eller Sindsbevægelse. „Skal jeg helde Vand i Vandfadet;" spurgte hun saa pludseligt, „for Tobby skal vel vaskes."

Kalmukken fikserede hende skarpt:

„Er du vis paa, hun er død, Dinah?"

„Jo, Fluerne — de er saa slemme. — Jeg kan ikke holde dem borte, for der er ingen

Moskitonet over Sengen. — Bare Tobby ikke ogsaa — —"

„Aa Snak! — Hjælp mig nu."

De satte Drengen op i Puderne, og fik Blodet vasket af Ansigtet. Han var stadig uden Bevidsthed, slatten i alle Ledemod og med Hovedet dinglende paa Halsen. Det kneb at faa tyllet Kininmikstur i ham.

Saa blev han lagt ned, Dinah satte sig paa den ene Side af Sengen, paa den anden Side stod Kalmukken og klædte sig paa.

„Mister Doktor," sagde hun pludselig og saa' ham i Øjnene. „Hvis Tobby ikke kommer bort, slaar hun ham ihjel. — Mrs. Sarah mener jeg."

„Hvad? — Sludder! — — Du mener vel, at Drengen ingen Pasning faar?"

„Ja, det ogsaa. Næ, men hun vilde lave Ildebrand i Nat."

„Hvoraf véd du det?"

„Jeg laa i Sengen hos Tobby, da hun kom. Han vidste ikke af mig, for han havde Feber og snakkede vildt. Men jeg vilde jo ogsaa bare ligge og passe paa ham. — Saa kom hun."

„Hvem — Sarah?"

Dinah nikkede. „Og saa gemte jeg mig under Sengen. — — Hun vilde lave Ildebrand med Petroleumslampen. Se, jeg fik den jo væltet, men idag skal de vel begrave Mor, og saa maa

jeg herfra, og hvem skal ta' sig af Tobby? – Hvad, Mister Doktor?"

Kalmukken saa' yderst betænkelig ud. Han fløjtede lidt, trak Skuldrene tilvejrs og rejste sig:

„Hvad kommer det egentlig mig ved?"

Saa gik han ind i det blaa Værelse for at konstatere Dolly Janes Død.

* * *

Naar man svinger ud fra Frederiksted og hen ad den millange, retlinede Landevej, der fører til Øens Residensby, Christiansted, kommer man efter en Fjerdingvejs kedsommelig Kørsel over det flade Land og gennem den evindelige Dobbeltrække topskaldede, støvslagne Palmestammer til en lille Lund af Løvtræer. Rundt om den drejer en Bivej stik Syd i ned til Longwood'ernes Familieplantage, „Mon Bijou".

Det er en af St. Croix's Modelplantager, thi gennem flere Generationer har Ejerne drevet indbringende Købmandshandel i Frederiksted og i „Bassinet" og har saaledes ikke været pekuniært afhængig af skæbnesvangre Revolutioner paa Sukkerindustriens Omraade.

„Mon Bijou" ligger midt i sin Jord, højt hævet over de flade Marker rundt om — omtrent som en Ø med røde Brinker midt i et søgrønt Hav.

Markvejene straaler som Radier ud fra Bedriftens Centrum, og ved Enden af hver Radius, altsaa i Godsets Periferi, ligger en Samling Negerhytter med en Klat Jord hængende ved hvert lille Hjem — det første Forsøg fra Privatmands Side paa at skabe Husmandstypen blandt Negrene.

„Øen" med de rustrøde Brinker er udelukkende helliget „Mon Bijou"s Hovedbygning samt Haven, der mest minder om en engelsk Park med luftige, aabne Græsplæner, hvorover hæver sig enkelte, gamle Løvtræers Kæmpekroner. Hist og her master en Pragtpalme Stammen tilvejrs med tunge Nøddeklaser dølgende sig under Finnebladenes højtløftede Fjerbusk. Og mellem blanke Stammer og tæt Løvværk blinker en Række hvide Smaabygninger paa Højens øverste sydlige Side, det er den tredelte Hovedbygning, Luksusstalden og det store Orchidédrivhus.

Forudseende, klogt og energisk havde tre Generationer skotske Longwood'er oparbejdet Familiens Eksistens paa den danske Ø, inden det nuværende Slægtled tog „Mon Bijou" i Besiddelse. Derfor stammer de tre hvide Huse, som nu, forbundet med overdækkede Gange, udgør Hovedbygningen, ogsaa fra tre forskellige Velstandsperioder. En fjerde — og det var Thomas Longwoods egen — heftede Drivhus og

Staldbygning til, alt i samme fladtagede, italienske Stil. Og saa byggede han paa Midterhusets Tag en taarnlignende, ottekantet Murkrans, skærmet af en hvid Pagodekuppel.

Om en Søjle i Centrum af denne luftige Pavillon drejede sig en mægtig Kikkert, der muliggjorde det for Firmaet Longwood & Co.'s Indehaver at observere enhver Damper, der nærmede sig Øen, inden Nogen i Frederiksted havde Anelse om dens Tilværelse, og derefter tage sine købmandsmæssige Dispositioner. Og heroppe fra kunde Plantageejer Thomas Longwood følge hver Negerarbejders Virksomhed i Sukkermarkerne og hver Vejfarendes Færd fra Frederiksted og halvvejs til Bassinet.

I dette Udkigstaarn stod just den gamle Herre samme Formiddag, som Distriktslæge Flavius Svendsen var draget til Diamond Hill, og gjorde sine Iagttagelser. Han tog sig gjerne en saadan Fridag midt i Ugen, naar der ikke var Travlhed i Købmandsboden.

Longwood havde netop ransaget sit Omraade af det indigoblaa, karaïbiske Havs lysspillende Overflade, havde gennem Kikkerten foretaget en hastig Rejse fra Øst til Vest forbi St. Jans, St. Thomas og Crab Islands slørede Bjærgkyster. En sort Damper steamede ud af St. Thomas

Havn for Vestgaaende, en hvidtskinnende Orlogsmand langt borte i Øst trak tre paralelle Røgstreger op mod Himlen. En lille Milsvej fra St. Croix's Nordside drev en Skonnert for de lyse, slappe Sejl. Det var den hundredaarige Postbefordring *Vigilant*. Nu skulde den hele Øs Forsyning af Aviser og Breve maaske atter rulle to Gange fireogtyve Timer for at naa de otte Mil frem fra St. Thomas til Christiansted, akkurat som i de Tider der laa før Dampmaskinens Opfindelse. Gamle Longwood tog Øjet fra Kikkerten og sendte den danske Regering en venlig Tanke. Saa lænede han sig til det cementpudsede Brystværn og mønstrede Ejendommen, mens han behændigt rullede sig en Cigaret.

Det var svært, som den Regn havde ranket Sukkerrørene tilvejrs! Tre Maaneder endnu, saa laa „Mon Bijou" i Midten af en brungul Omelet. Høsten var da inde. — Det var Thomas Longwoods Fryd at følge Plantagens Farveovergange: først den sortbrune Chokoladekage, naar Markerne var nypløjede. Saa fulgte de friskspirende Marker — Ejendommens cirkelrunde, flade Areal lignede da en lysegrøn, meksikansk Kæmpeost. Naar senere Sukkerplanterne voksede frem i snorlige Rækker paa Kryds og Tværs med de mørke radrensede Striber imellem, saa stod han midt i en Tærte, en lækker Butter-

dejgstærte, kareret med tynde Sirupsstreger — saadan som han huskede sin Yndlingsdessert fra Barndomsaarene.

Gamle Longwoods Fantasi bevægede sig gerne i saadan uraffineret Madpoesi, der trivedes bravt indenfor den snævre Tumleplads for Tanker og Følelser, der afgrænsedes af gammelskotske moralsk-religiøse Skranker.

Han lod Øjet glide henover Hovedbygningens Forgrund af Græstæpper, Træklynger og Blomsterbede, bræmmet med de lange Rækker Rosenbuske. Dernede under den tykke, knudrede Korkegs tætte Løvtække skimtede han Nellys hvidklædte Skikkelse, udstrakt paa en gul Flugtstol. Konsulen strøg betænksomt sit hvide Kindskæg — hun var den sidste spæde Stikling paa den Longwoodske Stamme. Hvad skulde det blive til med hende? — Om nu blot Torben havde været fem Aar ældre — endskønt, Fætter og Kusine, det blev vist ikke til nogen livskraftig Fornyelse af Slægten. — — Saa var der Løjtnant Iversen. Longwood-Iversen kunde han jo kalde sig. Men sandt at sige, Dragonofficeren var vist næppe gjort af den Dejg, der slaas op til Kraftbrød.

Pludselig fangedes den Gamles Øje af noget, der bevægede sig langs Landevejen fra Frederiksted. I en Fart fik han Kikkerten stillet ind.

— Saamænd om det ikke var Fader Macnolly. Og saadan som Pizarro strakte Benene fra sig! — Var det nu „Mon Bijou", Præstens Ærinde galdt, eller — —

Vist saa, Kaleschen drejede ind ad Bivejen lige imod „Øen". Thomas Longwood steg hurtigt ned ad Platformens Vindeltrappe. — — Det var da aldrig hændet før, at Præsten kom paa den Tid af Dagen, hvor han vidste, at Fruen i Huset var saare langt fra at være visibel. Det var just den Dag i Ugen, der var helliget russisk Dampbad, en Kur der havde den gunstigste Virkning paa den værdige Dames Fedtvæv, men som paa den anden Side angreb hendes Nerver. Sæt nu, Præsten kom med ophidsende Nyheder, alarmerende Efterretninger — — —

„God Morgen, Macnolly, tag en Stol."

De to Herrer satte sig paa den kølige Nordveranda. En hvidklædt Kineserboy listede ind paa bløde Snabelsko. Longwood nikkede til Præsten og slog ud med Haanden i Retning af Tjeneren.

„Jeg siger Tak. — Et Glas Sodavand, eller — hm! Øl er heller ikke galt," kom det tøvende fra Macnolly.

„Sodavand," kommanderede Longwood. Saa sad han lidt og betragtede Præsten, der trak et krøllet Stykke Papir op af Inderlommen. „Hm! — Hvad skylder jeg Æren —?"

„Jeg véd ikke, om De har hørt, at Dolly Janes Hus brændte iaftes — hun blev selv ramt af Lynet, den stakkels, forvildede — hm!"

Macnolly brød af, han havde mellem Træerne faaet Øje paa Frøken Nellys slanke Skikkelse, der bevægede sig duvende og vuggende over Græsplænen henimod Huset.

„Min Interesse for det — Fruentimmer staar ikke paa Højde med Deres, Macnolly. Ikke paa langt nær!"

Købmanden strøg Bakkenbarterne og saa stram ud i Ansigtet.

„Ih, nej Gudbevares — Næ, men nu kommer det. — Torben og jeg — Torben Thal altsaa, søgte at redde, at hjælpe denne — denne Kvinde — —" Præsten kom i Tanker om, at nu var han atter uhjælpelig kompromitteret ved sin Tilstedeværelse hos Dolly Jane, og han hakkede forfjamsket en Forklaring frem. — „Kort sagt, Drengen er syg, og dette Brev modtog jeg imorges fra Dinah —"

„Hvad er det, De siger? Er Torben syg? — Og hvem har skrevet Brevet? — Dinah, hvad er det for En?"

„Dolly Janes Datter, Dinah. — Hun har aabenbart tilbragt Natten hos Torben — altsaa, hm! — hun har formodentlig —"

Longwood rejste sig, stiv af Indignation:

„Jeg er overmaade tilfreds med, at Mrs. Longwood ikke overværer denne Samtale, Macnolly. Mrs. Longwoods Nerver taaler ikke uanstændig Tale, især ikke om Morgenen."

Macnolly rejste sig ligeledes.

„Mr. Longwood! — De sigter mig, Deres Hustrus Skriftefader, for at føre uanstændig Tale!"

„Fortæller De mig ikke, at min Neveu, Torben Joachim de Thal, har tilbragt Natten sammen med Dolly Janes Datter Dinah —" han dæmpede Stemmen, thi Frøken Nelly passerede just forbi Verandaen med et Nik til Præsten.

Fader Macnolly rakte det krøllede Brev til Longwood:

„Maaske De vil læse det Brev. Og dermed betragter jeg min Mission som endt paa „Mon Bijou". — God Morgen, Mr. Longwood!" Han hilste med fornærmet Værdighed, satte den bredskyggede Hat paa sit Hoved og skred ned ad Verandatrappen.

Longwood kastede et Blik paa Dinahs Kragetæer, anbragte hastigt Lorgnetten paa Næsen og læste:

Fader Maknoli,

kun dise ord at de skal hvide Toby dør med Feber eller lasgsoen (menes Sara) slaar Toby i jæl. Moder dør osse. Sig til mister

Lonwuh. Jamse gaar med brev og 1 dolar til mesin. Jeg var hos ham helle Natten, Toby asie. Høi Aktelse

Dinah.

„Men du gode Gud!“ Den gamle Mand strøg sig over Øjnene, saa Lorgnetterne fløj af Næsen. „Hvad er dog dette? — — Macnolly! — Fader Macnolly!!“

Da Longwood kom ned ad Trappen opdagede han en Cyklist, der masede sig op ad Vejen til Huset. Det var Doktor Flavius Svendsen, som sprang af Cyklen, pustende og svedende ud for Stalden, hvor Fader Macnollys Vogn holdt; dertil var ogsaa Købmanden naaet.

Faa Minutter efter sad de tre Herrer i ivrig Samtale i den gamle Konsuls Rygeværelse.

Denne Gang fik Kineserboyen Ordre til at servere Øl.

* * *

Fortchef Iversen skridtede sindigt hen ad den brede St. Croix-Chaussé paa Ryggen af sin bedste Tjenestehest.

Han saa pragtfuld ud: lakerede Ridestøvler, hvid Uniform og graa Solhjælm. Paa Brystet dinglede en underlig, forgyldt Plade, hængende i et kanariegult Baand. Det var *El busto de*

Libertador, fjerde Klasse — en venezuelansk Dekoration, Jordklodens mindst estimerede. Men *El busto* var Premierløjtnantens eneste Udmærkelsestegn, og derfor maatte det gøre Gavn. Indehaveren var nemlig paa Frierekspedition.

Det afgørende var hændet hos Apotekerfruen ved en Femthe efter et Parti Tennis Dagen iforvejen. De havde været alene inde i Altanværelset, Iversen og Nelly, havde staaet og maalt Ketscherne. Og lige med et var hun der igen med Fingrene oppe i hans Ansigt, havde grebet med venstre Haand om hans højre Knebelsbart og med den anden Haand om hans venstre Øre — eller var det omvendt?

Iversen søgte at genkonstruere Situationen, mens han drejede ned ad Mon Bijou-Vejen. Først havde hun altsaa set længe paa ham — meget længe og varmt. Saa kom disse Greb med Hænderne, og derpaa var hun faldet i Armene paa Løjtnanten; var saa komplet klappet sammen, at han havde Fornemmelsen af at kunne folde hende i tre—fire Dele ligesom et Snedkermaal og gaa hjem med Pakken under Armen.

Og saa var Apothekerfruen kommet ind! — Ganske vist havde Nelly som sædvanlig søgt at „dont'e“ sig fra det, men meget svagt. Og nu

gik den min Salighed heller ikke længer paa den Melodi — man var da et Mandfolk!

Iversen rankede sig og skævede ned til Venezuelaneren. Den havde af og til den Vane at vende sig og præsentere Bagpartiet — og det var et fælt Stykke Blikkenslagerarbejde. Han pustede Kinderne op afvekslende og skelede til Overskæggets Spidser. Jo, de havde endnu Svinget op efter; det var da ogsaa for deres Skyld han havde brugt gode tre Kvarter om den Smule Vej. Hans hvedeblonde Prydelse havde den Vane at tabe sit militære Kraftsvaj, saasnart han begyndte at svede.

Det gav et Skvæt i Hesten; Distriktslægen cyklede forbi op mod Plantagen. Hvad skulde Kalmukken paa Mon Bijou? Og Macnolly i Kaleschen havde ogsaa passeret Iversen med samme Kurs.

Han besluttede at ride bag om Hovedbygningen, sætte Dyret ind i Stalden og spejde efter den slanke Nelly. Arm i Arm skulde de trine frem for gamle Longwoods Aasyn og tilstaa deres unge Kærlighed. Fra et Vindu kunde Svigermama muligvis gætte sig til Sammenhængen; det galdt at forberede paa lemfældig Vis.

Da Fortchefen skrævende stod udenfor Staldporten og viftede Støv af sine Lakerede, saa' han Nelly svinge om Orchidéhuset i den mod-

satte Ende af Bygningsrækken og forsvinde ind ad Døren. Iversen foretog en hurtig omgaaende Bevægelse og naaede ind i Drivhuset, just som den Efterstræbte efter et langt og dvælende Øjekast vuggede videre gennem Forbindelsesgangen til det første Beboelseshus.

Fortchefen marcherede fremad i Stormskridt — Byttet skulde ikke undslippe! Foran ham aabnede sig en halvmørk Korridor, han hørte en Dør blive aabnet og lukket — den tilhøjre, sikkert nok. Iversen lagde Haanden varsomt paa Grebet, aabnede Døren og stak Hovedet ind.

Lette Dampe hang som Skyer rundt om i Værelset og hindrede en hurtig Iagttagelse af Enkeltheder. Men straks efter blev Iversen opmærksom paa en Art Bord, et højt Møbel klædt i gulligt Voksdug. Og midt paa den firkantede Bordplade laa et Hoved — eller rettere stod paa sin Hals et afhugget Menneskehoved!

Med den lynsnare Hjernevirksomhed, som pludselig Rædsel udvikler, prentede Synet sig hurtigt og uforglemmeligt i Fortchefens Bevidsthed: Halsens fede Hudfolder, den indfaldne Mund, hvorover ragede en kødfuld, kraftig Næse, den nøgne, rynkede Pandeskal, Baghovedet, hvis Hud lyste rødt gennem enkelte Striber hvide, spredte Haar, der var strammet sammen bag i Nakken til en lille Knort.

Iversen spilede Øjnene krampagtigt op, det kriblede indenfor Solhjælmen, som var hans eget sparsomme Hovedhaar ifærd med at rejse sig. Da drejedes Hovedet paa Bordpladen imod ham, den tandløse Mund aabnede sig til et Skrig.

„Gracious!"

Iversen smækkede Døren i og tumlede tilbage. Et Øjeblik stod han som lammet, saa løb han ud af Korridor og Orchidéhus. Bag hans Ryg blev Døre aabnet og lukket, en elektrisk Klokke kimede, der faldt stærke Ord.

Du gode Himmel! Det var jo Fru Longwoods Stemme — Svigermamas! Men Hovedet, hvorfor stod det paa et Bord? — og hvis var det?

„Aa, Løjtnant Iversen!" lød en Stemme. „Vil De være saa god at komme herind til os?"

Paa Verandaen stod gamle Longwood og vinkede. Et Øjeblik efter sad Iversen, fortumlet, svedende, inde i Konsulens Rygeværelse mellem Macnolly og den barlæggede Svendsen. Som i Drømme hørte han om Torbens Sygdom, om Dinahs Brev angaaende Mordattentatet og om den bedste Maade at faa Drengen bortført fra Diamond Hill.

Iversen følte sig besjælet af den grænseløseste Ligegyldighed med Hensyn til Longwoods Nevø og hans Skæbne. Om Fyren døde af Feber og Mangel paa Pasning, eller om han opgav Aan-

den midt i sin brændende Seng, eller om han som en tredie Mulighed unddroges Laskesoens Efterstræbelser og fik Lejlighed til at blive helbredet og sendt til Danmark — Gud Fader i Skyen hvor var det Iversen ligegyldigt, vejet op mod det Spørgsmaals endelige Løsning, hvorvidt det talende Hoved midt paa Bordet muligvis tilhørte Fru Longwood, og om han altsaa paa selve sin Frierekspedition havde forspildt sine Chancer.

Iversen hørte sin egen Stemme fra det Fjerne deltage i Diskussionen:

„Jamen Øvrigheden, Hr. Konsul. Hvis den tager Parti for de Thal? For vi kan jo ingenting bevise, ikke sandt? — Og saadan en Bortførelse er jo i Virkeligheden en Voldshandling."

Kunde han dog blot faa talt med Nelly — bare to Minutter — opfriske hendes Smag for Overskægget — —

„Skandale maa vi for enhver Pris undgaa," fastslog Longwood.

„Aa, skidt med Skandale, Konsul!" Det var Kalmukken, der slog i Stolearmen. „Og kommer det an paa det, saa skal jeg min Salighed skrive en Erklæring til Gouvernementet, som skal sætte den Drukkendidrik af en Plantageejer tilvægs. — Næ, nu tager vi lige ind til Frederiksted. Det bedste Værelse paa Sygehuset skal jeg lade

sætte istand. — Der skal ikke blive sparet paa noget, og De er jo heller ikke den Mand, der er bange for at betale en Smule extra Forplejning, vel Konsul?"

Longwood fejede Spørgsmaalet tilside med en bred Haandbevægelse og rejste sig.

„Ja, mine Herrer, saa er vi vel enige. Og dermed siger jeg Dem Farvel og Tak i mit og Mrs. Longwoods Navn!"

Ikke engang en Frokostinvitation! sukkede det inde i Iversen; han sad og trak i Mustaschen, der paa dette Tidspunkt ganske havde tabt sin militære Rejsning. Saa hørte han Svendsen spørge til Fruens Befindende.

„Udmærket," beroligede Longwood. „Det gaar daglig fremad."

„Og Apparatet, jeg foreskrev fra New York? — Jeg haaber, det virker tilfredsstillende?"

„Storartet, Dr. Svendsen. — Som de Dampbade bekommer Mrs. Longwoods Konstitution, det er ganske mærkværdigt. — Og det, at hun kan holde Hovedet frit af Dampen, er en uhyre Fordel. — I det forrige Apparat — —"

Fortchefen havde rejst sig og stod med aaben Mund, stirrende afvekslende paa Svendsen og Longwood:

„Dampbad? — Er det et Dampbad, hun sidder i?" fløj det ham ud af Munden.

„Hvadbehager!?“ Konsulen gloede uforstaaende paa Iversen. „De mener?“

Men Iversen var ude af Stand til at svare. Hovedrystende ilede han ud af Stuen, ned over Verandaen mod Stalden. — Sadlen paa Hesten og saa afsted! — Færdig! — Farvel Nelly, farvel Mon Bijou, farvel Velstand og sorgløs Alderdom! — Han havde altsaa virkelig haft det gigantiske Uheld at vise sig for den mest respektable Dame paa St. Croix, mens hun sad i et russisk Dampbad uden Gebis og Paryk!

Premierløjtnant Iversen svang sig paa sin Hest og red bort. Han hægtede *El busto de Libertador* af sit Bryst og puttede Tingesten i Lommen. Det var den, der bragte ham Uheld. Sidste Gang, han bar Udmærkelsestegnet, var ved Gouvernørens Middag ifjor. Og den Aften tabte han i Klubben et Hundrede og elleve Dollars til Rasmus Ræv i Pokerspil — vanvittigt Uheld!

Ved Omdrejningen blev han indhentet af Præsten og Kalmukken. Saa fulgtes de tre Sammensvorne, ridende, kørende og cyklende, ind til Frederiksted.

* * *

„Svin og Drukkenbolt!“

De Thal gentog Distriktslægens Ord, mens han sjokkede ud af Torbens Værelser. — Hvor-

for havde han ikke taget den barbenede Plebejer i Nakken og sat ham ud — *smidt* ham ud af Huset? Skal en Adelsmand finde sig i Skældsord — i sit eget Hjem, ovenikøbet!

Det var Spejlet, som havde lammet ham. Det vil sige først Synet af Torben under Sengen, og Blodet. — — Jamen mest Spejlet. For da Adelsmanden havde vendt sig rasende om mod Kalmukken for at tage til Genmæle, opdagede han sig selv i det store Spejl over Servanten: han saa' et blussende, uvasket Ansigt, indrammet af et pjusket, graat Skæg og nogle tynde, uredte Haartotter. Han saa' en ludende, lasket Skikkelse, klædt i et skident, gennemsvedt Sæt Pajamas — det Syn havde aldeles lammet ham. Og dertil kom saa den Omstændighed, at han ikke stod sikkert paa Benene.

Det mærkede de Thal just nu. Han var naaet ind i Hallen og kiggede tilvejrs paa den store, rustne Jernkrog, der skød sig ud fra en forgyldt Flammesol midt i Loftet. Han kunde ikke holde Balancen, naar han saa' tilvejrs, tumlede hver Gang et Par Skridt tilbage. Derfor stavrede han tværs over Salen og stivede Ryggen af mod en Vinduspost.

Nu kunde de Thal i Fred betragte Jernkrogen. — Det var jo den, han skulde anvende, den eneste anstændige Krog i Huset, ovenikøbet det

matematiske Midtpunkt af Bygningen. Men hvordan skulde han faa Rebet smøget om Hagen deroppe? — for den sad nok ti Alen tilvejrs.

Grandseigneur, den Joachim de Thal, der lavede det Hele, Krogen med. Og nu stod hans Sønnesønssøn og spekulerede over Anbringelsen af det Reb, han vilde hænge sig i!

Grandseigneur'ens Efterkommer slog en hæs Latter op og spyttede. Saa forsøgte han at naa hen til den aabne Dør ud til Gaarden — Samuel kunde da nok besørge det med Rebet fra en Stige. Men det gik ikke idag med saadan at spasere frit omkring. De Thal søgte tilbage til Vindusposten; derfra arbejdede han sig langs Væggene hen til Spisestudøren og videre ind til Skænken.

Der gik et Glas i Skaar paa Gulvet; to andre splintredes mod Vandkrukken. Men en Drik fik han sig dog blandet:

„Skaal, Svin og Drukkenbolt!"

Han holdt om Pokalen med begge Hænder og drak. Da han igen langede ud efter Romdunken gik Døren op, Sarah kom ind.

„Mig sende Samuel efter Kiste til Dolly Jane," begyndte hun, men holdt saa inde og gloede forbavset paa sin Herre. Han stod med Ryggen mod Skænken og skrævede paa Benene. Hans

ene Haand holdt Sovebenklæderne oppe, med den anden vinkede han ad Sarah.

Hun nærmede sig, lidt ængstelig og tøvende med aaben Mund og dumme Øjne; og da hun var kommet nær nok, jog de Thal sin knyttede Næve i hendes Ansigt. Med et Vræl fór hun tilbage, vendte sig og flygtede; han naaede dog at give hende endnu et Slag, midt i Nakken ramte han. Men saa var hun ude af Stuen; han selv tumlede hen ad Gulvet.

Det lykkedes ham at arbejde sig op i en siddende Stilling med Ryggen mod et af de frit svævende Bordben. Dér sad han saa, ene i det lange Værelse. Dødstille var der, kun hans egen anstrengte Stønnen lød, og som Akkompagnement dertil det store Hjørneuhrs skarpe Tok-Tik — Tok-Tik!

Lidt efter trængte Lyden af en hulkende Kvinderøst ind til ham; den blandede sig med flerstemmig Børnegraad. Det var Sarah og hendes Afkom, der jamrede i Kor.

„Oh, Polly dear! — Oh, Johnny — my darling boy! — Se paa Mammies Ansigt, se hvad han har gjort! — Oh den Morder! — Oh, den Drukkenbolt!"

De Thal sank mere og mere sammen. Hovedet bøjede sig mod Brystet, saa det lange, fil-

trede Skæg flød ned over den oppustede Mave. Saa begyndte Overkroppen at dingle fra den ene Side til den anden, indtil han trimlede om paa Gulvet, ubevægelig, højtsnorkende.

* * *

Det var sent paa Eftermiddagen, og der laa Stilhed over Diamond Hills Gaardsplads. I Halvtagets Skygge paa Stentrappens øverste Trin sad Danielsens Maggie og Dinah, hver med et mægtigt Stykke Vandmelon i Skødet. De hulede det safrangule Kød ud med Skeer, spiste og sludrede med dæmpede Stemmer. Negerdrengen Samuel var beskæftiget paa lignende Maade; han sad paa en blankthøvlet Fyrretræs Ligkiste, der stod op mod Muren nedenfor Trappen.

Det knagede og knirkede langt borte, som om en tungtlæsset Vogn arbejdede sig op ad den stejle Vej; en Pisk knaldede, der hørtes opmuntrende Raab fra en Negerkusk. Sarah stak sit tilbundne Hoved ud af Vinduet fra de Thals Soveværelse, men trak det skyndsomst tilbage igen. Gennem Portpillerne svingede den katolske Menigheds muldyrtrukne Ligvogn ind i Gaarden. Paa Bukken sad Negerkusken med en sort Voksdugscylinder paa Hovedet samt to krushaarede

Ligbærere. Bagpaa, med Benene dinglende over Vognkanten, hvilede Flavius Svendsen ved Siden af sin Medicinkasse.

Et Øjeblik efter travede Pizarro ind foran Kaleschen. I Vognen sad Fader Macnolly og Fortchef Iversen.

Mens de sorte Ligbærere gav sig i Lag med at skrue Kistelaaget af, samledes de tre Herrer nedenfor Trappen til Raadslagning. Kalmukken var aabenbart Ekspeditionens Leder og førte Ordet:

„Først gælder det altsaa om at faa Drengen baaret bort. — Kom herned, Dinah."

„Jeg beskæftiger mig kun med min kirkelige Gerning," erklærede Fader Macnolly. „Jeg har intet direkte at gøre med det andet — Foretagende."

„Vist saa, vist saa," ivrede Distriktslægen. „Det eneste, jeg beder Dem om, er at vente med *at begynde*, til de to Militærpersoner kommer tilsyne rundt om den dér Staldbygning. Ikke sandt?"

Macnolly nikkede med Værdighed. Han ragede Rosenkransen frem af Frakkelommen og hængte den om Haandledet.

„Og De, Løjtnant Iversen, Deres Rolle er den at holde de Thal hen med Snak, mens det hele

staar paa. Tag ham ind i Spisestuen, dér vender alle Vinduerne mod Haven. Er vi enige?"

„Vist er vi enige." Iversen var øjensynlig ærgerlig over Situationen. „Men det morer mig sgu ikke, alt dette Lumskeri. De maa huske, de Thal og jeg er gode Omgangsvenner fra gammel Tid."

Kalmukken trak paa Skuldrene:

„Hvordan gaar det med Drengen, Dinah?"

„Rigtig daarligt, for han sveder ikke. — Her er Nøglen til hans Dagligstue. Den Tykke prøvede to Gange paa at komme ind, men jeg klarede den hver Gang."

„Du følger naturligvis din Moder, Dinah. Du kan sidde paa Ligvognen hos Kusken."

„Nej jeg gør ikke, jeg følger med Tobby."

„Sludder!"

„Jeg følger med Tobby, og ham passer jeg paa!"

I dette Øjeblik kom Korporal Ludvigsen tilsyne bag om Staldbygningerne; han gik med hjulede Ben og hjulede Arme, knyttede Næver og spejdende Øjne, som om han var i Fjendeland, stadig rede til at kaste et Angreb tilbage. Bag ham fulgte Iversens hvidfødte Lollik, listende som Indianeren paa Krigssti.

Kalmukken løftede en advarende Haandflade, Krigerne stod som naglede til Pletten.

„Lad os saa gaa paa den!“ foreslog Svendsen. „Hr. Løjtnant, ta'r De Téten?“

Samuel, Maggie og Lignegrene fulgte med voksende Interesse de hvide Mænds mærkelige Færd; snart puffede de grinende til hverandre, snart rundede de Øjnene i spændt Forventning. Men da Styrken skred til Angreb, hankede de tre Sorte op i Ligkisten og bar den ind i Huset.

* * *

Kalmukkens fortrinligt tilrettelagte Krigsplan syntes imidlertid ganske overflødig; thi den frygtede Fjende laa ukampdygtig paa sit Leje.

Aldrig nogensinde havde Diamond Hill været i en saadan Opløsningstilstand, naar undtages den Dag under sidste Negeroprør, hvor de drukne Sorte huserede i Værelserne, og hvor Familien havde laaset sig inde i Vandcisternen.

Hændervridende sad Sarah i sit private Soveværelse, hvor hun havde oplevet saa minderige Timer og drømt saa mange ærgerrige Drømme.

Nu havde hun opgivet Evret. Med en Serviet bundet om det svulne og ganske tillukkede venstre Øje og med ulidelige Smerter i Kæben sad hun paa Sengekanten og rokkede frem og tilbage. Huset var i Fjendevold, men hvad kunde hun gøre?

Fire Timer havde hun ladet Plantageejeren snorke uforstyrret under Spisebordet, saa var han med Samuels Hjælp bleven lodset ind paa sin Seng, og dér sov han strax videre. Forgæves havde Sarah søgt at faa ham paa Benene henad den Tid, da Ligvognen kunde ventes. Men al hendes Møje var spildt — de Thal sov, som skulde han aldrig vaagne mere.

Saa var det, Invasionen begyndte. Og hvad vilde alle de Mennesker? Det kunde da umuligt være til Ære for Dolly Jane, at Fortchefen mødte. Af og til listede Sarah sit brugbare, højre Øje ud af Vinduet. Og da hun saa' Korporalen og Oppasseren komme marscherende rundt om Staldhjørnet, vidste hun Besked — Torben skulde flyttes bort.

Sarah samlede al sin Energi — nu galdt det! For hvis Drengen først kom ud af Huset, da var hendes sidste Fremtidschance ødelagt. Saa Farvel alle de mange, skønne Drømme for sig selv og Afkom — — —

Og hvad vilde Lawyer Steen sige? — Oh Lord! Om han gjorde Alvor af det og smækkede Laaget i for Pengekassen!

Sarah rejste sig, trak en lang Stoppenaal ud af Sykurven ved Vinduet, skyndte sig ind i Spisestuen og fyldte en stor Pokal med en mægtig Masse Rom og en Smule Vand oveni.

Saaledes bevæbnet gik hun ind i de Thals Soveværelse.

Sarah begyndte med at stænke Vand i hans Ansigt, samtidig med at hun ruskede i den svære Krop. Da det ikke hjalp, prikkede hun ham med Naalen i Armen, Brystet, i Laaret — de Thal stønnede af Smerte, men sov videre.

Sarah satte sig et Øjeblik. Langt borte fra lød Salmesang, hun skælnede Fader Macnollys stærke Stemme. Og lidt efter hørte hun Nogen rumstere i Dagligstuen ved Siden af. Nu maatte hun gøre et sidste Forsøg.

Sarah bøjede sig over Fodenden af Sengen og jog Stoppenaalen ind i den sovende Mands Fodsaal. Det virkede. Med et Brøl satte de Thal sig over Ende. I samme Nu stod Sarah ved hans Side med det fyldte Glas. Og mens han, uden Forstaaelse af hvorfra Smerten kom, gned sin Fod, tømte han den stærke Drik. Og saa var Manden vaagen.

Han satte sig paa Sengekanten og gloede paa Sarah:

„Hvad er Klokken?“

„Hvem er Herre her paa Diamond Hill? — jeg spørge Mister de Thal, hvem er Herre?“

„Sludder.“ Han stod op og stillede sig ved Vinduet. „Hvad er det for Vogne, Sarah?“

„Det Ligvogn efter Dolly Jane. — Men Sarah

spørger, hvem er Herre og hvem Torbens Fader, og hvem bringe Torben bort fra Diamond Hill, og ikke spørge Mister de Thal?"

„Død og Helvede! — Hvad mener du? — Hvem bringer Torben bort?"

„Det Fortchef Iversen, det Korporal Ludvigsen, det Mister Doktor. — Se dér!" raabte hun og pegede ud i Gaarden.

De Thal lænede sig ud af Vinduet. Tværs over den aabne Plads marscherede Korporalen og Oppasseren. De bar imellem sig en Madras, hvorover et Lagen dølgede Omridsene af et Legeme. Ved Siden gik Distriktslægen med en udspændt Paraply, skærmende mod de skraa Solstraaler, og bagefter fulgte Dinah, bærende Torbens nye Haandkuffert og med en Bunke hvidt Tøj over Armen.

„Hvad er det?" brølede de Thal ud af Vinduet. „Holdt dèr, Distriktslæge! — Jeg siger holdt!"

De fire Mennesker midt i Gaarden stod et Øjeblik stille og vendte Hovederne mod de Thal, men saa slog Kalmukken op med Haanden og afsted gik det igen i hurtigt Tempo.

Plantageejeren huggede sin Knytnæve i Vinduskarmen, tog saa et Tag i Sovebenklæderne, aabnede Døren og løb tungt trampende igennem Dagligstuen. Han hørte et Raab fra Iversen, der

sad midt i Værelset; men de Thal ilede videre ud i Hall'en.

Dér standsede han og tumlede et Skridt tilbage.

Tværs over det tavlede Gulv skred Fader Macnolly med et sort Krucifix løftet i sin højre Haand. Bag ham, med langsomt, fast Fodskifte, fulgte tre sorte Ligbærere og Forvalter Danielsen med den aabne Ligkiste imellem sig. Og i Kisten laa Dolly Jane, liggusten, med de gule, stive Fingre foldede over Brystet og med grønne Blade og blaa Blomsterklaser strøet rundt om Hovedet og henover den hvide Særk.

De Thal vaklede tilbage, indtil hans Ryg stødte mod Væggen. Dér stod han stille og lod Ligtoget passere ud af Døren og ned af Trappen. Saa strøg han sig over Øjnene, gjorde omkring og gik langsomt ind i Dagligstuen igen.

Bag om Vognskuret kørte Fortets store, teltdækkede Charabanc frem mellem Portpillerne og ned ad den stejle Vej. Straks efter rullede Ligvognen og Fader Macnollys Kalesche tværs over Gaarden. Og mens Solen sænkede sig i det uendelige Hav mod Vest, og Natten spredte sit Stjernetæppe over St. Croix, fulgtes Levende og Døde den lange Vej fra Diamond Hill til Frederiksted.

ELLEVTE KAPITEL.

Farvel St. Croix!

Et Fjerdingaar er Tiden skreden, Sukkerhøsten paa *Mon Bijou* er begyndt.

Fem store Agre staar fyldt med saftsvulmende Rør, langt over Mandshøjde, matbrune i Løden og med vissengrønne Bladviske i Toppene.

Negerstyrken arbejder i den Mark, der kiler sig ind mellem Chausséen og Mon Bijou-Vejen, og Halvdelen af Afgrøden er allerede bragt til Møllen. Tredve Marknegre og ligesaa mange Kvinder besørger Høstarbejdet, og det gaar rask fra Haanden.

Sorte halvnøgne Kroppe, hvide stumpede Benklæder, brogede Skørter og højrøde Hovedklæder bryder Agrens brunlige Grundtone; højrøstet Tale, skraldende Latterudbrud, Skænden og Raaben fylder Luften uden en eneste Pause. Man skulde tro, en Flok kaade Børn legede derude i en Skov af Kæmpestraa. Over Rørtoppene rager

Skolemesteren tilvejrs — Plantageforvalteren paa Ryggen af sin Kleppert.

Højt hænger Solen paa den æterklare Azurhimmel og gyder sit brændende hvide Lys over alt det levende Liv, over alle de stærke Farver, over de mange muskelspillende, kraftige, nøgne Rygge, de ibenholtsorte Arme og Ben.

Med den tunge Krumkniv i sin løftede Haand bøjer Negeren sig, hugger Røret rask over Roden, retter Kroppen og faar med det næste Snit Toppen til at flyve. Saa lader han Røret falde bag sig, gaar frem, hugger igen — —

Og i hans Fodspor arbejder Kammeraten, Negerpigen eller den unge Kone. Med blottet Bryst og opkiltet Skørt bøjer hun Ryggen og ranker sig i Vejret, samlende de tunge Stængler i Knipper og Bundter. I Løb iler hun til Høstvognen og hiver sin Dragt; tilbage igen i en Fart, for Makkeren er allerede kommet et godt Skub videre, og det gælder jo om ikke at blive sejlet agterud.

Luften staar stille og varmedirrende over den fede Jord og den rige Grøde, mættet af Mulduft, af svedende Menneskekroppes Uddunstninger, af Emen fra Stænglernes sivende Sukkersaft. En berusende krydret, en stærk og døvende Atmosfære, der pirrer de sunde Trældyrs Sanser og ægger Drifterne.

Langs støvslagne Markveje ruller de knirkende, topfyldte Læs. Heste og Stude og Muldyr i Spand aser sig frem med krummede Rygge mod Plantagens Sukkermølle. Kværnen drejer Dagen lang, den maler og knuser de væskefyldte Rørstykker, saa den vandklare Sukkersaft driver ned i de store Beholdere.

Høsten var gamle Longwoods Fryd; denne Afslutning paa en aarlang, taalmodig Pasning af Marker, Kamp mod Ukrudt, Haab om Regn. Han nød den pludselige Masseproduktion af en gangbar Salgsvare. Han elskede at staa i Møllen og se Kværnen gribe Favnfuld paa Favnfuld gule Rørstumper og vride hver Draabe Saft af dem. Gennem Maskineriets Rumlen, Kværnens Knirken og Knasen opfangede hans Øren en dæmpet Klang af ædelt Metal, et Dryp—Dryp—Dryp af Dollars mod Pengekistens Bund.

Longwood rev sig løs fra det herlige Syn, thi Gongonen kaldte ham til Eftermiddagsthe. Han arbejdede sig pustende op ad den stejle Vej til Øens Top og aandede lettere, da han kom ind i Træernes kølige Skygge.

Som en tæt Krans, vel hundrede Alen bred, fulgte Parken Højens Rand. De brune Stammer og det grønne Løv omgav Huse og Græsplæner med en solid, mørk Ramme. Longwood fulgte

Stien, der slyngede sig mellem de skyggende Træer, af og til standsende for at tørre Sveden af sit Ansigt. Tæt ved Stiens Udløb foran Orchidéhuset fangede hans Øren Lyden af en regelmæssig knirkende Lyd. Det var Nellys Gynge, der skreg i Ringene. Og saa fik han Øje paa to lyse Skikkelser, der svingede frem og tilbage mellem ranke Acaciestammer.

Det var Torben og Nelly. De stod oprejst paa Gyngens Sæde. Han havde fast Tag i Tovene og holdt Pendulbevægelsen igang, hun hang rundrygget med Armene om hans Hals. De to Legemer nærmede sig og veg fra hinanden i rytmisk Takt med Gyngens Sving, Mundene mødtes i samme Takt og vekslede Kys.

Den gamle Købmand stod stille med rynkede Bryn. Legen huede ham ikke. Han drejede sig paa Hælen og gik over den solflimrende Lawn. Var der dog ikke en anstændig, solid Mand, som kunde lette den Byrde fra hans gamle Skuldre? For en fuldvoksen, ugift Datter er en moralsk Byrde — under Tropesol især!

* * *

Det var Torbens sidste Dag paa St. Croix. Samme Nat skulde han og Konsulen sejle til St. Thomas paa „Bæverliniens“ Fragtdamper

Abraham Lincoln, der laa udfor Frederiksted og indtog en Ladning Kokosnødder. Fra St. Thomas gik Rejsen videre til Hamborg med den tyske Damper. Kufferterne var allerede bragt ombord, og nu skulde sidste Aften fejres med en Afskedsmiddag for Torben.

Fru Longwood havde længe planlagt denne Fest, der — som hun sagde — paa én Gang skulde være et uforglemmeligt Minde for den bortdragende og tillige bringe Bud til dansk Slægt og fjerne Venner, at der dog endnu var en Familie paa St. Croix, som forstod at hævdholde Traditionerne fra de store Dage.

Hvorpaa hun gav Ordre til en Galamiddag paa otteogtyve Kuverter.

Paa Verandaen trampede Sergent Møffler stærkt svedende om. Han var Frederiksteds Festarrangør, Musikdirigent og Fyrværkerimester.

Under høje Kommandoord ledede han en Styrke paa fire Negerdrenge og en Mulatsnedker, der ophængte to Hundrede kulørte Papirslygter og indrettede Plads til et otte Mands Orkester. Og netop nu kom en Vogn fuld af Kasser og mærkelige Pindestilladser: der skulde opstilles Transparent og afbrændes stort Fyrværkeri midt paa Plænen.

Under Korkegen iagttog Familien Longwood

alle disse Forberedelser til Festen, mens Eftermiddagstheen besørgedes. Torben laa i en Flugtstol, lidt bleg og mager efter Sygdommen, en Smule mat i Lemmerne men ellers spillevende og stormende glad over at skulle rejse.

„Jeg var skam derovre for at sige Farvel," forsikrede han; „og Laskesoen stak sit væmmelige Ansigt ud af et Vindu, men Far saa' jeg ikke noget til. Og saa — saa kørte jeg bort igen." Drengen saa' lidt forlegen fra Købmanden til Mrs. Longwood. — „Ja, hvad skulde jeg gøre?"

„Slet ingenting," erklærede Longwood. „Som Forholdene er — —"

„Som Forholdene er, *kan* vi ikke risikere at invitere Mr. de Thal," fastslog Fruen. „Vi har overtænkt det meget nøje, din Onkel og jeg."

„Næ, for han drikker sig jo bare fuld," mente Nelly.

„Nelly dear! brug ikke saadanne Ord — selv om de er nok saa berettigede. Og lad Torbens Øre være i Fred. — At du aldrig kan holde dine Fingre i Ro!" Fru Longwood foldede Armene i Skødet. „Nu er det mit Haab, at denne Aften vil forløbe sympatetisk og uden mindste Misstemning. Min eneste Ængstelse er, at Forvalter Møller skal være uforsigtig med Hensyn til Nydelse af Spiritus, og at Distriktslægen finder

paa at sige saarende Ting. Det er jo ikke *crême de la crême* af vor Omgang, vi har til Gæster idag. Men det er dine Venner, Torben, og du har selv inviteret dem; saa jeg fralægger mig ethvert Ansvar. — Kunde vi ikke stryge den Cock-tail inden Middagen, Thomas? Den er baade usund for Maven og saa virker den ophidsende paa Herrerne."

„En gammel Tradition," beklagede Longwood og slog ud med Haanden. „Den kan ikke brydes uden at vække den pinligste Opmærksomhed Øen over."

„Lad dem bare drikke, saa bliver de saa grinagtige," mente Nelly. Hun havde samlet en Pind op og sad nu og redte Torbens krøllede Haar med den.

„Nelly, du er shocking! — Og nu maa jeg ind og klæde mig paa. — Hvis jeg ikke tager meget fejl, kommer Familien fra Apple Grove allerede dér nede paa Chausséen. — Torben, min Dreng, du burde hvile dig lidt, husk du er Rekonvalescent."

Det var i god Tid, hele to Timer før Middagens Begyndelse, at de første Gæster kom rullende med Jagtvognen. Den kørtes af Rasmus Møller. — „Et Læs Flæsk og Grønt", erklærede han spøgefuldt; „nok til Frederiksteds Forbrug

for en hel Dag". Flæsket sad paa Bukken, nemlig Forvalteren selv og Fru Stolpe, det Grønne hang bagi: Kat og Kis og John Flipper.

Det er ikke for at konkurrere om moderne Toiletteprægt, man mødes til Fest paa St. Croix; dér slider man Tøjet ud, før der købes nyt. Høje, sorte Hatte nedarves gennem Generationer, fordi de kun bruges til Begravelser og til Guvernørens Formiddagsmodtagelse paa Kongens Fødselsdag. En Silkekjole er ogsaa et solidt Feststykke, der holder gennem Aarene, naar blot den forsynes med forsvarlige Voksdugs Beskyttere overalt, hvor Transpirationskilder har deres naturlige Udspring.

Fru Stolpe havde i Dagens Anledning trukket i sin uforgængelige Gala af naalestribet Havanna. Den stammede fra en fjern Periode, hvor Damer behængte sig med Volanter, Falbelader, Baand og Sløjfer. Hun lignede et Skib for fulde Sejl — en sværbovet, gammeldags Fregat med mange Vimpler og højt Agterkastel. Og over hendes hvide Haar strakte en hundredaarig Paradisfugl de spraglede Fjer, hvilende paa en Rede af gult Straa, kantet med spinatgrønt Chiffon.

Rasmus Møller mødte i Kjole og Hvidt. Det vil sige Flip og Slips havde han i Lommen og om Halsen en Serviet for at beskytte Skjortebrystet mod Landevejsstøv og faldende Sved-

draaber. Kjolen var af den Slags, der spidsede stærkt bagtil og som i længst svundne Tider kaldtes en „Knibtang". Kun Kate saa frisk og næsten moderne ud i sin hjemmelavede Brooklyn-Girl Elegance.

Straks efter Apple Grove'rne trillede to Christianstedfamilier op for Hovedbygningen: Postmester Petersen med Hustru og Plantageejer Spliid fra *Mount Susanna* med giftefærdig Datter. Fru Spliid eksisterede, men saas ikke udenfor Hjemmet; hun var temmelig kulørt og derfor ikke salonfähig i bedre, hvide Familier.

Torben og Nelly, Kate og den Giftefærdige fra Mount Susanna blev enige om at spille et Parti Tennis, mens Kis og John Flipper Haand i Haand spaserede ned til Avlsgaarden. Forvalteren dér havde nogle Florida-Høns, som de nok vilde se lidt nøjere paa; daarlige Æglæggere men fortrinlige Slagtedyr. Kompagnonerne havde Planer om at starte et Kapunopdræt og havde bestilt Instrumenter fra et Firma i Belgien. Maaske der kunde slaas en fordelagtig Handel af om en Stamme af Florida-Racen — — Johnny havde Penge med.

Tennisspillet gik trevent; det var for varmt, og de unge Piger turde ikke slaa sig løs af Frygt for Stadsen. De smed Ketcherne og lagde sig i de lange Stole under Korkegen.

Torben søgte stadig at komme paa Siden af Kate, men hun var afvisende. Nelly holdt Øje med dem samtidig med, at hun besvarede den Giftefærdiges mange Spørgsmaal angaaende Bestanden af bedre stillede Ungkarle paa den vestlige Ende af Øen.

„Fortchefen, en net Mand, tolv hundrede halvtreds i Gage," henkastede Frk. Kathinka Spliid. „Kommer han her i Aften?"

Vist kom han; men det var ogsaa første Gang i tre Maaneder, Iversen satte Foden paa Fru Longwoods Enemærker.

„Og saa er der Provisoren hos Apoteker Svane. Han skal ha' en rig Fader i København," fortsatte den unge Dame fra Mount Susanna.

„Vi omgaas saa faa," erklærede Nelly og rejste sig. Hun gik om bag Torbens Stol og glattede hans Haar. „Har du lavet den Liste, Papa bad dig om — hvem der skulde tage hinanden tilbords?"

Torben mente, han kunde den udenad.

„Jamen kom nu op alligevel, jeg har noget at sige dig."

Torben saa' over til Kate, der ligegyldig drejede Ansigtet bort. Saa gik han og Nelly, de forsvandt over Verandaen.

„Sikke noget, at gaa sin Vej og lade Gæsterne

sidde her!“ Den giftefærdige snøftede fornærmet. „Det kalder vi ikke *bon ton* i Bassinet!“

„Nelly gør hvad hun vil, det har hun Raad til,“ kom det spidst fra Kate. Saa opdagede hun Købmand Longwood oppe i Taarnet, sprang straks tværs over Græsplænen og entrede tilvejrs op ad Vindeltrappen. Det var det aller vigtigste ved hele Festen at faa talt med den Gamle.

Frk. Spliid rynkede sin fregnede Pande, saa rejste hun sig og spejdede. Den Fortchef maatte jo allerede være paa Vejen. Om hun nu gik ham imøde og kørte tilbage i hans Vogn — det var dog altid en Start. Hun havde Uro i Kroppen, trængte til at røre sig. — —

Kathinka Spliid rettede sit fuldmodne, bredskuldrede Legeme og skød det stærke Bryst frem. Sæt her var en Chance! Hun fik Lommespejlet frem og Kvasten.

Hun gav Fregnerne en Omgang, saa de blegnede under Pudderet, og satte Fart paa ned ad Kørevejen.

„Aa, Onkel Longwood, *er* du vred, fordi jeg forstyrrer dig heroppe?“ Kate lagde Hovedet paa Siden og saa' skælmsk paa den Gamle. „Jeg *elsker* Mon Bijou heroppe fra.“

„Næ, se dig bare om, og brug Kikkerten saa

meget, du har Lyst. — Dér kommer to Vogne paa Chausséen — nu skal jeg stille ind. — Kig saa, jeg er vis paa, det er Apotekerens Gig."

„Saamænd er det saa. — Fru Svane kører, og Doktor Svendsen sidder bag paa." Kate slap Kikkerten og stak sin Arm under Onklens. „Og Tobby, som rejser!"

„Ja, hvad skal man sige, lille Kate. Han maa jo engang se sit Fædreland, lære noget. — Hvad er her at gøre for en kvik Dreng?"

„Næ, og for en kvik Pige. — En, der gerne vil udvikle sig, hvad Onkel?"

„Jeg er ikke rigtig med. — Er det dig, der trænger til Udvikling?"

Kate tog Longwoods Haand og klappede den blidt, mens hun med nedslagne Øjne hviskede:

„Jeg har en stor Bøn til dig, Onkel — en meget stor Bøn."

„Naa kom saa med den, lille Kate!"

„Jamen, jeg tør næsten ikke." — Hun fik ogsaa Tag i den anden Haand. „For du er i Forvejen *saa* god mod Mama og os Pigebørn — *saa* opofrende og generøs — —"

„Naa, naa — jeg holder jo meget af Jer, og du er min Guddatter. — Hvad er det saa? — Men skynd dig lidt, for jeg maa ned og tage imod Gæsterne."

Kate lagde Hænderne paa den gamle Herres Skuldre og manøvrerede ham læmpeligt op mod Taarnets Brystværn. Og alt, som hun talte, rykkede hun ham selv nærmere og nærmere; hendes brune Øjne slap ikke et Øjeblik hans, hendes Arme gled efterhaanden rundt om Konsulens Hals, indtil hun sluttelig anbragte Hovedet paa hans Skulder med Pande og Næse mod den hvide Bakkenbart:

„Aa, hvor jeg vilde *elske* dig, hvis jeg bare maatte rejse til Danmark. Aa, du rare, kære, gode Onkel Longwood — sig ja!"

Den rare Onkel sagde ja. — Tøvende ganske vist, under blide Klap paa det mahonifarvede Haar, under mange Formaninger og Reservationer; men han sagde ja. Hvorpaa Kate kyssede ham lige paa Munden og løb ned ad Vindeltrappen.

Den Gamle stod lidt og pustede, glattede en Smule ved sit Skjortebryst. Aa, Gud ja, som saadan frisk Ungdom kan varme en gammel Mand om Hjertet! Naa, Herregud — fem hundrede Dollars — seks maaske — kunde han da nok spendere paa sin Guddatter. Saamænd var Kate for god til at blive gift med en eller anden grov Plantageløммel.

Saa skyndte Herren til *Mon Bijou* sig ned,

for det myldrede op ad Verandatrappen med nye Gæster.

* * *

Der var dækket i den store Spisestue, og den saa' pragtfuld ud, holdt i hvid Lakering, Karmoisin og stærk Forgyldning. Bordet var pyntet til Gala med den berømte Andagtsgarniture i Sølv: de tolv Apostle som Lyseholdere rundt om en Kristus, der stod paa Toppen af et Sølvbjærg og velsignede. Denne Bjærgprækenjardinière var prydet med Vindruer og Orchidéer, og fra den flød spraglede Blomsterstriber over det brede, lysstraalende Bord.

Det var en Middag, som længe bevaredes i Øboernes Erindring og værdsattes ved Siden af den, der fem Aar tidligere gaves til Ære for Biskoppen af Trinidad: Tolv Anretninger og ti Slags Vine, Champagne lige fra den ægte Skildpadde og op til Desserten, otte Musikanter paa Verandaen samt fjorten Taler.

Konsul Longwood præsiderede udfor Sølvbjærget med Fru Stolpe ved sin Side; ligeoverfor tronede hans respektindgydende Mage, flankeret af Fader Macnolly og Postmesteren fra Christiansted. Husets Herre aabnede Talernes Række med de to traditionelle:

„Ladies and Gentlemen: His Majesty the King of Denmark," og „Her Majesty, the Queen!"

Efter hver Skaal tonede Landenes Nationalmelodi taktfast gennem Messinginstrumenterne og paahørtes staaende. Den tredie Tale holdtes af Postmesteren, og den var ikke længere end de to første:

„Ladies and Gentlemen — more rain for Santa Cruz!"

Da var Middagen skredet frem til fjerde Ret, Ordet blev givet frit.

Varmen begyndte at smelte Stivelsen ud af Herrernes Flipper, Vinen drev Stivheden af Gæsternes Sind. Heden hang knugende over Bordet, men sløvede hverken Appetit eller Tørst. Kineserboyen og tre Negertjenere vartede op, Svedperler blinkede paa deres flade, sorte Næser.

Fader Macnolly havde endt Afskedstalen for Torben, Hurraraab lød fra stærke Struber, Champagneglas tømtes, og Sergeant Møffler slyngede en skraldende Touche ind i Spisesalen. Fru Longwood tørrede rørt sine Øjne og trykkede Præstens Haand. De myndige Ord om Religionens Ballast for den unge Skude paa det vildene Hav, om Kyskhed og Afhold som Skudens Ror og Kompas havde grebet hende dybt. Og Fader Macnolly selv følte sig betaget af sine egne, hjertevarme Ord; hans Ansigt var præget

af sædelig Strenghed, da han nikkede over til Torben. Men saa fangedes hans Blik af Kates sarkastiske Smil, han saa' den røde Tungespids spille i hendes Mundvig. Fader Macnolly tog Øjnene til sig og hostede forlegent bag sin store Haand.

„Sikken saadan en Præst kan vrøvle," bemærkede Kate til Torben — han sad mellem hende og Nelly. — „Véd du forresten hvad?"

„Naa?"

„Jeg skal ogsaa til København; Onkel gav mig Lov idag."

„Kate dog! — Hør — kunde jeg ikke blive syg og vente til næste Damper, saa vi kunde følges?"

„Maa jeg bare være fri. Næ, du skal netop skrive til mig derovre fra om Forholdene — hvad det er for nogle Mennesker, min Familie i København og saadan noget. Jeg kommer først til Foraaret, tror jeg."

„Jamen, *naar* du saa kommer —! Aa, Kate, vi skal ha' det storartet!"

„Faar du mange Penge at bruge?"

„Du skal faa alt, hvad du vil have, Kat. Men du har ogsaa lovet *mig* noget!"

„Vil du nu bare tie stille!"

Nelly observerede Iversen og hans Borddame, Frk. Kathinka fra *Mount Susanna*. De to ke-

dede sig ikke; der var sjældent mere end en Tommes Afstand mellem Fortchefens blonde Knebelsbart og den Giftefærdiges rustrøde Purhaar. Men Iversens Flirt var skændigt Bedrag, kun beregnet paa at opflamme Nellys Skinsyge og derigennem forberede et afgørende Stormløb i en mørk Havegang efter Middagen.

„Tobby!“ Nelly fik listet hans Haand over til sig. „Tobby, skulde jeg gifte mig med den Løjtnant?“

„Du kan jo ikke lide ham.“

„Jo, sommetider. Og naar du nu er rejst, hvem har jeg saa?“

„Næ, hvem har du saa?“ Han sad lidt og overvejede. „Jamen, næste Aar skal I jo allesammen til Skotland. Det kunde dog være, du fandt En derovre, som var bedre.“

„Aa, det er saa besværligt med nye Mennesker. Og maaske jeg helt kunde slippe for at rejse. — Tobby dog, jeg er lige ved at græde.“

* * *

De Thal sad i sin Hall og stirrede med tomme Øjne paa Hængelampen. Anbringelsen af en Straastol udfor det midterste Vindu og Ophængningen af Lampen var det eneste paavise-

lige Udslag af hans Energi gennem tre lange Maaneder.

Af den svære, buldrende, altid dominerende Plantageejer var der ikke stort andet tilbage end et ludende Hoved paa en slatten, afmagret Krop, et blussende Ansigt mellem uredte Haartjavser og et graafiltret Skæg. Hans Tilværelse var nærmest at ligne ved en Gengangers, der fjæler sig Dagen lang og først sætter Kadaveret i Bevægelse, naar Aftenens Skygger svøber sig tæt om Gaard og Hus.

Det meste af Døgnet laa de Thal i sin Seng, af og til sjokkede han ind til Skænken i Spisestuen for at blande sig en Drik Rom og Vand. Mad rørte han kun sjældent. Hen ad Aften satte han sig ude i Hall'en, enten stirrende mod Loftets forgyldte Midtersol, eller han støttede Ansigtet i Hænderne med Øjnene mod Flisegulvet.

En skønne Dag lod han Samuel smøge et Tøjrereb om den store, rustne Jernkrog deroppe. En hel Uge gik Sarah i Angst for et Selvmordsforsøg. Men saa fandt de Thal paa at lade Negerdrengen hejse Hængelampen fra Torbens Dagligstue tilvejrs i Rebet. Det beroligede Sarah, og hun passede at fylde Lampen hver Aften, saa den kunde brænde Natten igennem.

Det var Tremaanedersdagen efter det store Uvejr, der havde splittet de sidste Rester af Familien paa Diamond Hill; de Thal laa paa sin store Seng i det mørke, skoddestængte Soveværelse. I hans Hjerne tumlede Tankerne om i sædvanlig Kehraus. Det var ham aldrig muligt at holde en eneste fast. Af og til trak et Billede fra Fortidsdage frem for det indre Øje, oftest fra den Tid, da Mary de Thal var en ung og endnu nogenlunde lykkelig Hustru med Torben kravlende paa et Tæppe foran Rokkestolen. — Men ligesaa snart, Staklen i Sengen søgte at fordybe sig i et saadant glædeligt Minde, vips blev Billedet snappet fra ham og et andet, et skrækkeligt, et fra hans allerseneste Forfaldsperiode med Rasmus Ræv og Sarah og andre Rædsler blev rullet op til Beskuelse og Ruelse. Og hver Serie Billeder endte uvægerlig med Hængelampen i Tøjrerebet ude i Hall'en. Saa kunde de Thal ligge og brumme for sig selv: „ja vist, jeg skal nok; det haster vel ikke?" indtil det Hele svandt hen i en taaget Døs, hvoraf han atter vækkedes til nye Billeder, nye Syner — —

De Thal vaagnede just fra et Blund. Gennem Døren ind til Dagligstuen hørte han Klang af Penge mod en Bordplade og Rasmus Rævs tynde Fistel, der ledsagede Negrenes Ugebetaling med

ondsindede Randbemærkninger. Der faldt knubbede Ord til Forvalter Danielsen; en Skylle Injurier væltedes ud over gamle Hannibals hvidkrusede Hoved. Steen generede sig ikke — han var Herre paa Diamond Hill, han og ingen Anden.

Saa blev der stille i Dagligstuen, og Tankerne begyndte at male rundt i de Thals Hoved. Da hørte han atter Rævens Røst — denne Gang lige under Vinduerne:

„Tvangsauktion? — selvfølgelig! Tror De maaske paa Mirakler, hvad Sarah? Eller har De muligvis anbragt en Helvedesmaskine i Damperen, saa han kan gaa tilbunds mellem Frederiksted og St. Thomas? Og blive ædt af Hajerne, hvad?"

Sarah mumlede forsonende og undskyldende Ord.

„Hvad rager det mig, spørger jeg?" fortsatte Prokuratoren. „Han holder ikke to Maaneder endnu, gør han vel? — Han æder jo ingenting mer, og man kan sgu ikke holde Liv i Kadaveret paa Rom og Vand alene. Der bliver Fallit og Tvangsauktion, det staar fast med Nagler! — — Hvad De skal gøre? Det skal jeg sige Dem, Sarah. De kan leje Dolly Janes Hus ved Smith's Pool, som jeg har klinet op igen. Det er saadan et pænt lille Enkesæde, hvor De kan ha' det

rigtig rart med Ungerne. — Hvis han bliver ved med at leve? Jamen saa er der Plads i Æselstalden. — Farvel Sarah og hils!"

De Thal hørte Steens skrattende Latter og Boggievognens Rullen. Saa krøb han ud af Sengen og vaklede ned i Badekælderen.

Der var pludselig slaaet en Straale Klarhed ned i hans taagede Hjerne, en sidste hengemt Rest af Energi ulmede i hans syge Sjæl. Og mens de Thal hældte koldt Vand over Hoved og Ryg, mindedes han Torbens Stemme. — Jo, det var rigtig nok, Drengen havde været paa Diamond Hill og havde raabt til Samuel, at han skulde rejse inat.

Noget maatte der gøres. Han kunde da ikke lade sin egen Dreng rejse uden at se ham, sige Farvel, ikke sandt, det plejer man dog. Og nu dette med Tvangsauktion? — — Saa, nu svømmede det igen altsammen om i Hovedet paa ham — —

Men da de Thal den Aften havde sat sig i Hall'en for at stirre paa den tændte Hængelampe, kom der atter en Lysning over hans Sind. Og denne Gang blev Tanken fastholdt: han vilde sige Farvel til Torben.

„Samuel, spænd for Kaleschen!"

* * *

De Thal kørte den kendte Vej gennem Croquis'et ad Frederiksted til, og Hoppen fik Lov at røre Benene. Det var, ligesom om noget af den gamle Kraft endnu pulserede indenfor Plantageejerens slunkne Skind, fik ham til at stramme Tømmerne og svinge Pisken.

Maanen stod højt over Landet, en blendende klar, ny Maane, der lignede en Sukkersegl af Sølv. Dens Lys brød Flimmer i Skovens Skygger og pyntede Natten saa hyggeligt op.

Lørdag Aften var det, saa der var Liv i Negerbefolkningen. Hver Hytte gød Lys og Larm over Vejen, og inde i Byen var der levende som paa en Markedsdag. Udfor Macfarlans Rombod gjorde Hoppen Holdt af gammel Vane, de Thal fik sig en skummende Carlsberg. Afsted rullede han videre gennem Frederiksted og ud ad Chauséen.

Der var Fest paa *Mon Bijou*, det fik de Thal hurtig Færten af, thi længe inden Vognen naaede Omdrejningen, havde han fanget Lyden af Møfflers Orkester. Og da Hoppen travede forbi den første Samling Negerhytter, stod det klart, at ogsaa de Sorte havde faaet Lod og Del i Dagens Glæde: det store Fustageskur var ryddet, og i Skæret af mange Lygter og Lamper drejede Negerparrene ustandselig rundt i spansk Dans

til Guitarklimpren og taktfast Dask mod Tam-Tam'ens Trommeskind.

Det var *Bambula*, Negerbal. Longwood havde givet Lys og Petroleum, fem Gallons Rom og tyve Pund Tobakspinde. Jovist, den Konsul kendte en Plantageejers traditionelle Forpligtelser: holdt Herskabet Fest, saa skulde de Sorte ikke staa med tørre Munde!

De Thal lod Hoppen skridte den slyngede Vej til Øens Top. Dér holdt han stille.

Foran ham laa den hvide, tredelte Hovedbygning med alle Prismekronernes blinkende, blendende Lys straalende ud af hvert Vindu. Paa den brede Veranda gled festklædte Mennesker ud og ind under kinesiske Lygters brogede Skær. Latter og højrøstet Tale blandedes med Klirr af Glas og Kopper, indtil pludselig det hele Lydkaos brødes og døvedes af Orkestrets Tonebrus: *Der er et yndigt Land —*

De Thal trak i Tømmen, Hoppen skridtede videre frem.

Fra Huset løftede Stemmerne sig til Sang; Vers efter Vers klang ud i Natten, og midt paa Verandaen stod Torben ved Siden af gamle Longwood. Konsulen havde lagt sin Arm om hans Skulder, Drengen listede Lommetørklædet frem og tørrede Øjnene.

Alt det saa' de Thal fra sin Vogn under

Træernes mørke Skygge. Og med Et forstod han sin Tilværelses Øde, sin egen uhjælpelige Livsjammer — han var Fallit — færdig!

De Thal drejede Hestens Hoved og kørte bort. Bag ham knaldede og skrattede det; Sergeant Møffler brændte Fyrværkeriet af. Raketter hvislede tilvejrs, Ildkugler smeldedes op over Trætoppene og eksploderede med Brag, og højt over Højens Top flammede i Blaalystransparent *God Speed!*

Plantageejeren vendte sig for sidste Gang. Han gned Øjnene tørre og stirrede paa den lysende Hilsen — „Lykke paa Rejsen"! til Torben, hans egen Dreng, som han ikke fik ønsket Farvel.

Saa kørte han hjem til Diamond Hill i Nattens Mulm.

* * *

Ved Midnatstid lettede *Abraham Lincoln* og satte Kurs mod St. Thomas Havn.

Ør af Vin og Fest, afskedsbevæget og dog grænseløs glad lænede Torben sig mod Agterstevnen; han svingede med Hatten og skreg Farvel og Levvel ud over det sorte Vand til Vennerne paa det fakkeloplyste Brohoved. Købmand Longwood stod ved hans Side, smaafrysende under sin tætsvøbte Plaid.

Damperen gled langs den mørke, bjærgfyldte Vestkyst; hist og her glimtede svage Lysskær fra Plantager og Negerhytter.

„Det Lys deroppe, er det ikke *Diamond Hill*, hvad, Onkel?“

„Jo, det passer — og nu gik det ud. — Lad os gaa op til Kaptainen paa Kommandobroen; derfra kan du se St. Thomas Fyr.“

Det gjorde de, og Torben stirrede frem gennem Mørket. Dér forude laa jo alt det nye, det gaadefulde, det han higede efter.

St. Croix, Fædreneøen, havde Mørket allerede opslugt.

Den Nat naaede Plantageejeren paa Diamond Hill tilende med al sin Kval. Sarah fandt ham ved Siden af Hængelampen og den væltede Straastol.

Med det strammede Tøjrereb om Halsen knælede han, død og stiv, midt paa det flisede Stengulv.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

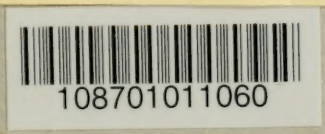

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 05 09 016 7